

Erle Stanley Gardner: A hosszú combú énekesnő esete

Fordította

Németh Zoltán és Varga István

PERRY MASON

és a hosszú combú énekesnő esete

ELŐSZÓ

Gertrude Stein egy ízben a következő bölcsességet vetette papírra: A rózsa, amely rózsa, az rózsa. Állítását a mai napig sem cáfolta senki. Ám ha az orvostudományra vonatkoztatva tennénk hasonló kijelentést, például: Az orvos szakértő, aki orvos szakértő, az orvos szakértő - haladéktalanul megszólalna a kételkedők kórusa. Valóban ég és föld a különbség az orvos szakértők között. Akad, aki egy aprócska községben pályázza meg ezt a hivatalt, mégis kiválóan látja el a feladatát. Ilyen volt dr. Nicholas J. Chetta barátom is, aki Orleans megye orvos szakértőjeként oly páratlan munkát végzett, amellyel új fejezetet nyitott a törvényszéki orvostudományban. Ezzel látványosan igazolta azt, hogy teljesen mindegy, milyen címmel ruházzák fel az embert, hiszen munkájának minősége elsősorban képzelőerején, elhivatottságán és rátermettségén múlik. Dr. Chetta felismerte, hogy a boncolás célja nem más, mint az élet védelme. Bármily zavaros ügyről legyen is szó, a halál okának kiderítése rendkívüli jelentőséggel bírhat, nemcsak a hozzátartozók, hanem a társadalom szempontjából is. New Orleansban Chetta törvényszakértői reformjai nagyban segítették a hivatalos szervek működését, és gátat vetettek az igazságtalanságnak. Például szolgálatba állított egy orvost a központi rendőrség fogdájában, aki minden letartóztatott személyt megvizsgált, ezen kívül felügyelt a fogvatartottak életkörülményeire is. A megye, Chetta irányításával, modernizálta és újjászervezte az orvos szakértő hivatalát.

Jelenleg is kiváló felkészültségű patológusok végzik a boncolást, a kor követelményeinek s az orvos szakértői hivatásnak leginkább megfelelő patológiai módszerekkel. Ez megkönnyíti a halál okának megállapítását és a törvény végrehajtó szerveinek munkáját. Berendeztek továbbá egy laboratóriumot, amelyet fekete-fehér és színes diák, valamint fotók készítésére alkalmas eszközökkel szereltek fel. A boncoláskor készült felvételek mindenkor a gyilkossági nyomozó kezébe kerülnek.

Az orvos szakértő munkáját orvosok, jogászok és az orvosi egyetem szakemberei segítik, tanácsadóként.

Akik ismerik a törvény végrehajtó szerveinek sokrétű munkáját, tisztában vannak azzal, milyen rendkívüli jelentőséggel bír a halál valódi okának gyors és pontos feltárása. Remélem, sokmillió olvasótáborom számára is kitűnik majd e sorokból a törvényszéki orvosok tevékenységében rejlő hallatlan felelősség, amely nap mint nap meghatározza életünket, biztonságunkat és szeretteink biztonságát.

Ezért ajánlom örömmel e kötetet barátomnak, Dr. NICHOLAS , CHETTÁNAK, Orleans megye orvos szakértőjének és volt tisztiorvosának.

ERRLE STANLEY GARDNER

A KÖTETBEN SZEREPLŐ SZEMÉLYEK:

George Anclitas - rowenai kaszinótulajdonos, aki az egész várost zsebre vágta, és nem veszi jó néven, ha Perry Mason turkál a zsebében.

Ellen Robb - a hosszú combú énekesnő, Mason ügyfele, aki tudja, hogy festményhez illő szépsége méltó keretbe kívánkozik, ám nem szeretné, ha ezt a keretet vasrácsok alkotnák.

W.W. alias Síim Marcus - Anclitas jobbkeze és cimborája, valamint csendestársa a kaszinóban, aki egyéb ügyekben már korántsem ennyire csendes.

Della Street - Mason fiatal, csinos és síríg hú személyi titkárnője, aki nagyot alakított a női toalettben.

Perry Mason - a világ leghíresebb védőügyvédje, aki egy tyúkpernek tűnő eset kapcsán egy szédítő pipivel találja magát szemben.

Miles Overton - Rowena egyszemélyes rendőrségének főnöke, akit Anclitas rég lekenyerezett ezért nem meri az ügyet kenyértörésre vinni.

Nadine Elus - Helman Ellis vörös hajú, harcias felesége, aki megkísérli visszaszerezni férje pókeren eljátszott pénzét, és közben nem veszi észre, hogy az ő életével játszanak.

Darwin C. Gowrie - könnyen elbizonytalanodó rowenai ügyvéd, aki nyikkanni sem mer egy női klubban, ám a bíróságon megered a nyelve.

Paul Drake - a Drake Nyomozóiroda főnöke, Mason barátja, aki szentül meg van győződve arról, hogy Mason maga alatt vágja a fát, ezért nem is óhajt vele egy ágra ülni.

Helman Ellis - Ellen Robb csodálója, akit olyan gyakran megkopoulosztanak, hogy aligha fog megtollasodni.

George Anclitas egy marhakupec éles, elismerő tekintetével méregette a lányt.

- Fekete harisnya - böffentette. - Fényes, fekete harisnya legyen rajtad! - ismételte meg, mintha kételkedne benne, vajon érti-e a nő, hogy mire gondol.

- A szoknya pedig - folytatta, szemeivel végigtapogatva a hosszú combokat - csak a fenekedet takarja, parányi fehér köténnyel. Tudjátok, az a zsebkendőnyi kötős holmi, egy csomó csipkével.

- Ma este? - váltott témát Síim Marcus.

- Ma este - vetette oda kelletlenül a kaszinótulajdonos. - Teljesen beléd habarodott - folytatta, újra a lány felé fordulva. - Állandóan az alakodat mustrálja, valahányszor ebben a cuccban lát. Odavan érted. Amikor befejezel egy számot, felkapod a tálcát, és belibegsz. Az asztalnak mindig azon az oldalán forgolódj, ahonnet jól láthat, így eltereled a figyelmét. Kivéve, amikor megadom a jelet.

- Nehogy meglepedkezz a jeleről! - vágott közbe Síim.

- George felemeli a jobb kezét és megigazítja a haját.

Anclitas, manikűrözött kezével, reflexszerűen végigsimította hullámos, fekete haját.

- Tehát amikor George jelez - magyarázta tovább

Síim -, szépen odamész az asztalhoz, és a férfi mögé állsz. Most pedig jól figyelj! Ha csak két párja vagy terce van, azt mondd: Nem parancsol egy doboz cigarettát, Mr. Ellis? Jól jegyezd meg: ha megszólítod, az ugyanabból a lapból hármat vagy kevesebbet jelent! Viszont ha személytelenül azt mondd:

Szivart, cigarettát tessék!, akkor teljes sor van nála.

- Amennyiben még sornál is jobbak a lapjai vette át a szót Anclitas -, teszem azt flös vagy póker, akkor megfordítod a sorrendet, és azt mondd...

Ellen Robb most szólalt meg először.

- Nem.

A két férfi hitetlenkedve bámult rá.

- Ezt nem csinálom, George. Énekelek, mutogatom a lábam, talán még többet is, de nem segédkezem sem Helman Ellis, sem más kifosztásában.

- Mi az, hogy nem!?! - csattant fel a tulajdonos.

Jó lesz, ha az agyadba vésed, kedvesem, hogy itt azt teszed, amit én mondok! Mi bajod? Belezúgtál az ürgébe?

- Kisvártatva engedékenyebb hangon hozzátette: - Csak akkor kell, ha jelt adok. Talán nem is lesz rád szükség. Már eddig is jól megszivattuk a pasast. De te teljesen megszedítetted. Semmi másra nem tud figyelni. Szóval előbb kissé beetetjük, nyerhet egy keveset, hogy végül még többet veszítsen. Már ismerjük a stílusát. Ma este játszik még néhány fickó rajta kívül, s ez kissé megnehezíti a machinálást.

- Nem - ismételté makacsul Ellen Robb.

- Akkor tűnj a pokolba! - üvöltött rá Anclitas, egészen kivörösödve. Hátralökte székét, és felegyenesedett. Arca elsötétült a haragtól. Aztán lenyelte a mérgét, és elmosolyodott.

- Rendben van, ha nem akarod, nem muszáj.

Énekelj csak nyugodtan, és felejtse el, miről beszélünk. Elintézzük a dolgot nélküled is, ugye, Síim?

Cimboráját megzavarta a váratlan hangulatváltozás.

- Hát - hebegte - persze, szerintem is... ha úgy akarod... Megcsinálhatjuk.

- Még szép, hogy megcsináljuk! - Te meg verd ki a fejedből az egészet, Ellen! Menj, öltözz át, és ne feledkezz meg a fekete harisnyáról!

A lány kisurrant a helyiségből. Síim Marcus elnézte formás fenekét, míg a zöld függöny össze nem zárult mögötte.

- Kellemes látvány - jegyezte meg Anclitas. - De szigorúan csak vendégeknek! Ő a csalétek a pali madaraknak.

- És most mi a fenét csinálunk? - méltatlankodott Síim. - Azt hittem, jobban megszorogatód, kényszerítetted, hogy azt tegye, amit mondasz.

Anclitas megrázta a fejét. - Ezt is tehetném - felelte. - De minek erőltetni, ha Ellen nem akarja.

- Hát aztán? - vont vállat Marcus. - Mégis, ki itt a főnök?

- Nem ez a kérdés! - A kaszinótulajdonos hangjában ingerültség érződött. - Ha nagyon kötjük az ebet a karóhoz, és este legombolunk öt rongyot Ellistről, megeshet, hogy a lány kitalál valakinek.

Mondjuk Ellis feleségének. S azt nyilván el tudod képzelni, micsoda botrányt csapna az a hárpia. A bébi nem akar beszélni a buliba - ha nem, nem! Részemről be is fejeztem. Minek erőszakoskodni?

- Mi a szándékod? - tudakolta Síim.

- Egy kicsit besározzuk - felelte Anclitas sokatmondó ábrázattal. - Feljelentem lopás miatt, aztán

kirúgom a francba. És ha még egyszer ide meri tolni a képét, lecsukatom. Adok neki pár dollárt buszjegyre, mondjuk Arizonáig, és kap huszonnégy órát, hogy elpályázzon ebből az államból, vagy bíróság elé állítatom. Túl sokat tud. Ki kell találnunk valamit. Emlékszel arra a másik tyúkra, akit csöbe húztunk? Azóta se jött ki.

- Szerinted mi ketten is palira vesszük Ellist? kérdezte Síim.

- Miért ne - vigyorgott a cimborája. - Végül is nem először csináljuk.

Della Street, Perry Mason személyi titkárnője a dolgozószobába nyíló ajtóban állt. Mason megérezte

jelenlétét, és felnézett az éppen tanulmányozott periratból.

- Tudom, nem kedveli a tyúkpereket - szólalt meg Della Street pajkos mosoly kíséretében.

- Mi tagadás - ismerte el Mason -, jobban kedvelem az olyan eseteket, amelyek valamilyen tragédia körül forognak, mert ezeknél több lehetőség nyílik az emberi érzelmek mérlegelésére. Eszemben sincs rutinmunkákra fecsérelni a drága időt...

- Márpedig az előszobában olyan formás pipi várakozik, akiért még egy tyúkpert is érdemes elvállalni.

Mason a fejét rázta.

- Teljesen be vagyunk táblázva, Della. Most nem

akarok a nyakamba venni holmi csip-csup ügyet.

Én... - Masonhoz csak most értek el a titkárnő szavai. - Mit mondott, mi van azzal a formás pipivel?

- Formás... sőt mi több: elbűvölő.

Mason félretolta a dossziét.

-Kora?

- Huszonnégy, huszonöt... legfeljebb huszonhat.

-Alakja?

- Hibátlan.

-Neve?

- Ellen Robb. Korábban fotómodell, jelenleg énekesnő egy bárban, a számok között pedig dohányárus.

- Engedje be!

- Nem akármilyen látvány lesz - figyelmeztette Della Street -, nagyon ki van csípve.

- Mint a nők általában, amikor valami hivatalos ügyet akarnak elintézni.

- De ez - szögezte le Della -, ez egészen más.

Mason a bal kezével megragadta a jobb csuklóját, és az óráját figyelte.

- Százhuszonnyolcas pulzus, gyors, kapkodó légzés. Mennyi izgalmat tartogat még, Della? Ha már ennyire sikerült felcsigáznia az érdeklődésemet, mire várunk?

- Mit mondott, mennyi a pulzusa? - érdeklődött a titkárnő.

- Százhuszonnyolc.

- Akkor utána mérje meg ismét, és ha nem éri el a száznyolcvanot, a különbséget vonja le a fizetéséből.

Egy pillanatra eltűnt, hogy aztán Ellen Robb-bal térjen vissza.

Mason kíváncsian méregette a hosszú szövetkabátot viselő, határozott fiatal lányt.

Della Street bemutatta őket egymásnak, aztán Ellenhez fordult.

Ha levetné a kabátját...

Ellen Robb kigombolta a kabátját, Della pedig lesegítette a válláról, s közben sokatmondó pillantást küldött Mason felé. Az énekesnő kecsesen állt, és egyáltalán nem zavartatta magát. Testre simuló pulóvert viselt, combközépig érő szoknyát és csillogó fekete selyemharisnyát. A szoknyát elől zsebkendőnyi kötényke takarta, melyet finom csipke szegélyezett.

Mason tekintete önkéntelenül a formás idomokra tapadt.

- Miss Robb egy strandszépségverseny győztese magyarázta Della Street -, ami egy hollywoodi utat, egy próbafelvételt és az ebből adódó népszerűséget jelentette a számára.

- És mi lett a próbafelvételből?

Ellen Robb keserűen felnevetett.

- Olcsó reklámfogás volt. Azóta sem hallottam róla egy mukkot sem. Jól átejtettek. Talán film sem volt a kamerában, csak minket kábítottak.

- A kaliforniai út is blöff volt?

- Nem, az valóságos. Csak azt kellett kivárnom, míg akad néhány üres hely a gépen. De ettől eltekintve roppant izgalmasra sikeredett - már ameddig tartott.

- Mikor ért véget?

- Úgy hat hónapja.

- És mivel foglalkozott azóta?

- Mindennel, ami jött.

- Tegnapig cigarettárusként és énekesnőként alkalmazták egy rowenai bárban - vetette közbe Della.

- Rowena? - kapta fel a fejét Mason. - Ez az a kisváros, ahol...

- Ahol egy helyi rendelkezéssel feloldották a szerencsejátékokra vonatkozó tilalmat - fejezte be Della az ügyvéd mondatát. - A város kiadásait a szerencsejátékok adóztatásából meg az elővigyázatlan turisták bírságolásából fedezik, akik balszerencséjükre a megengedettnél nagyobb sebességgel hajtanak át azon a tizennyolc háztömb szegélyezte világvárosi sugárúton.

- A rendőri erőket egyetlen fő képviseli - vette át a szót Ellen Robb.

- Bevett szokása, hogy kiszab egy bírságot a város keleti szélén, aztán áthajt a nyugati végére. A kelet felé haladók ilyenkor simán megúszhatják, még ha kétszázzal repesztenek is végig a városon. Ha viszont a nyugati végéből indul, akkor a kelet felé haladók jól teszik, ha csigalassúra veszik a tempót, különben a közeg jó mélyen belenyúl a tárcájukba.

- A jelekből ítélve Rowena seriffje teljességgel pártatlan - nyugtázta Mason.

- Az bizony. Egyik irányba sem húz a szíve. És átkozottul megbízható. Mindig hozza a formáját.

- Látom, van humorérzéke - nevetett Mason.

Most, hogy alaposan tájékozódunk arról, mikor kell a fékbe taposnunk a rowenai utakon, talán üljön le, és mondja el, mi nyugtalanítja.

Ellen Robb könnyedén átlibegett a szobán, hosszú lábait keresztbe vetve elhelyezkedett egy bőrfotelben, és Mason elismerő tekintete láttán szája mosolyra húzódott.

- Megszoktam már a szereplést. Annyit bámultak az emberek, hogy a legcsekélyebb szégyenérzet nélkül hajlandó lennék megfürödni egy szökőkútban a Hetedik utca és a Broadway sarkán. Ettől azonban még tisztességes maradtam, és elég bolond is ahhoz, hogy az igazságtalanság és a becsstelenség kihozzon a sodromból, Mr. Mason.

- Miféle becsstelenség? - tudakolta az ügyvéd.

- Öt hónappal ezelőtt George Anclitasnál vállaltam munkát. Anclitas bártulajdonos Rowenában, a mulatójában legális szerencsejáték folyik.

- Miért vesztette el az állását?

- George a cimborájával, Síim Marcusszal...

- Síim? - vágott közbe Mason.

- Wilson Winslow Marcus a teljes neve, de mindenki csak Síimnek hívja.

- Folytassa! - biztatta Mason, elégedetten nyugtázva, hogy Della Street feljegyzí a neveket.

- Elég piszkos dologra akartak rávenni. Meg kellett volna figyelnem az egyik játékos lapjait, és jelbeszéddel elárulnom nekik.

- És nemet mondott?

- Természetesen!

- Mi történt ezután?

- George nagyon aljas fickó. Egyébként is lobbanékony természet, így aztán alaposan felkapta a vizet.

Végül megenyhült, fűjt egy nagyot, és a maga sima modorában annyit mondott, hogy a segítségem nélkül is boldogulnak.

- És, boldogultak?

- Azt nem tudom, mert már nem állt módomban megvárni az események végét.

- Hogyhogy?

- George egyszer csak odajött hozzám, s azt mondta, hogy a pénztáros rosszul lett, és hazaküldte. Nekem kellett helyettesítenem. Emiatt ki is hagytam néhány számot. Aztán... szóval százhusz dollár hiányt találtak.

- Azalatt, míg maga volt a kasszánál?

- Igen. Egyszerűen nem stimmelt a pénztáregyenleg.

- Hogyan történhetett?

- Őszintén szólva sejtelmem sincs, Mr. Mason.

Valószínűleg George kipróbálta a kézügyességét, a pénztárt ugyanis vele vettem át. Ex főnököm keze

félelmetesen gyors és ügyes. Játszva leosztja a lapot a kártyacsomag aljáról, úgy, hogy lehetetlen rajtakapni. Nem tudok másra gondolni, mint arra, hogy kivette a pénzt a kasszából.

- Ki fedezte fel a hiányt?

- Én.

- Mit tett?

- Rögtön szóltam George-nak. Biztosra veszem, hogy az ő keze van a dologban.

- És ő?

- Kirúgott. Legalább száz dollár béremmel tartozott, erre a markomba nyomott negyven dolcsit, és azt mondta, ez éppen elég lesz ahhoz, hogy eltűnjek a városból. Megfenyegetett, hogy ha negyvennyolc órán belül nem hagyom el az államot is, letartóztatási parancsot adat ki ellenem. Aztán mindennek elmondott: aljas tolvajnak, szemét ribancnak, enyveskezűnek, szajhának, meg ami csak a szájára jött.

- Más is jelen volt? - tudakolta Mason.

- Épp elegenden hallották. George óriási balhét csapott.

- Nevet is tudna említeni?

- Jó párat. Például Sadie Bradford is ott volt.

- Ő kicsoda?

- Amolyan mindenes. Felügyel a WC-ben, néha az ajtóban elveszi a vendégek kalapját, máskor a motelban dolgozik.

- Motelban?

- Két bérház van George és Síim tulajdonában, meg a motel úszómedencével, egy kisebb halastó, a night club és a kaszinó - ez mind az övék. Némelyik épületszárny modom, többségük azonban eléggé lerobbant. A mulató eredetileg pajta volt. George szépen kipofozta, de megtartotta az épület eredeti jellegét. Ezt a nevet is adta neki: Pajta Casino.

- Ez a Sadie Bradford hajlandó lenne bíróság előtt is tanúsítani, hogy Anclitas magát tolvajnak nevezte? - tért vissza előbbi kérdésére Mason.

- Nem hiszem. Végül is a kenyérét kockáztatná.

- Mi történt azután, hogy mindennek elmondta, és felszólította az állam elhagyására? - kérdezett tovább az ügyvéd.

- Ki akartam venni a szekrényemből az utcai ruhámat, mire George rám ripakodott, hogy minden, ami a szekrényben van, bizonyítékul szolgálhat, sőt szerinte a pénzt is oda dugtam. Végül hozzám vágta a kabátomat, és elzavart.

- Igazán stílusos módja egy alkalmazott elbocsátásának - vélte Mason.

- Nem ok nélkül tette - jegyezte meg a lány.

- Így kívánta rendezni magával a dolgot, nemde?

- Ez csak egy jelentéktelen példa az aljasságára. Az utóbbi néhány hétben Helly Ellisszel pókereztek.

A keresztnéve Helman - Helly a beceneve. - Gondolom, ennek a Helman Ellisnek a lapjaira voltak kíváncsiak.

- Igen. Tegnap este akarták végleg megkopasztani.

George persze attól tartott, hogy elkotyogom, mire kértek, és ez bajba sodorhatja őket. Ezért aztán a jól bevált módszert választották: befektítenek, majd a nyakamba varrt disznóság miatt kirúgnak, és csak annyi pénzt adnak, amennyi arra elég, hogy gyorsan eltűnjek a városból. Azt mondta, bepakoltatja a holmimat egy bőröndbe, és elküldi a nevemre az arizonai Phoenixbe, a Greyhound buszvállalat raktárába.

- Mikor csomagol?

Alany állta az ügyvéd tekintetét.

- Maga nem ismeri George-ot, én viszont annál jobban. Gondoskodni fog arról, hogy a szekrényemet tanúk jelenlétében nyissák ki, és egy köteg bankjegy is előkerüljön.

- Most először bízták magára a pénztárt?

- Máskor is előfordult.

- Hiánya is volt már?

- Meglehet - felelte a lány -, de nem a pénztárgépben. Hallottam, amint George panaszkodott, hogy a jó üzletmenet ellenére megcsappant a bevétele. Szerinte valaki lefölözi a hasznot, és csak a forgalom egy részét számlázza. Fenyegetőzött, hogy felbérel egy magán detektívet, s az majd nem hagy békén minket, amíg ki nem deríti, ki az a szemét, aki meglopja. Valami hazugságvizsgáló tesztet is emlegetett.

- Gondolom, az ötletével nem aratott elsöprő sikert az alkalmazottak körében - mosolyodott el Mason.

- Nem bizony - felelte Ellen kurtán.

- Talán csak rá akart ijeszteni valamelyikükre, nem gondolja?

- De, valószínűleg ez lehetett a célja, és el is érte.

- Milyen trükkel lehet csalni a pénztárgépnél?

- Ez legfeljebb a pultnál történhet meg - felelte a lány. - Mert akik ott fogyasztanak, készpénzben fizetnek, és ha a bár zsúfolt, a pincér négy-öt számlával is foglalkozik egyszerre. A kutya sem veszi észre, ha más összeget üt be. A tapasztalt bárpincér megfelelő időzítéssel úgy ügyködik, hogy a poharak többsége nagyjából egyszerre ürüljön ki. Ezzel a munkája is egyszerűbb, és egy csomó számlát rendezhet egy időben. Miután a pénzt begyűjtötte, odamegy a géphez, és beüti az árakat. Gyakorlott fejszámoló lévén, előre összeadja az összegeket, és a ténylegesnél mondjuk két itallal kevesebbet számláz. A pénztárgépben minden pillanatban más-más összeg jelenik meg, és senki sem tudhatja, hogy a pincér kinek a számlájánál tart éppen.

Ha kiszúrja, hogy figyelik, rögtön hajszálpontosan üti be az összegeket. Amikor viszont a vendégek mással vannak elfoglalva, könnyedén zsebre vágthat néhány dolcsit anélkül, hogy bárki észrevenné. Ezt akár egy tucatszor is megteheti egyetlen este folyamán.

- Maga is dolgozott a pultnál?

- Persze, de tegnap éjjel George a főpénztárba osztott be. Amíg ott voltam, nálam volt az egyetlen kulcs... azaz feltehetőleg az egyetlen kulcs. A vendégek hozzám jöttek a számlájukkal, és a pincérnök is a kasszánál fizették az asztali fogyasztásokat. Nekem fizettek, és én adtam vissza.

- Tehát bajosan tudott volna saját zsebre dolgozni?

- A főpénztárban többféle számlát kell rendezni.

A pincérnök számlát adnak a fogyasztásról, és megtartanak egy másolatot. Zárás után standolunk és egyeztetjük a számlákat. Mármint a felszolgálók és a pénztáros. Elméletben a kasszának a teljes bevételt kellene mutatnia, ami megegyezik a pincérnök által kiállított számlák összegével. De bőven akad lehetőség e módszer kijátszására.

- Például? - kérdezte Mason.

- Amikor a vendég közvetlenül a kasszánál fizet felelte a lány. - A számla összege, mondjuk, két dollár nyolcvanöt cent. A pénztáros egy húszdollárosot kap. Erre az úgy tesz, mintha a visszajáróra koncentrálna, vagy a pénztárgéppel támadnának súlyos gondjai. Az illetőnek persze önkéntelenül erre terelődik a figyelme. A pénztáros végül beüti a két dolcsi nyolcvanöt centet, s miközben tizenöt centet, két egydollárosot meg egy ötöst visszaad, rá se hederít a vendégre. Még vet egy pillantást a kasszára, és kész. Tízből kilenc esetben a vendég szépen zsebre vágja a visszajárót, és távozik. Ha viszont továbbra is ott ácsorog a tízesére várva, az ember szemrebbenés nélkül kivesz még két ötöst, és mosolyogva átnyújtja neki, majd újra bíbelődni kezd a pénztárgéppel.

- Elég sok trükköt ismer.

- Hát, ami azt illeti, volt alkalmam megfigyelni.

- És énekel is... - mondta mintegy önmagának az ügyvéd.

- Igen.

- Hallhatnám?

A lány felemelte a fejét, és elénekelte egy népszerű sláger néhány ütemét. Aztán hirtelen abba hagyta.

- Reggelente mindig rekedt egy kissé a hangom.

Pedig imádom énekelni. A dohányfüst azonban nem tesz jót a hangszálaknak. Masonbólintott, közben a fiatal nő arcát tanulmányozta.

- Gyorsan forog a szerencsekerék, ugye? Egyszer lent, egyszer fent.

- Sajnos leginkább lent. De nem szoktam feladni. Arra gondoltam, visszamegyek modellnek. Egy darabig meg lehet élni belőle.

- Népszerű ember ez a George Anclitas Rowenában?

- Attól függ, kit kérdez. Lekenyerezte Miles Overtont, a seriffet, így az ő kezében van az igazságszolgáltatás. A felsőbb körökben fenntartás nélkül elismerik. Akad ugyan néhány polgár, aki nem rajong érte, de ők is tartanak tőle. És jó okuk van rá. Épp elég nagy a befolyása annak a gazembernek.

- Azt hiszem, nem árt, ha egy kis borsot törünk az orra alá. Felhívjuk telefonon. Meg tudná mondani a számot?

- Rowena 6-9481.

- Próbálja meg elérni Anclitast, Della! Bizonyára lesz valami mondanivalója.

A szorgosan tárcsázó Della Streetbólintott Perry Masonnek.

Az ügyvéd felemelte a kagylót.

- George Anclitas?

- Igen - válaszolt egy hang a vonal túlsó végén.

Kicsoda maga, és mit akar?

- Perry Mason vagyok. Ügyvéd.

- Mi a fenét akar tőlem egy ügyvéd?

- Beszélni szeretnék magával.

-Miről?

- Egy volt alkalmazottjáról.

- Ki az?

- Ellen Robb, az énekesnő.

- Az a buta liba? Mi van vele?

- Felkeresném magát - folytatta Mason. - Fél órán belül ott leszek. Miss Robb is velem jön. Minden személyes tulajdonára igényt tartunk. Ezen kívül az összes pénzre, ami még jár neki. A többit majd személyesen.

- Rendben - felelte Anclitas. - De hadd áruljak el magának valamit: ha idehozza Ellen Robbot, egyenesen a síttra kerül. Amennyiben a következő hatvan napot rács mögött kívánja tölteni, akkor tessék. Csinos kis fogadóbizottság várja majd. Ez tuti.

- Hát csak jöjjenek, ha akarnak.

- Helyes - folytatta Mason társalgási hangnemben.
- Ha már megszervezte a fogadóbizottságot, átruccanhatna a bankjába is, és kivehetne tízezer dollárt.

- Tízezer dollárt? Ember! Agyára ment a hőség?

Miről beszél?

- Ügyfelem megbízásából feljelentést teszek maga ellen rágalmazás, személyiséget sértő kijelentések használata és hamis vád indítványozása miatt. Ha viszont van kéznél tízezer dollárja, esetleg javasolhatom Miss Robbnak, hogy anyagi kártérítés ellenében tekintsen el a feljelentéstől.

- Mi az ördögöt zagyvál? - üvöltött Anclitas a telefonba.

- Arról az ügyről, amit le kell rendeznem magával - felelte Mason, és letette a kagylót. Pillantása találkozott Ellen Robb csodálkozó tekintetével.

- Ha felvenné a kabátját, akár indulhatnánk is.

Ne feledje a jegyzetfüzetét, Della!

A rowenai Pajta Casino kétemeletes épület volt, melynek homlokzata valóban egy csűr bejáratára emlékeztetett. A takarmánytárolóknál használatos kétszárnyú ajtó félig nyitva állt, a keskeny boxokat bálákkal választották el egymástól, ami szintén a hasonlóságot kívánta kiemelni.

Az ügyvéd leparkolt, megvárta, míg a két nő kiszáll a kocsiból, majd Della és Ellen Robb kíséretében belépett a mulatóba. A kinti napfény után váratlanul érte őket a helyiségben uralkodó félhomály.

Szigorú hang szólalt meg mellettük.

- Overton vagyok, a seriff. Mi szél hozta erre magukat?

Ellen Robbnak a lélegzete is elállt.

- George Anclifast keressük - válaszolt fesztelenül Mason.

- Itt vagyok. - A tulajdonos harciasan előrenyomult, s ellenséges pillantással végigmérte Masont. Az ügyvéd szeme gyorsan hozzászókkott a félhomályhoz.

- Perry Mason, ügyvéd - mutatkozott be. - Ellen Robbot képviselem. A múlt éjszaka elbocsátotta állásából, és még azt sem engedte meg neki, hogy a holmiját magával vigye. Azért jöttünk, hogy a hölgy becsomagolhassa a személyes tulajdonát képező tárgyait.

- Oké, oké! - pattogott Anclitas. - Ki akarja pakolni a szekrényét? Hát csak tessék! Épp a legjobbkor!

A rendőrfőnök majd segít neki.

- Engedély nélkül bajosan!

- Azt maga csak gondolja! - szólalt meg a seriff.

Amikor a lány kinyitja a szekrényajtót, akkor én is bekukkantok egy kicsit. Ez a klub George Anclitas tulajdona. És ő megengedte nekem, hogy megnézhessek mindent, amit csak akarok.

- A szekrényben lévő összes holmi az ügyfelem tulajdona - vágott vissza Mason.

- Ezt bizonyítani is tudja? - vigyorgott kajánul Anclitas.

- Azt a szekrényt arra jelölték ki, hogy ügyfelem ott tartsa a személyes tárgyait - jelentette ki Mason.

- Amíg az alkalmazásomban állt. De már nem dolgozik itt. Így mindenképp belenézek a szekrénybe. Fogadni mernék, ugyancsak érdekes dolgokat találunk majd benne. Talán még némi ismeretlen eredetű dollárt is.

- Úgy véli, az ügyfelem tegnap este pénzt vett ki a kasszából, és a szekrényében rejtette el? Nem vallana túlzott találmányosságra.

- Máshová aligha dughatta, nemde? - kérdezett vissza Anclitas.

Mason gyanakvással a szemében mérte végig Ellen Robbot.

- Nyert. Egy nulla javára - szólalt meg.

- Naná, hogy én nyertem! - vigyorgott önelégülten a tulajdonos.

- Van kulcsa a szekrényhez?

- Miért lenne?

- Úgy gondolom, az ilyen szekrényekhez két kulcs tartozik.

- Rosszul gondolja.

- Ezek szerint nem is tud belenyúlni abba a szekrénybe?

- Persze hogy nem. Hiszen nála van a kulcsa.

Beletette a tárcájába. Abba a kis erszénybe, amit a ruhája zsebében tart.

- Szóval maga nem tudja kinyitni azt a szekrényt? - ismételte meg előbbi kérdését Mason.

- Mondom, hogy nem. Hogy a fenébe tudnám, ha egyszer nála van a kulcs! - dohogott Anclitas.

- Akkor hogyan akarta a hölgy értékeit az arizonai Phoenixbe küldeni?

Anclitas csak egy pillanatig habozott.

- Lakatost hívtam volna - felelte végül.

- Hagyd a fenébe, George! Nem látod, hogy be akar húzni a csőbe? - szólalt meg a seriff.

- Először is, kötelesek visszaszolgáltatni az ügyfelem holmiját. Figyelmeztetem magukat, hogy bármilyen kísérlet Ellen Robb szekrényének engedély nélküli átkutatására a személyes jogait sértő cselekedet. Követelem továbbá, hogy Mr. Anclitas vonja vissza becsületsértő megjegyzéseit, és kérjen bocsánatot. Ez persze nem jelenti az ügy lezárását, pusztán enyhítő körülménynek minősül.

Anclitas már-már szóra nyitotta a száját, de a seriff megelőzte.

- Ne törődj vele, George! Hol van Jebley?

- Azt én is szeretném tudni! - csattant fel a tulajdonos dühösen, - A lelkére kötöttem, hogy itt legyen.

Ha ez a nő ügyvéddel állít ide, akkor nekem is szükségem van egyre. Én...

Ekkor nyílt az ajtó. A hirtelen fényben vastag nyak, rögbi játékoshoz illő váll és dús, göndör haj sziluettje rajzolódott ki. Aztán becsukódott az ajtó, és a körvonalakból egy férfiarc bontakozott ki. Középkorú, csupafog mosolyú, sötét keretes szemüveget viselő, vizsla tekintetű férfi állt előttük. George Anclitas bemutatta.

-Jebley Alton, Rowena városi ügyésze. Az ügyészség csak részidős elfoglaltság a számára, ezért privát ügyfelei is vannak. Például én. - Az ügyészhez fordult:

- Jeb, ez az ember itt Mason. Azt állítja magáról, hogy ügyvéd, és...

Anclitast Alton kitörő lelkesedése szakította félbe.

- Perry Mason?!

Az ügyvéd bólintott.

Alton a kezét nyújtotta.

- Nahát, a mindenit! Mennyire örülök, hogy megismerhetem! Jó néhányszor láttam már az igazság csarnokában, és minden elismerésem az öné - mondta, s megszorította Mason kezét.

- Jól van már, ennyi elég a baráti szívélyeskedésből.- méltatlankodott Anclitas. - Ez a fickó azt a nőt képviseli, aki zsarolni akar engem, és...

- Nyugalom, George, nyugalom - intette Alton.

Higgadj le végre! Ó Perry Mason, az ország egyik legnevesebb védőügyvédje.

- Hát aztán?! - pattogott tovább Anclitas. - Ennek a tyúknak a szekerét tolja, aki rágalmozással vádol.

- Óh, George, ezt nem kellett volna - szólt szemrehányóan Alton. Meghajlással üdvözölte Della Streetet, majd Ellen Robbhoz fordult: - Nicsak, nicsak, hiszen ez a cigarettaárus lány!

- Ki más lenne! - tört ki George.

- Mit követett el?

- Az egész zűr őmiatta van.

- Rendszeres tolvajlás folyik itt - szólalt meg a seriff. - George megkért, hogy folytassak nyomozást az ügyben.

Jebley Alton megvető pillantással mérte végig a rend őret.

- A nyomozás, házkutatás, lefoglalás szakismeretet igényel, főnök - mondta. - Ezért magam veszem kézbe a dolgot.

Mason az ügyfeléhez fordult.

- Itt van a kulcsa?

Ellen Robb bólintott.

- Akkor vegye elő!

A lány aprócska pénztárcát húzott elő a ruhája zsebéből, és kivett belőle egy kulcsot.

- Indulhatunk - mondta Mason.

Ellen Robb előrement, Mason és Della Street követte, a sort a hátul kullogó seriff zárta. Jebbley Alton félrevonta Anclitast, és halk, sietős tárgyalásba kezdtek.

Ellen belépett az ALKALMAZOTTAK feliratú helyiségbe, majd keresztülhaladt egy lefüggönyözött ajtónyíláson, amely felett a NŐK szó díszelgett, és megállt az egyik szekrény előtt.

- Nyissa ki! - szólt rá Mason.

Az énekesnő a zárba illesztette a kulcsot, és kinyitotta a szekrényt. Olcsó bőrönd volt benne, egy pár cipő, egy váltás ruha meg egy esőköpeny.

- A többi holmija hol van? - kérdezte Mason.

- A motelban, ahol közös szobában lakunk a munkatársnőmmel, Sadie Bradforddal. Tegnap George onnan sem engedte elhozni a cuccomat.

- Jó lesz, ha igyekszik a csomagolással! - sürgette Mason.

A lány kivette a bőröndöt, és felnyitotta.

- Gondolom, Miss Robb jobb szeretne magára maradni, amíg átöltözik. A titkárnőm, Miss Street majd itt marad velem, és...

Mason mondatát Ellen Robb kiáltása szakította félbe.

- Mi történt? - kérdezte az ügyvéd.

A lány önkéntelenül le akarta csukni a bőrönd fedelét, de végül erőt vett magán.

- Nézzük csak! - mondta Mason.

- Én is látni akarom! - tolakodott előre a seriff.

Ellen Robb félrehúzta a bőrönd egyik zsebének elfedő gumírozott bélését. A zsebbe - szemmel láthatólag sietősen - egy bankjegyköteget gyúrt bele valaki.

- Ezt lefoglalom! - jelentette ki Overton.

Mason előrelépett, és a seriff válla fölött belenézett a bőröndbe.

- Előbb megszámloljuk.

Ellen kérdően tekintett rá, szemében ijedség tükröződött. Reszkető kézzel számolta még a pénzt.

- Ötszázhatvannyolc dollár - mondta.

- Rendben - bólintott Mason. - Elismervényt adunk Mr. Anclitasnak erről az összegről mint esedékes bérhátralékról meg a becsületsértésért fizetendő kártérítési követelésünk egy részéről.

Anclitas, aki Alton kíséretében most lépett be a helyiségbe, éppen megszólalt volna, amikor olyan durván rántották félre a függönyt, hogy az csaknem leszakadt a tartórúdjáról. Dühös női hang szólalt meg:

- Még hogy becsületsértés! Nevetséges! Egyik tizenkilenc, a másik egy híján húsz.

Az asszony gyűlölettől szikrázó szemmel méregette Ellen Robbot, aztán Anclitashez fordult, de mondatát mindkettőjükhöz intézte:

- Mit képzelsz, mit művelhetsz még a férjemmel?!

- De hát mi történt, Mrs. Ellis? - kérdezte a tulaj ártatlan képpel. - Bár még nem nyitottunk ki... azért jöjjön, meghívom egy italra.

Az asszony, az invitálást figyelemre se méltatva, dühösen folytatta:

- Ide figyeljen, maga hamiskártyás! Elegem van abból, hogy folyton megkopasztja a férjemet. Helly az azt mondta, az éjjel hatezer dollárt hagyott itt. Nincs több kidobni való pénzünk, és nem tűröm, hogy még egyszer kifosszák. Követelem, hogy adják vissza, amit elnyertek tőlem!

- Vissza?! - ismételte a kaszinós hitetlenkedve.

- Jól hallotta! Vissza akarom kapni!

Anclitas hangnemet váltott.

- A férje az éjjel valóban játszott egy kicsit, Mrs. Ellis - próbálta csillapítani az asszonyt.
- Elképzelhető, hogy vesztett, de nem számoltam, mennyit. Afelől viszont megnyugtathatom, hogy a játék tisztességes volt. Magam is részt vettem benne. És ha esténként a kártyások csak nyernének, vagy a balszerencséseknek másnap visszaadnánk azt, amit elveszítettek, hamar az utcán találnánk magunkat. Jót derült a saját tréfáján, az arca legalábbis erre utalt. Tekintetével azonban izgatottan fürkészte az asszonyt, megpróbálta kitalálni, mi járhat a fejében.

- Látja, épp az a hely való magának! - szögezte le Mrs. Ellis, majd hozzátette: - Vissza akarom kapni a pénzünket! Azt az összeget a férjem kereste, és másra is fel tudom használni, minthogy a maga zsebébe tömjem! Jól is néznénk ki, ha ilyen aljas gazemberek, mint maguk, csak úgy elrabolhatnák a pénzünket!

A seriff elérkezettnek látta a pillanatot, hogy közbelépjen:

- Nem szeretném őrizetbe venni botránnyozásért,

Mrs. Ellis. De há tovább sértegeti Mr. Anclitast, kénytelen leszek beavatkozni.

- Maga? - förmedt rá az asszony, - Maga hájfejű idióta! Hiszen épp maga pártfogolja ezeket a csalókat. Magát George Anclitas már rég zsebre vágta.

Még csuklani sem mer az engedélye nélkül. Nehogy maga mondja meg, mit tehetek és mit nem!

- Figyelmeztetésem ellenére nyilvános helyen lármázik és trágár, szavakat használ - emelte fel a hangját a rendőrfőnök.

- Hol van ez még a trágárságtól!? - folytatta az asszony. - De lenne néhány csípős jelzőm a maga...

- Egy pillanat - szólt közbe Mason. - Talán nyújthatnék némi segítséget.

- Maga meg kicsoda? - csattant fel Mrs. Ellis. Harciasan megfordult, és ádázán méregette Perry Masont.

- Mintha már láttam volna az ábrázatát... nahát, hiszen maga Perry Mason!

Az ügyvéd meghajolt.

- Azt hiszem, jobban tenné, ha uralkodna az indulatain, Mrs. Ellis. Úgy látom, sehová sem kíván fordulni személyes sérelmével, pedig egy ügyvéd által előkészített írásos beadvánnyal sokkal többre menne.

- Miről beszél? Mit akar ügyvéddel előkészíttetni?

kérdezte Anclitas fenyegető hangon. - Tudhatná, hogy ha valaki szerencsejátékon veszít, azt nem követelheti vissza.

- Nem? - kérdezte Mason.

Anclitas gúnyosan vigyorgott.

- De nem ám! Még akkor se, ha a játék nem volt tisztességes.

- Fogalmazzunk óvatosabban! - igyekezett lehűteni a kedélyeket Jebley Alton. - Inkább úgy mondanám, George, hogy léteznek bizonyos vállalkozások, amelyek ellenkeznek a közérkölcssel és a törvénnyel. Mármost helytelen lenne, ha az efféle tevékenységeket a legális üzleti ügyekkel egyenlő rangon kezelnék.

Ezért a törvény nem áll azok mellé, akik az előbbi dolgokba bonyolódnak.

- Fölösleges mellébeszélned - hözöngött Anclitas.

- Mondd csak nyugodtan a szemébe, hogy egy lyukas garast sem kap vissza!

- Ez az igazság, Mrs. Ellis - mondta Alton, elővillantva fogsorát. - Remélem, megérti. Az ember azért játszik, mert nyerni akar. Másnap nem állíthat be azzal, hogy kéri a pénzét, mert nem volt tisztességes a játék. Ha ezt megtehetné, akkor bárki visszakövetelhetné a pénzét, amikor elhagyta a szerencséje.

George vállalkozása törvényes, tehát...

- Tehát összeesküdtek a férjem ellen - szögezte le az asszony. - Tegnapig már több mint négyezer dollárt nyertek el tőle. Eddig hajlandó voltam szemet hunyni a dolog felett. Megígérte, hogy többé nem vesz kártyát a kezébe, erre tegnap mégis megszegte a szavát. Aztán módszeresen kifosztották, mert képtelen volt abbahagyni.

- Helyben vagyunk - mondta Alton, vállat vonva.

Nyerni akart, és ha szerencsés lett volna, szépen zsebre vágja a nyereséget, s most mindketten nagyon elégedettek lennének. Mivel nem nyert...

- Vissza akarom kapni a pénzemet - hajtogatta

az asszony -, mert a férjemet becsapták hamiskártyások ezek!

- Ezt bizonyítani is tudja? - kérdezte Anclitas baljós hangon.

- Ne nevetesse ki magát! Nem arról híres, hogy milyen becsületesen működteti ezt a lebujt.

- Ezek a kijelentések még sokba kerülhetnek magának - fenyegetőzött Anclitas.

- Ajánlom, hogy válogassa meg a szavait, Mrs. Ellis!

- Válogassam meg a szavaimat? - csattant fel az asszony. - Tízezer dollárt csaltak ki a férjemtől, és én nézzem tétlenül, míg az utolsó fillérjét is elszedik tőle? Vagy visszaadja a pénzt most rögtön, vagy...

- Világosan megmondtam, hogy nem! - jelentette ki Anclitas határozottan. - A férje nem kap vissza egy vasat sem, és a viselkedésére való tekintettel megígérhetem, hogy többé a lábát se teszi be ide. Ha szépen megkért volna, amint az egy úrinőtől elvárható, hogy máskor ne engedjem játszani a férjét, akkor tegnap esté nem járt volna így. De ezt egy árva szóval sem említette. A férje úgy jött és játszott itt, mint bárki más. Jó pókerjátékos, aki pontosan tudja, mit miért csinál. A múlt este elpártolt tőle a szerencse, ennyi az egész. Jebley Alton Anclitas segítségére sietett.

- Szerintem is ez lett volna a tisztességes eljárás,

Mrs, Ellis. Ha maga valóban nem akarta volna, hogy a férje játsszon, biztosra veszem, hogy George nem engedte volna a kártyaasztalhoz. De tudomásom szerint maga eddig említést sem tett minderről. Végtére is Helly mindent elkövetett azért, hogy nyerjen. Nincs tehát semmiféle törvényes alapja a követelésének...

Az asszony most Perry Masonhoz fordult:

- Hajlandó lenne elvállalni az ügyemet ezzel a bűnszövetkezettel szemben?

Mason mosolyogva a fejét rázta.

- Ez nem az én szakterületem - felelte. - Pillanatnyilag amúgy is eléggé lekötnek az ügyeim. Ettől függetlenül azt javasolnám, hogy forduljon ügyvédhez.

- Ugyan, mit próbál neki bemesélni? - kérdezte

Jebley Alton gúnyosan. - Tudnia kell, hogy egyetlen jogász se tehet az érdekében semmit. Kártyán elveszített pénzt nem lehet visszakövetelni: Ez a szerencsejátékokra vonatkozó törvény alapszabálya.

- Ez az igazság - mondta Anclitas. - Fogalmazzon világosan az ügyvéd úr, vagy fogja be a száját!

Könnyű olyasmiről papolni, hogy egy jogász vissza tudná szerezni a pénzt, de azt már nem mondja el, hogyan.

Rajta, magyarázza el, ha olyan átkozottul okosnak tartja magát! Engem is érdekelne.

- Van kéznél tolla meg jegyzetfüzete? - kérdezte Mason Mrs. Ellistől.

Az asszony egy pillanatig értelmetlenül rámeredt, aztán megszólalt.

- Igen, van a táskámban.

- Akkor írja, amit diktálok! - mondta Mason. - Aztán megtárgyalhatja az ügyvédjével. Maga pedig, Alton, utánanézhethet a tárgyra vonatkozó rendeleteknek.

- Vizsgálódtam már e témakörben - válaszolta

Alton, - Nem tudom, miféle kiskapuvál próbál előhozakodni. Mindenki a nyereség szándékával ül le pókereezni másnap nem állíthat be azzal, hogy visszaköveteli az elveszített pénzét!

Mason zavartalanul folytatta.

- Mrs. Ellis, ha lejegyzí, amit mondok, és átadja az ügygel megbízott jogászának, ezúttal ön nyerhet egy kalap pénzt. Tudja, asszonyom, a kaliforniai törvénykezésben akad egy sajátos körülmény. A szerencsejátékból származó veszteség eredendően csakugyan nem követelhető vissza, sőt miután a szerencsejáték közkerkölsöt sértő dolog, a törvényszék nem foglalkozik az ez ügyben hozzá forduló sérelmeivel. Más szempontból viszont - amiről bizonyára az ügyvédje

is tájékoztatni fogja - Kaliforniában létezik a közös tulajdon fogalma. Arról a vagyronról van szó, amelyet férj és feleség közösen szerzett a házasságuk idején. Ezt a tulajdont többnyire a férj kezeli, illetve hasznosítja. Üzleti tranzakciónál ezért előírás, hogy a férj döntése a feleségre nézve is kötelező érvénnyel bírjon. A férjnek azonban nincs joga a közös tulajdon elajándékozására, illetve eltékozlására. Ebből következik, hogy abban az esetben, ha a férj a közös tulajdont szerencsejátékon veszítette el, a felesége visszakövetelheti a ráeső részt.

- Mit beszél?! - hitetlenkedett Alton.

- Azonnal megmagyarázom - folytatta elszántan Mason. - Feljegyezheti az idevágó legérdekesebb esetet, amely Novo kontra Hotel Del Rio néven ismeretes. 1956. május 4-én született meg az a határozat, amelyet a Kaliforniai Jogász 141, száma közölt a 304. oldalon. Alapja a 295. paragrafus második bekezdés 576. cikkely. A perben a következő jogerős döntés született: a férjnek nincs joga szerencsejátékba vinni a közös tulajdont. Tette ezért semmiben sem kötelező érvényű a feleségre nézve. Ő tehát minden további nélkül visszakövetelheti a közös vagyomból ráeső részt attól, aki a pénzt elnyerte.

- Mi az istent hord itt össze! - kiáltotta Jebley Alton.

- Egy ilyen határozat az egész szerencsejáték-üzletet csődbe juttatná!

- Ezért javasoltam, hogy nézzen utána a végzésnek. Érdekes megközelítés. És valóban tönkretelhet bizonyos fajta szerencsejáték-üzleteket.

- Megismételné a számokat? - kérte Mrs. Ellis.

- K. J. 141. 304., 295. 2576. Kérje csak meg az ügyvédjét, hogy nézze át ezt a határozatot!

Mason George Anclitashez fordult.

- Kapcsolatban maradok az ügyvédjével Miss Robb

becsületsértés! ügye és ok nélküli elbocsátása miatt, valamint azért, mert hiányos öltözékben dobta ki az utcára. Ami pedig önt illeti, Mrs. Ellis, javasolom, hogy olyan jogászhoz forduljon, aki nem Rowenában él, és független a helyi érdekköröktől.

Mrs. Ellis meghatottan szólalt meg.

- Ha ez a paragrafus tényleg létezik... Ha az asszonyok csakugyan visszakaphatják, amit a férjük az ilyen helyeken eltékozt, akkor hamarosan nagytakarítás veszi kezdetét Rowenában. Tucatnyi harcra kész asszonyt ismerek, akiknek a bankszámlája a kártyaasztalok mellett olvadt el, hogy azoknak a gazembereknek a vagyont növelje, akik ezeket a játéktermeket üzemeltetik.

- Jó ötlet. Szerintem is rendkívüli lehetőségeket

rejt magában ez a dolog - jegyezte meg Mason. - És egy ilyen bírósági döntés messzeható következményekkel járhat. Ezért az ügyvédje előadást tarthatna a női klubban a közös tulajdonra vonatkozó kaliforniai törvényről.

- Rendkívül lekötöztetett, Mr. Mason.

- Szóra sem érdemes - hánytotta el Mason az asszony hálálkodását.

- Ez a fickó bedilizett - próbálta Anclitas lehűteni Mrs. Ellist. Nem tudom, mi célja lehet azzal, hogy ilyesmikkel traktálja magát, mivel jól ismerem a törvényt. Nem ma vágtam bele ebbe a bizniszbe, és...

Elakadt a mondat közepén, amint Jebley Alton arcára nézett.

- Mi a fene van veled, Jeb? - kérdezte. - Csak nem hiszel te is ebben a sületlenségben? Mondom, hogy ismerem a szerencsejátékokra vonatkozó törvényt.

Az ügyvéd elgondolkodva ejtette ki a szavakat.

- Abban a perben minden bizonnyal a közös tulajdonra vonatkozóan született meg a döntés. Talán van valami joghézag, ami... Utánanézek, mihelyt visszatérek az irodámba.

- Jól teszi - mosolygott Mason. - Nagyon tanulságos eset.

Anclitas eközben Mrs. Ellist győzködte.

- Nézze, Mrs. Ellis, így egyikünk se jut messzire. Az ügyvédem szépen utánajár majd a dolognak. Felesleges önnek is fogadnia egyet, hogy előadást tartson a női klubban.

Mrs. Ellis mély torokhangon felnevetett.

- Micsoda véletlen! – mondta. - Történetesen épp engem bíztak meg a következő negyedévi szórakoztató program összeállításával. Úgy tíz nap múlva esedékes a havi összejövetelünk, és már régóta azon töröm a fejem, hogy milyen témát találjak, ami mindenkit érdekel. Sosem találnék jobbat. Nyakam rá, hogy ez a törvény minden asszonyt érdekelni fog.

- Most pedig - Mason könnyed meghajlással

George Anclitas és tátott szájú ügyvédje felé fordult úgy vélem, ideje távoznunk. Menjünk, Della, hagyjuk, hogy ügyfelünk átöltözzön, össze csomagoljon és végre megnyugodjon! - Majd Ellen Robb felé fordulva folytatta. - Elégedett vagyok magával, aligha lesz több problémája, Miss Robb.

- Mi legyen a pénzzel? - kérdezte a lány, a bőröndjében lévő bankjegyekre mutatva.

- Jegyezze fel az összeget, és mint elmaradt béréről adjon róla elismervényt Mr. Anclitasnek! Azután menjen egy szállodába, és értesítsen a hollétéről!

- Amint kiteszi a lábát, le fognak tartóztatni - aggodalmaskodott a lány.

- Nem hinném - felelte Mason. - Szerintem nagyon is udvariasan bánnak majd magával. - Úgy fordult, hogy a többiek ne lássák, és alig észrevehetően a lányra kacsintott. - Higgye el, Miss Robb, engem elsősorban az igazság érdekel. Persze, ha valamiféle külön megállapodást köt George Anclitasszal, részéről ennek sincs semmi akadálya. Állapodjanak meg nyugodtan, és ne törődjön a honoráriumommal, ígérem, semmit sem fogok felszámítani. Másrészt viszont, ha a legcsekélyebb sérelem érné, esetleg megfenyegetnék, hívjon fel bátran az irodámban.

- Nem tudom, miféle megállapodásra gondol - szólalt meg Alton. - Ami Ellen Robbot illeti, könnyen megegyezhetünk, ha megtartja a pénzt, és...

- Te kotródj vissza az irodádba - förmedt rá Anclitas -, és sürgősen bányászd elő azt az átkozott paragrafust! Mert ha valóban úgy áll a dolog, ahogy Mason állítja, akkor van némi elintéznivalónk.

- Bizony, bizony, ez a határozat súlyos fejtörést okoz a magához hasonlóknak - ismerte el Mason, majd a karját nyújtotta Dellának, és távoztak a Pajta Casinóból. Mason a Rowenából kifelé vezető úton jókat derült magában.

- Főnök, abban a Novo kontra Hotel Del Rio ügyben valóban úgy döntött a bíróság, ahogy állította? szólalt meg Della Street.

Az ügyvéd elmosolyodott.

- Ha kételkedik, nézzen utána, ha visszaérünk az irodába! Bár az ott leírtak csak korlátozott érvényűiek a jövőbeli esetekre nézve, de akkor a törvényszék világosan kifejtette, hogy a férj törvénybe ütköző dolgot művelt, mert a felesége tudta és beleegyezése nélkül, a közös vagyomból egyenlítette ki szerencsejáték-tartozását. Igazán korrekt eljárás.. Azt hiszem, a rowenai asszonyokat is érdekelni fogja, különösen akkor, ha az előadó ismerteti ezt az esetet.

- Maga meg készakarva elhúzta a csíkot Rowenából, a lányra bízva, hogy kiegyezzen Anclitasszal.

- Nem hiszem, hogy Anclitas kitartana eredeti szándéka mellett. Tudja, Della, még azon se lepődnék meg, ha Mrs. Ellisszel is megpróbálna valamiféle egyezésre jutni. Mindent egybevetve aligha volt túl jövedelmező George Anclitas mai délelőttije.

- Az igazat megvallva - sóhajtott fel Della -, ez nem csak rá nézve igaz. Fél napot vesztegettünk el azzal, hogy ezüst-tálcán komoly summát kínáltunk egy ismeretlen ügyvédnek, és a rowenai nők halványává avattuk. A Robb-ügy teljes honoráriumát kihajítottuk az ablakon, a benzin költségről nem is beszélve.

- Ez igaz, de ne feledkezzen meg az élményteli reggelről, a napsütésről, a friss levegőről, no meg a látványról!

- Főként a látványról, igaz? - nevetett Della.

- Valóban nem volt mindennapi - ismerte el Mason. - És van egy olyan érzésem, Della, hogy Ellen Robb hamarosan telefonálni fog az irodába.

- Fúrja az oldalát, hogyan végződik a dolog?

- Tegyük fel.

- Vajon miben egyeznek meg?

- Bármiben, amit Anclitas felkínál neki - felelte az ügyvéd.

- Azt hiszem, Anclitas tanult ebből a leckéből. Valószínűleg busásan kárpótolni fogja Ellen Robbot azért a kellemetlenségért, hogy hiányos öltözékben hajította ki az utcára.

- Ami azt illeti, a leányzó nem nagyon zavartatta magát emiatt - jegyezte meg Della. - Láthatóan hozzá szokott már, hogy nincs túloltözve, amikor közönség előtt mutatkozik. Sőt, élvezi is.

- Nana! Azért ne becsülje alá az ügyfelünkét!

- Egy férfi kedvéért is tett volna ennyit az igazság érdekében? - tette fel a kérdést Della Street. Mason egy pillanatig eltöprengett, aztán találkozott a tekintetük.

- A fenébe is, persze hogy nem - ismerte el.

- A selyemharisnya - sóhajtott Della elábrándozva - nem a legideálisabb irodai viselet de igazán nem előnytelen, ha valakinek megvan hozzá az alakja.

- Való igaz - hagyta rá Mason jókedvűen.

Perry Mason benyitott dolgozószobája ajtaján. Della Street, aki éppen a postabontással foglalatoskodott, mosolyogva pillantott fel.

- Nos, Della, vajon milyen kalandot tartogat számunkra a mai nap?

- Remélem, semmi sem tereli el a figyelmét a Rawson-ügyről meg a sürgős levelekről. Már két napja kérem, hogy nézze át.

Mason nagyot sóhajtott, és megadóan leült íróasztalához.

- Lám, lám, egyetlen ember sem élvezheti mindig az élet napos oldalát. Előbb-utóbb mindenkinek le kell ereszkednie a napi munka fárasztó taposómalmához. De a tegnapi valóban élményszámomba ment, Della. Felért egy igazi kalanddal. Most meg úgy érzem magam, mint a háziasszony, aki a sikeres parti után udvarias jóéjszakával elbocsájtja vendégeit, aztán a konyhába lépve szembe találja magát a, mosatlan edények halmával. - Újra felsóhajtott, és felemelte az első levelet. Sietve átfutotta, majd odacsúsztatta Dellának.

- Megírhatja neki, hogy egyéb elfoglaltságaim miatt lehetetlen San Franciskoba utaznom, így sajnálatomra nem vehetek részt az ügyben, Della kissé csodálkozva vont a szemöldökét.

- Tudom, kedvező ajánlat, de akkor sem kívánok együttműködni vele. Az a hír járja róla, hogy túlbuzgó az ügyfelei érdekében, főként, ha olyan tanúkat kell felsorakoztatnia, akik eskü alatt is hamisan vallanak és igazolnak alibit. Lássuk a következőt, Della!

A titkárnő telefonja diszkrétan megcsörrent.

Della felemelte a kagylót, - Tessék, Gertié. - Aztán Masonre pillantva elmosolyodott.

- Mit szólna, ha váratlanul mégis kisütne a nap? Tudniillik hosszú combú kliensünk, Ellen Robb várakozik odakinn. Azt mondja, akár egész délelőtt hajlandó várni, ha aztán szentel rá néhány percet. Gertié szerint nagyon feldúlt.

- Természetesen fogadom - jelentette ki Mason.

- Mondja meg neki, hogy a türelmét kérjük. Mr. Mason hamarosan fogadja.

Az ügyvéd félretolta a SÜRGŐS POSTA feliratú dossziét.

- Azt reméltem, lesz még időnk a két felső levélre.

Mindkettő halaszthatatlanul fontos - jegyezte meg Della, majd hozzátette: - Miss Robb ezúttal nyilván konvencionálisabb ruhában jelent meg... Mason elvigyorodott.

- Akkor már nem is olyan ragyogó az a napsütés.

- Valahogy úgy - értett egyet Della Street.

- Ugye nem kedveli őt, Della?

- Kétségkívül akadnak előnyös vonásai - vagy inkább figyelemre méltó domborulatai.

- Ám ezeket maga cseppet sem értékeli.

- Valami nem stimmel körülötte - mondta Della elgondolkodva -, bár nem tudnám megmondani, mi az.

- Mesterkéltnek tartja?

- Inkább... nem is tudom. Úgy érzem, exhibicionista, aki a formás lábaiból meg a remek alakjából igyekszik tőkét kovácsolni magának. A hangja kellemes ugyan, de jellegtelen. Az alakja az igazi aduja.

- Hogy karriert csináljon? - kérdezte Mason.

- A riszáljon inkább fedi a valóságot - jegyezte

meg epésen Della. - Magától értetődő, hogy egy nő ilyen alakkal, aki ráadásul egy bárban dolgozik, hajlamos a maga-mutogatásra... Azért érdekelne, mi van a háttérben, mi az, ami miatt így kell biztosítania a megélhetését.

- Bizonyára arra gondol, mennyi mindent csinálhatott már - jegyezte meg elgondolkodva Mason.

- Hát, vasárnapi iskolában nem tanított, az egyszer biztos - felelte Della Street rosszmájúan.

- Ezért aztán, óva int attól, hogy a pompás lábát csodáljam, hátha elveszítem a józan ítélőképességemet - vonta le a következtetést Mason.

- Nemcsak a lábára gondolok. Ez a lány a magamutogatással igyekszik elérni, amit akar.

- Ezúttal viszont konvencionálisabb lesz az öltözéke. Maga mondta.

- Hiába - replikázott Della Street. - Le merném fogadni, hogy most is mélyen kivágott ruhában lesz, és a beszélgetés során talál alkalmat arra, hogy áthajoljon az íróasztala felett.

- Olyan biztos ebben? - mosolygott Mason.

- Akkor köhrintsen, ha úgy érzi, bejött a jóslata, rendben?

- Ugyan miért?

- Hogy semmi ne homályosíthassa el a látásomat vágta rá Mason vigyorogva. - Engedje be, Della, aztán visszatérhetünk a sürgős levelekre.

A titkárnő beleegyezően bólintott, kiment, és kisvártatva Ellen Robb-bal tért vissza, A lány ezúttal csípőben feszes, fenéktől rakott szoknyát viselt. Amikor fordult, elővillant a térde, alakban mélyen kivágott selyemblúza pompás kebleket sejtetett.

- Ó, Mr. Mason, igazán nem szívesen rabolom a drága idejét, de szükségem van a tanácsaira - tért rögtön a tárgyra.

- A George-dzsal kötendő megállapodáshoz? - érdeklődött Mason.

A lány alig észrevehetően vállat vont.

- George olyan, mint egy kezes bárány. Sosem láttam még ilyen kedvesnek. Képzelve, Mr. Mason, még köszönetet is mondott nekem. Komolyan!

- Igen? És mit köszönt? - kérdezte az ügyvéd, miközben helyet kínálta.

Ellen leült, és azonnal keresztbe vetette a lábát.

- Azért, mert én döbentettem rá, milyen gazember

volt mostanáig. Beismerte, mennyire hozzászokott, hogy kénye-kedve szerint bánjon mindenkivel. Mostantól fogva igyekszik majd uralkodni magán. Győzködött, hogy maradjak, sőt a béremet is felemelte huszonöt dollárra.

- Heti huszonötre? - kérdezte Mason.

- Igen.

- Maga persze elfogadta és maradt.

- Egy időre.

- Ezek szerint megoldódtak a gondjai.

A lány bólintott.

- Akkor minek köszönhetem a látogatását?

- Ellis miatt jöttem.

- Miért, mi van vele?

- Attól tartok, maga elindított valamit a Mrs. Ellisnek adott tanácsaival.

- Pontosan ez volt a célom - közölte Mason.

- Igen ám, csak hogy túllőtt a célon, mert Mr. Ellis és a felesége csúnyán hajba kapott. Ellis azt hiszi, fajankónak fogják tartani, ha a felesége akkora hűhót csap amiatt a nyavalyás pénz miatt. Mason hangjában türelmetlen rosszallás érződött.

- Azért próbáltam segíteni, Miss Robb, mert úgy éreztem, ártottak magának, de nem vehetem a nyakamba minden ismerőse problémáját.

Ellen Robb egészen előrehúzódott a székén, majd kezét a karfára téve előrehajolt, -Nem így gondoltam, Mr. Mason.

Della Street köhécselni kezdett.

Mason előbb Ellen Robbra, aztán a titkárnőjére pillantott.

- Akkor folytassa, Miss Robb!

- Szeretném, ha megértene... hiszen... épp azért kerestem fel, mert maga olyan... olyan megértő. Nagyon sóhajtott, és újra kiegyenesedett. Tekintete a térdére siklott, majd hüvelyk- és mutatóujja közé csipentve a szövetet, könnyedén megigazgatta a szoknyáját. - Helly valósággal őrjöng.

- Helly? - kérdezte Mason.

- Helman Ellis, a férj.

- Ja, vagy úgy. És miért őrjöng?

- Nézze, Mr. Mason. Ami engem illet, nincsenek illúzióim. Tudom, hogy kirakatbabának alkalmaznák, és csalétkül szolgállok. Azzal is tisztában vagyok, hogy jó az alakom, és semmi kifogásom az ellen, ha ezt mások is észreveszik. Elvégre a foglalkozásommal jár.

- És Helly, ahogy maga nevezi, észrevette? - tette fel a kérdést az ügyvéd.

- Mondhatni az első pillanatban. Aztán tegnap éjjel... szóval azt kérdezte tőlem, hajlandó lennék-e megszökni vele. Érti, Mr. Mason? Véget akar vetni eddigi életének, hogy mindent előlről kezdjen.

- Mit válaszolt?

- Nemet mondtam.

- Szóval? - kérdezte Mason kissé türelmetlenül.

- Jó, akkor rátérek a lényegre. Helly felesége felkeresett egy ügyvédet, bizonyos Mr. Gowrie-t. Ismeri?

- Darwin Gowrie-t?

- Igen, Darwin C. Gowrie-nak hívják.

- Hallomásból ismerem. Meglehetősen jó válóperes ügyvéd hírében áll.

- Mr. Gowrie felhívott ma hajnalban. Amikor megtudtam, hogy Nadine ügyvédje, azt hittem, arról a szerencsejátékra vonatkozó törvényről lesz szó, amit maga említett. Bár el sem tudtam képzelni, miért épp velem akar erről beszélni. Ez inkább George-ra tartozik.

- Ennek ellenére találkoztak?

- Igen, és mint kiderült, inkább Helly érdekli.

- A váláshoz akart bizonyítékot szerezni?

- Fogalmam sincs. Azt kérdezte, milyen kapcsolat fűz hozzá. Mióta ismerem, hányszor fordult meg a kaszinóban, mikor figyelt fel rám, és... szóval, hogy megpróbált-e közeledni hozzám.

- Megpróbált? - kérdezte Mason.

- Hát persze.

- Ezt Gowrié-nak is megmondta?

- Dehogyan.

- Tehát hazudott neki.

- Hazudtam.

- Legalább meggyőzően?

- Remélem. Nem várhatják el egy nőtől, hogy... Különben is, biztos van erre valami törvény, nem? A hivatali titoktartásra gondol?

- Arra.

- Még mindig rejtély a számomra, hogy minek köszönhetjük a látogatását - jelentette ki az ügyvéd.

- Már mondtam, a tanácsát szeretném kérni.

- Mivel kapcsolatban?

- El akarok menni Nadine-hoz, hogy elmondjam neki, téved a Helman és köztem levő kapcsolatot illetően, és hogy ne csináljon ostobaságot. Rendes férje van, ezért jobban tenné, ha igyekezne

megtartani. Jó néhány esetről tudok, amikor az asszonyok valami jelentéktelen apróság miatt elváltak a férjüktől, aztán később keservesen megbánták.

- Helman Ellis azt ajánlotta, hogy szökjön el vele.

Maga szerint ez jelentéktelen apróság?

- Minden férfi tesz ajánlatot - tisztelet a kivételnek. Ha csak a negyede igaz volna... Többségük nem is gondolja komolyan. Mindez nem egyéb náluk, mint a férfiasságuk állandó bizonygatása, azután meg gyorsan megfélelkeznek az ígéretükről.

- Ezt akarja elmagyarázni Mrs. Bilisnek?

- Nem, ez túlságosan bonyolult lenne... szóval... inkább a házasság lényegére világítanék rá.

- Miért, mi a házasság lényege? - érdeklődött Mason.

- Egy férfi nyilván azért kéri meg egy nő kezét, mert élvezzi a társaságát. Mindaddig, amíg így érez, mellette marad. És ha csavarogni kezd, az azt jelzi, hogy megkopott a meghitt együttlét öröme.

- Ez pusztán az idő múlásával is bekövetkezhet.

- Igaz - bólintott a lány. - A lényeg azonban, hogy a krízis beálltakor a legtöbb asszony házsártossá válik, és folyton szidja a férjét. Felhánytorgatja neki, hogy ráunt, elhanyagolja, holott ő a legszebb éveivel ajándékozta meg és ehhez hasonlók.

- Úgy látszik, igen jártas ebben a témában - állapította meg Mason.

- Mondjuk inkább úgy, átestem már a tűzkeresztségen.

- Netán maga is rosszul forgatta a lapjait?

- Igazi balek módjára - ismerte el a lány. - Ráadásul egy tisztességes embert veszítettem el. Pedig csak otthont kellett volna teremtenem neki, ahová örömmel jön haza. Ehelyett valóságos földi pokollá tettem az életét, és egy olcsó kis lotyó karjaiba hajsoltam, aki alaposan kihasználta.

- Végül visszatért magához? - kíváncsiskodott Mason.

A nő a fejét rázta.

- Miért nem?

- Ebbe inkább ne menjünk belé.

- Ahogy gondolja. Tehát, mi szél hozta ide?

- A véleményét szeretném hallani. Arra gondoltam, meglátogatom Mrs. Ellist, és elmondom neki... szóval kiteregetem előtte a lapjaimat. Közlöm vele, hogy nem tartok igényt a férjére. Hiszen ingyen sem kellene, mivel... egyszerűen nem az esetem. Ez minden.

- Maga viszont tetszik neki.

- Kétségtelenül - felelte Ellen, majd hozzátette:

Csakúgy, mint a vendégek többségének. Ha nem tetszenék nekik, már régen szedhettem volna a sátorfámat. Ennek ellenére sajnálom Hellyt. El is láttam néhány baráti tanáccsal, és ezért szeretnék beszélni a feleségével. Talán..

A lány szavait telefoncsörgés szakította félbe. Della Street felvette a kagylót, majd letakarva a mikrofont megszólalt:

- Önt keresik, Mr. Mason.

Az ügyvéd felvonta a szemöldökét.

- Átkapcsoljam a könyvtárba?

- Nem, innen beszélek. Ki van a vonalban?

- Egy ügyvéd.

Mason vette a lapot.

- Csak nem...?

Della bólintott.

- Azért csak kapcsolja nyugodtan. Megpróbáljuk kideríteni a szándékát - mondta Mason, s felvette az íróasztali telefont, melyben egy férfihang hallatszott.

- Perry Mason?

- Az vagyok.

- A nevem Darwin C. Gowrie.

- Á, igen, Mr. Gowrie.

- Mrs. Helman Ellis megbízásából hívom. Azzal az ügygel kapcsolatban, amit tegnap említett a hölgynek.

- Mit tehetek önért?

- Ez az egész ügy elképesztő - folytatta Gowrie.

Valóságos büntudatot érzek, mert engem kértek fel abban a női klubban tartandó előadásra, hogy learassam a maga babérjait. Mit szólna hozzá, ha meghívnám, és személyesen részesülne az ötletéért járó elismerésben?

- Nem tehetem - hártotta el az invitálást Mason. - Ha csak ezért hívott, ebből igazán ne csináljon lelkiismereti problémát magának. Nyugodtan tartsa meg azt az előadást Még a nevemet sem szükséges megemlítenie.

- Áttanulmányoztam a peranyagot. Kétségtelenül érdekes, a törvény meglehetősen sajátos értelmezése. Belegondolt már abba, mi történik, ha az eset publikussá válik? Tönkreteszi a szerencsejáték-üzletet. Vesztesek özöne fogja elárasztani a kaszinótulajdonosokat.

- Valójában kissé eltúloztam a dolgot George Anclitas miatt - vallotta be Mason. - Igazság szerint egy megfellebbezhető döntésről van szó. Valószínűtlennek tartom, hogy az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága ilyen messzire menne.

- Értem... a kaliforniai törvénykönyvben azonban

valóban szerepel ez a kitétel. És a kaszinótulajdonosok nyilván alaposan áttanulmányozzák majd. Mit gondol, mi történik ezután, ha egy házasember I.as Vegasba látogat, s mondjuk száz- vagy százötvenezer dollárnyi közös tulajdont veszít?

Mason türelmetlenül kifakadt.

-Tudom is én! Ezen az úton magának kell végigmennie. Majd megoldja valahogy. Egy egész dossziényi anyagom van hasonlóan szokatlan ítéletekből.

Ott van például az az eset, amikor egy pofa halálosan megsebesített valakit egy pisztollyal. A halál beállta előtt azonban másvalaki is megjelent a színen, és is belelőtt az áldozatba, aki e második lövés következtében halt meg. Mármost ki a vétkes a gyilkosság elkövetésében?

Gowrie pillanatnyi gondolkodás után válaszolt.

- Mind a ketten.

- Tévedés - jelentette ki Mason. - Jónéhány megalapozott ítélet bizonyítja ennek ellenkezőjét.

Vegyük például azt az arkansasi esetet, amikor egy férfi szíven szúrta áldozatát, egy másik pedig halálos csapást mért a fejére. A bíróság csak az utóbbit marasztalta el emberölés vétkéért.

- Micsoda?! - szaladt ki Gowrie száján a meglepett kiáltás.

- Ez az igazság. Sőt itt nálunk, Kaliforniában is volt már példa hasonló esetre, bár jóval régebben. Gowrie hangja izgatottságról árulkodott.

- Nézze, Mr. Mason, nem szeretnék más tollaival ékeskedni, de így, hogy megadta a vezérfonalat, utánanéznék mindezeknek a törvényszéki könyvtárban. Megadná a periratok számát, ha kéznél vannak?

Della kinyitotta az egyik kartotékot, kiválasztotta a megfelelő iratot, és átnyújtotta főnökének.

- Akkor diktálom - mondta Mason, - Dempsey kontra állam, 83 Ark. 102 S.W. 704 polgári kontra Ah Fat, 48 Cal. 61 Duque kontra állam, 56 Tex. Cr. 214 119 S.W. 687.

- A mindenségit! - hitetlenkedett Gowrie. - Komolyan azt állítja, hogy ha kilyukasztom, a bőrét, és haldokolni kezd, aztán jön valaki, aki egy második golyót ereszt magába, amitől azonnal meghal, akkor engem felmentenek a gyilkosság vádja alól?

- Azért ilyen messzire nem merészkednék. Csupán azt mondom, hogy gyilkosságért nem ítélnének el. Az említettek pedig kizárólag akkor érvényesek, ha nem közösen, mintegy bünszövetkezetben tervelték ki tettüket, és az emberölés nem része egyéb bűnténynek. Mert ha igen, akkor mindketten bűnösök a gyilkosság elkövetésében. A törvény világosan kimondja: amennyiben egy ember halálos sérülést szenved, ám egy másik, tőle független egyén azonnali halált okozó sebet ejt az áldozat testén, a második személy lesz a vétkes emberölés büntetettében.

Ezt tényleg csak példa gyanánt említettem. A szerencsejátéokra vonatkozó szokatlan határozat csupán egy a sok közül. Magán a sor, nyugodtan használja fel! Most pedig térjünk a tárgyra, Gowrie. Ha jól tudom, az ügyfele, Nadine Ellis úgy érzi, hogy Ellen Robb feldúlta a családi békéjüket, és...

- Erről szó sincs - szakította félbe Gowrie. - Attól tartok, Miss Robb téves következtetésre jutott. Felkerestem, és megpróbáltam kiszedni belőle ezt-azt Helman Ellisoról. Őszintén megvallom, még magam sem vagyok tisztában Mrs. Ellis szándékait illetően.

Kétségkívül a férje azért látogatja olyan sűrűn a

Pajta Casinót, mert Ellen Robb felkeltette az érdeklődését. Végül is a lányt épp ezért alkalmazzák.

Olyan ruhákban kell fellépnie, amelyekben jól érvényesül az alakja. Nem csoda hát, ha Helman Ellis teljesen belehabarodott. Emiatt a lány nem hibáztatható, de mint Mrs. Ellis ügyvédje, természetesen tisztában kell lennem a tényekkel. Megmondhatja az ügyfelének, Mr. Mason, hogy érzem, nem volt egészen őszinte hozzám. A körülmények ismeretében nem ítélem el ezért. Azt üzenem neki, hogy Mrs. Ellis jó néven venné esetleges együttműködési szándékát.

- Őszintén szólva Ellen Robb is éppen erre gondolt - közölte Mason. - Meg szeretné látogatni Mrs. Ellist, hogy elbeszélgessen velem.

- Igazán nagyvonalú gesztus lenne a részéről felelte Gowrie.

- Ezek szerint önnek mint Mrs. Ellis ügyvédjének nincs kifogása ellene?

- Egyáltalán nincs.

- Akkor megegyeztünk. Sok sikert, a női klubban tartandó előadásához.

Letette a kagylót, és Ellen Robbhoz fordult.

- Nézze, Miss Robb, az lesz a leghelyesebb, ha felkeresi Mrs. Ellist, és szépen elmond neki mindent úgy, ahogy nekem tette. Ne meséljen túl sokat a férjéről, inkább általánosságban beszéljen a házasság problémáiról. Amint észrevettem, eléggé jártas a Jémában.

- Sokat töprengtem ezen hosszú, álmatlan éjszakákon - válaszolta a lány. - Alaposan végiggondoltam a dolgot. Nadine most minden bizannyal bosszút forral ellenem. Nekem azonban elhiheti, hogy jobb egy gesztussal megmenteni a házasságát, mint vakon belerohanni a válásba. Igaz, az ember jó esetben hozzájut némi tartásdíjhoz, mégis későn, a magány éve alatt döbben rá tragikus helyzetére.

- Rendben - mondta Mason. - Menjen, látogassa meg Mrs. Ellist, én meg hadd végezzem a dolgomat!

A lány kissé sértődöttnek tűnt a beszélgetés barátságtalan lezárása miatt.

- Most, hogy már van pénzem, Mr. Mason, szeretném megtéríteni a költségeit.

Mason szemmel láthatóan habozott egy pillanatig.

- Ötven dollár lesz - segített Della Street.

Ellen Robb kinyitotta a pénztárcáját, és kivett

belőle két húsz- meg egy tízdollárrost.

- Ha átjön velem a szobámba, adok róla elismervényt - mondta Della Street

- Nyugodtan megspórolhatta volna ezt a pénzt jegyezte meg Mason. - Egyébként sikerült Ancit tással valami megállapodásra jutnia?

- A pénzt ajándékba kaptam, Mr. Mason, hogy kiegyenlítsem belőle az üggyel kapcsolatos költségeimet, és...

- Aláírt valamit? - érdeklődött az ügyvéd.

A lány a fejét rázta.

- George beérte a szavammal.

Mason bólintott.

- Erre legyen szíves - sürgette Della. - Mindjárt adom az elismervényt.

Miután Della visszatért az irodába, Mason felemelte a SÜRGŐS POSTA dossziét.

- Nem gondolja, hogy túl sok az az ötven dollár?

kérdezte.

- Százötven is lehetett volna - jelentette ki a lány.

Vegye figyelembe, hogy el kellett hagynia miatta az irodáját, fél napját rápazarolta, és ezután még volt bátorsága idetolni a képét, hogy ismét feltartsa magát. Nekem elhiheti, főnök, ez a lány valószínű istencsapás. És kivetette magára a hálóját

- Rám?! - lepődött meg Mason.

- Magára bizony! Mert másként reagált, mint azt a férfiktól általában megszokta. Nem vette észre, hogyan hajolt előre, amikor a kezét a szék karfájára tette?

- De, észrevettem - ismerte el Mason.

- Pontosan erre számított - szögezte le Della Street.

- Ezért csinálta. És még valamit elárulhatok magának: ez a lány egészen tehetséges gyorsíró. Miközben maga Gowrie-val beszélt, Ő feljegyezte a hallottakat.

- Micsoda? - hitetlenkedett az ügyvéd.

- Ahogy mondom.

- Biztos benne?

- Igen - erősítette meg a titkárnő. - A ceruzáját nem láttam ugyan, de elég volt látnom a válla mozgását, abból is rájöttem, hogy gyakorlott, ügyes gyorsíró. Szóval lejegyezte az egész beszélgetést.

- Voltaképp nem is ez a legrejtélyesebb az egészben - mondta Mason felvont szemöldökkel. - Mit gondol, Gowrie véletlenül hívott fel éppen most?

Nem furcsa az az egybeesés, hogy akkor telefonál, amikor Ellen Robb idejön az irodámba?

. - Szó sincs véletlen egybeesésről - vágta rá Della.

Perry Mason benyitott a dolgozószobájába, és ott

találta Paul Drake-et, a Drake Nyomozóiroda főnökét, amint kávézás közben Della Streettel cseverészik.

- Hello, Perry - üdvözölte Drake. - Della épp a rowenai esetedről számolt be.

- Szép kis ügy - jegyezte meg Mason.

- Akkor nem is zavarlak tovább. Épp csak beugrottam a Finsley-ügy jegyzőkönyvével. Odaadtam Dellának. Remélem, jelenleg nincs égető szükséged rám.

- Azért ne rohanj annyira, Paul - kérte Mason.

Rég jártál már felénk. Ma délelőtt amúgy sincs semmi halaszthatatlan elfoglaltságom.

- Épp ellenkezőleg! - szolt közbe Della Street határozottan. - Válaszolnia kell a levelekre. Csak nyugodtan menjen a dolgára, Paul.

- Hát, ha már kiadták az utamat - vigyorgott Drake. Elindult az ajtó felé, de félúton megállva Perry Masonhoz fordult. - Tisztáztad a dolgot azzal a rowenai társasággal?

- Ühüm.

- Meglehetősen zavaros história. Azt a várost a játékbárlangok uralják. Virágzó település, özönlik oda a dohány. Ez az Anclitas nevű fickó viszont, akivel sikerült összeakadnod, meglehetősen rossz hírű alak.

- Nocsak.

- Nem sokat tudok róla - fűzte hozzá Drake. - Csak annyit, hogy hírhedt a piszkos módszerei révén. Rég lefizette a városi ügyészt meg a rendőrfőnököt. Talán még emlékszel rá, úgy egy évvel ezelőtt azzal voltak tele a lapok, hogy sittyre juttatta az egyik alkalmazottját. Azzal vádolta a nőt, hogy megdézsmálta a kasszát, sőt egy fegyvert is eltulajdonított.

A lánynál valóban megtalálták a fegyvert, ő azonban váltig állította, hogy az egészet csupán megrendezték, mert be akarták mártani. Nyomozás is folyt az ügyben. Úgy rémlik, a nő a marihuánának hódolt. Ez most a legdivatosabb narkó. A rendőrség a keresett fegyverrel együtt marihuánát is talált a lány lakásán. George barátja, a helybeli rendőrfőnök ujjlenyomatot vett tőle, melynek alapján előástak valami FBI-aktát, amelyben az állt, hogy korábban már elítélték kábítószer fogyasztás miatt.

- Hogy végződött az eset?

- Hajói emlékszem, a lány fellebbezett, makacsul kitartva amellet, hogy Anclitas és társa szándékosan rendezték így a dolgot. Hát csak javasolni tudom, Perry, hogy tartsd rajta a szemed ezeken a jómadarakon. Es ne feledd, hogy az egész várost a markukban tartják! Ha meggyűlik a bajod ezzel a George Anclitasszal, ne nagyon parkolj a tilosban, mert könnyen rács mögött találhatod magad. Ha pedig olyan helyen csípnék el, ahol nincsenek tanúk, rád fogják, hogy megtámadtad a seriffet kötelességének teljesítése közben, és a te arcodon keletkező zúzódásokkal bizonyítják rád a vádat.

- Nem mondom, lebilincselően hangzik - ismerte el Mason.

- Ez a puszta tényállás - mondta Drake. - Már itt sem vagyok, Perry. Akkor továbbra is a Finsley ügyön dolgozom. Holnap talán többet tudok mondani. Te meg láss neki a postádnak!

- Kösz, Paul - mosolygott kedvesen Della.

- Alaposan dolgoztassa meg, Della - vigyorgott Drake, majd távozott.

Mason felsóhajtott.

- Megenged még egy kávé meg egy cigarettát?

- Nem bánom, azzal a feltétellel, hogy kávézás és dohányzás közben lediktálja a választ a két felső levélre.

- Rabszolgahajcsár - fakadt ki Mason.

Della a térdére helyezte a gyorsírófüzetet.

- A rabszolga egyelőre én vagyok. Akkor mit írjak ennek az ügyfélnek?

Mason diktálni kezdett, s már a levél közepénél tartottak, amikor hirtelen megszólalt a telefon.

Della felvette a kagylót, majd kezével letakarta a mikrofont.

- A kis barátnője.

Mason felvonta a szemöldökét.

- Ellen Robb - világosította föl Della.

- Kezdem unni - zúgolódott Mason. - Épp elég időt fecséreltünk már rá, Della. Nem csinálhat rendszert abból, hogy bejelentés nélkül akármikor ránk tör.

Azt üzenem Gertie-nek, magyarázza meg a lánynak, elfoglalt vagyok, és csak bejelentés alapján fogadok ügyfeleket... Illetve jobb volnál ha maga beszélne

vele. Nem akarom túl durván lerázni. Bár attól tartok, előbb-utóbb úgyis az lesz a vége

- Bízsa csak rám, majd én elküldöm!

Della hátralökte a székét, és kisietett az irodából.

Eközben Mason a megválaszolendő levél tanulmányozásába kezdett. Fél perc sem telt belé, s már türelmetlenül ráncolta a homlokát. Letette a levelet, kivett egy cigarettát az íróasztalon lévő ezüstdobozból,

és éppen rágyújtani készült, amikor a lány visszatért.

- Úgy tűnik, elhamarkodtam a dolgot.

- Miért? - érdeklődött Mason.

- Ezúttal a története mellé egy bájos monoklit is szerzett.

- Hogyan?

- Anclitas segédletével.

Mason arca elkomorult.

- Attól tartok, az a gazember mégsem tanult a leckéből.

- Sejtettem, hogy ez lesz a véleménye.

- Ezúttal hogy öltözött?

- Ugyanúgy, mint tegnap - válaszolta Della. - És feltehetőleg ma is előre fog hajolni, a szék karfájára téve a kezét. Igazán... szánalomra méltó látvány, főnök! Alaposan elcsúfították azt a kirakatba illő pofikáját. Ráadásul valaki egy pisztolyt csempészett a bőröndjébe.

- Egy pisztolyt? - kapta fel a fejét Mason.

Della Street bólintott.

- Ezek szerint mégsem küldte el - jegyezte meg az ügyvéd mosolyogva.
Della Street a fejét rázta.

- De tudtára adtam, hogy, bár valószínűleg szán rá néhány percet, az ügyfeleit általában csak bejelentés alapján fogadja.

- Na akkor lássuk! - mondta Mason. - Nem értem ezt a pisztoly dolgot. Vezesse be, de szavamra, ezúttal mindent kipróbálok belőle.

- Szegény teremtés, egészen magánkívül van.

- De gyorsan megváltozott a véleménye! - csipkelődött Mason.

- Való igaz - ismerte el Della. - Ha van valami, ami igazán kihoz a sodromból, hát az, amikor nagy darab pasasok azzal bizonygatják a férfiasságukat, hogy egy gyenge nő szeme közé öklöznek. Remélem, ezért elkapja Anclitast, és ezúttal alaposan megleckézteti. Elvégre Miss Robb semmit sem írt alá, és semmiféle hivatalos megállapodás nem született közöttük. Ha mondjuk, ötezer dollárral megválnánk a kaszinótulajdonost, az talán elég tanulságos lecke lenne a számára.

- Engedje be! - sürgette Mason. - Nyugtalanít ez a pisztoly.

Della Street visszament a fogadószobába, s kiszáratva Ellen Robb-bal tért vissza.
A lány rosszul sikeredett mosollyal próbálkozott.

- Nem valami szemet gyönyörködtető látvány, igaz?

- Hát valóban nem - konstataulta Mason. - De most felejtse el, és halljam, mi történt.

- George tegnap egész este szörnyű hangulatban volt. Valahányszor szóltam hozzá, folyton legorombított. Végül megelégteltem, s ezt meg is mondtam neki.

Erre kikelt magából, üvöltözni kezdett...

- Mit üvöltözött?

- Egy jogász valószínűleg úgy fogalmazna, hogy vulgáris és obszcén szavakat vagdosott a fejemhez.

- Mi történt ezután?

- Olyat mondott, ami nagyon kihozott a sodromból, és lekentem neki egyet... hát, ezért kaptam a monoklit.

- Ezúttal senki sem akadályozta meg a csomagolásban?

- Senki. Egyszerűen csak eljöttem. Fogtam egy taxit, és átköltöztem egy másik motelba. Aztán, amikor ma reggel kerestem valamit a bőröndömben, és., szóval egy pisztolyt találtam benne.

- Miféle pisztolyt?

Ellen Robb kinyitotta a kezításkáját.

- Ezt, - Az íróasztalra tette a fegyvert. - Biztosra veszem, hogy azok közül való, amelyeket George állítólag önvédelmi célra tartogat a kaszinóban. Három vagy négy is van belőlük a pénztárgépeknél. Legalábbis pont úgy néz ki, mint azok. Most mitévő legyenek?

Mason felvette a fegyvert, és intett Della Streetnek, hogy készítse elő a jegyzetfüzetét.

- Egy 38-as kaliberű Smith and Wesson, melynek csövébe a 48809-es számot ütötték - diktálta.

Majd elmozdította a rögzítő reteszt, és kiugrasztotta a forgótárat.

- Egy üres hüvely van a tárban - folytatta, aztán letette a pisztolyt az asztalára, de kiszáratva újból felvette, és a kabátja jobb zsebébe csúsztatta.

- Tételezzük fel, hogy valaki a bőröndjébe rejtette ezt a fegyvert. Vajon mikor tette? Az Anclitasszal történt vitája előtt vagy után?

- Inkább előtte lehetett, mert amint megütött, a szekrényemhez rohantam, összekapkodtam a holmimat, majd a motelszobámba siettem, és összecsomagoltam.

- Bemehetett Anclitas a szobájába, amíg maga az öltözőben volt?

- Talán igen, de nem hinném. Nem tudom. Bár van egy sanda gyanúm... elég nehéz erről beszélni, Mr. Mason, de valahogy az az érzésem, George előre kitervelte az egészet, hogy így szabaduljon meg tőlem.

- Végül meglátogatta Mrs. Ellist?

- Megpróbáltam, de nem jött össze.

- Mit ért az alatt, hogy megpróbálta?

- Tudja, van egy jachtjuk. Először otthon hívtam fel, de kiderült, hogy a férjével hosszabb hajóútra készülnek, s már valószínűleg a jachton tartózkodik. Megkerestem a jachtot, de senki sem volt a fedélzeten.

- Jól értem, kiment a kikötőbe?

- Igen. Béreltem egy csónakot, körbeveztem a hajót, s közben Nadine nevét kiáltoztam. Aztán felmáztam a fedélzetre, de senkit sem találtam. Mivel együtt akartak kihajózni, arra gondoltam, valószínűleg kibékültek, akkor meg jobb, ha nem háborgatom őket.

- Ez még a főnökével való összetűzés előtt történt?

- Igen, közvetlenül előtte. Valamivel tizenegy óra előtt kezdett kötözködni velem. De már amikor munkába álltam, éreztem, csak a kellő alkalomra vár, hogy belém köthessen.

- Hánykor állt munkába?

- Nyolckor.

- Miss Robb, ugye maga jó gyorsíró?

A lányt láthatóan meglepte a kérdés.

- Valóban. Honnan tudja?

- Onnan, hogy tegnap lejegyezte a telefonbeszélgetésemet.

A lány elpirult, és zavartnak látszott.

- Hát, igen. Hallottam, hogy rólam van szó, és hogy Mrs. Ellis ügyvédjével beszél... elfogott a kíváncsiság. .. csak meg akartam jegyezni, amit mondott.

- Legutóbb említette, hogy férjnél volt.

Eilen Robb bólintott.

- Mesélne erről kissé részletesebben?

- Nos... huszonnégy éves voltam, és szörnyen okosnak képzeltem magam. Nyertem egy szépségversenyen, és. azt hittem, ettől egyenes út vezet majd Hollywoodba. Végtelenül rendes férjem volt, amit túlságosan is természetesnek vettem. Egyszer csak megelégette a szeszélyeimet, kezdett kimaradozni, én meg a féltékeny feleség szerepét játszottam. Mindent elkövettem, hogy pokollá tegyem az életét. Valósággal a karjaiba hajsoltam annak a szajhának- De erről már beszéltem.

- Mi történt azután?

- Elhagytam, és kerültem mindenkit, akit általa ismertem. Hamar rádöbentem, mennyire nehéz jó gyorsíró munkát találni. Végül a Zöld Hattyúban kaptam állást. A vendégek fogadása volt a dolgom. A borralalónak csak kis hányadát tarthattuk meg. George akkor szemelt ki magának. Megtudta, hogy imádok énekelni. Tisztességes bért ajánlott, plusz a teljes borralalót. Nézze, Mr. Mason! Tudom, hogy a drága idejét rabolom. Ha most elmesélteti az élettörténetemet, a végén többet fog fizettetni velem, mint amennyire anyagi helyzetemből futja.

- Vétett már valaha a törvény ellen?

- Nem, soha.

- Ha megbocsát, Miss Robb, ezúttal egy meglehetősen bizalmas telefont kell lebonyolítanom. - Mason megkerülte az íróasztalt, kinyitotta a könyvtárszoba ajtaját, és intett Della Streetnek, aki követte, Mason pedig gondosan becsukta kettejük mögött az ajtót.

- Nos? - kérdezte Della.

- Valami nagyon nem tetszik nekem - felelte az ügyvéd. - Folyton az az érzésem, hogy csöbe akarnak húzni.

- Ellen Robb?

- Inkább George Anclitas. És egyáltalán nincs ínyemre a szereposztás.

- Mit gondol, mi történt?

- Anclitas már akkor megorrolt rám, amikor hétfőn délelőtt meglátogattuk. Az adott helyzetben úgy érezte, sarokba szorítottuk, és rájött, hogy az ellenkezés vagy a sértett harag csak rontana a dolgon. Így a gyenge pontjaimra építve próbál meg kijátszani.

- A gyenge pontjaira építve? - csodálkozott Della.

- Ahogy mondom - bólogatott Mason. - A szőrösszívű ügyvédet kellett volna játszanom szabályszerű megállapodást kötni az ügyfelemmel: tiszteletdíjként felszámítani a kért összeg harmadát, és elismervényt aláíratni vele. Ehelyett szépen félreálltam, hogy a lánynak ne kelljen fizetnie nekem, és hagytam, hogy külön megállapodást köthessen Anclitasszel. Anclitas azonnal meglátta a páratlan lehetőséget, ezért elszórakozott Miss Robb-bal. Előbb visszakozott, megjátszva, hogy sajnálja a történeteket. Sikerült is maradásra bírnia. Időközben persze azon mesterkedett, miként tudná még jobban csőbe húzni. Azzal a hátsó szándékkal, hogy amennyiben Ellen segítségére sietek, én is rajtaveszítsek.

- És a pisztoly? - kérdezte Della.

- Nyilván azzal vádolja majd, hogy eltulajdonította. Sőt, talán kábítószer is rejtett a bőröndjébe.

- Mit gondol, mikor szorulá hurok?

- Mihelyt törvényes eljárást indítok Miss Robb védelmében.

- Valóban ez a szándéka?

- Igen. Meg kell védenem az ügyfeleket, s persze most már a saját bőrömet is mentenem kell. Hiszen olyasmit tettem, ami pillanatok alatt elszabadíthatja a szerencsejáték-üzlet ördögét. Ez nagyon megfektette a gyomrukát. Ezért megpróbálnak befeketíteni, és Ellen Robbot használják csalinak. Miss Robb elbeszéléséből is kitűnik, milyen gondosan megtervezték a jelenetet, amikor Anclitas megütötte.

- A lány pofon vágta - pontosította a dolgot Della.

- Mert Anclitas felhergelte - érvelt Mason.

Egy-két percig a gondolataiba merült, majd újra megszólalt: - Egész komoly fegyvergyűjtemény van a páncélszekrényben, Della! Azokról a pisztolyokról beszélek, amelyeket az ügyfelektől gyűjtünk be néhanapján. Mit gondol, van köztük Smith and Wesson is? Olyan két és fél hüvelykes rendőrségi modell.

- Hogyne lenne. Ezt egész biztosan tudom.

- Akkor szedje elő, és hozza ide!

Della Street a páncélszekrényhez sietett, s kisvártatva hozta is a fegyvert. Mason a kabátja bal zsebébe csúsztatva hozta is a fegyvert. Mason a kabátja bal zsebébe csúsztatva, és visszament az irodába.

- Elnézését kérem, hogy megvárakoztattam, Miss Robb - szabadkozott.

- Szóra sem érdemes.

- Ellen Robb a valódi vagy a művészneve?

- A lánykori nevem. A volt férjem komoly üzletember, ezért nem akarom használni a nevét. Igaz, jelenlegi foglalkozásommal se vagyok kibékülve.

- Miért, van más lehetősége? - kérdezte Mason mintegy mellékesen, s közben rágyújtott egy cigarettára.

- Arizonából, Phoenixből kaptam egy állásajánlatot. Az egyik barátnőm fotós a helybéli bárban, ahol keresnek egy lányt szivar és cigaretta árusítására meg a vendégek fogadására. De mihez kezdjek ezzel a pisztollyal?

Mason benyúlt a bal zsebébe, elővette a fegyvert, és a tenyerén tartotta, mintha azt mérlegelné, mihez is kezdjen vele.

- Hát, nem örülnék neki, ha a rendőrség kezébe kerülne - szólalt meg végül.

- Amondó vagyok, hogy... nem is tudom... végtére is, miért csinálnánk újabb gondot magunknak? - Hirtelen a lány kezébe nyomta a pisztolyt. - Tudja mit? Legjobb lesz, ha megtartja. De emlékezzen rá, hogy megmutatta és beszélt róla nekünk!

- A kézitáskámban tarthatom?

- Az isten szerelmére, már hogy tarthatná ott?!

Hiszen nincs fegyverviselési engedélye! Tegye csak vissza a bőröndjébe, oda, ahol találta!

- És mit csináljak vele?

- Tartsa meg bizonyíték gyanánt. Hát akkor, úgy vélem, mindent megtárgyaltunk. Eljárást indítok Anclitas ellen. Jelenleg hol van a szállása?

- A Costa Mesán, a Hullám Motel 19-es szobájában.

- Akkor menjen vissza, és bárhová távozna, feltétlenül hagyjon nekem üzenetet.

- Ha eljárást indít, az többbe kerül majd.

Mason a fejét rázta.

- Nem kérek több pénzt. Legfeljebb ha közbejön valami. Vegye úgy, hogy pillanatnyilag egálban vagyunk. Rakja csak el a pénzét. Majd szólok, ha fizetnie kell. Apropos, Helman Ellis is jelen volt, amikor összeugrott Anclitasszal?

- Nem.

- Említette, hogy hajókázni készült a feleségével.

Nem tudja, valóban elindultak?

- Fogalmam sincs. Annyit tudok, hogy Helly benézett este a Pajtába, még a George-dzsal történt incidens előtt. Azt mesélte, a felesége faképnél hagyta a jachton, mert valamin összekaptak.

- Feltétlenül maradjon kapcsolatban velem - mondta Mason nyomatékosan. - Mindig tudni akarom, hol érhetem el. A lány kezét nyújtott az ügyvédnek.

- Köszönöm, Mr. Mason. Hálás vagyok magának.

Sohasem felejttem el, amit értem tett.

- Valószínűleg én sem - mondta JMason.

Della Street kikísérte Ellent, majd visszatért az irodába.

- Kicserélte a pisztolyokat? - kérdezte.

- Kicseréltem.

- És a lány nem vette észre?

- Remélem, nem - felelte az ügyvéd. - Bízom benne, hogy nem voltam olyan- ügyetlen. Kie volt az a fegyver, Della? Tudunk róla valamit?

- A kérdéses pisztoly egy 38-as Smith and Wesson Special, száma: 133347. Talán emlékszik George Spencer Rangerre, aki szerette volna, ha elvállalja a képviselőt. A kérdésre, szokott-e fegyvert viselni, azt felelte, mindig van nála, s még engedélyre sincs szüksége, mert Arizonában seriff helyettessé nevezték ki. Erre maga azt tanácsolta neki, jobban tenné, ha nálunk hagyná. Ezt a pisztolyt kaptuk tőle.

- Akkor rendben - mondta Mason. - Ezt a másik fegyvert meg vigye át Paul Drake-nek azzal, hogy tudja meg, kinek a nevére lett bejegyezve, aztán adja oda Maurice Halsteadnek, a ballisztikai szakértőnek, aki majd a gondjaiba veszi. Halsteadnek üzenem, végezzen néhány próbálövést, és gondosan őrizze meg a golyókat. Aztán hozza vissza a fegyvert, maga pedig zárja be a páncélszekrénybe. Amennyiben George Anclitas feljelentené Ellen Robbot, hogy ellopta az egyik pisztolyát, és házkutatási parancsot szerez, majd megtalálják a fegyvert a lány bőröndjében, akkor abban a hiszemben lesz, hogy a terve tökéletesen beválk.

- És akkor maga ráhúzza a vizes lepedőt.

- Úgy bizony.

- De mi lesz azzal a pisztollyal, amit Ellen Robb bőröndjébe rejtettek, és ami most önnél van? Mason elvigyorodott.

- Ha Paül Drake-nek sikerül bebizonyítania, hogy a fegyver George Anclitasé, akkor szépen visszakerül Anclitas tulajdonába, ami után már nem hivatkozhat arra, hogy bárki is eltulajdonította volna.

- Törvényes eljárás ez?

- Nem ismerek olyan jogszabályt, amely tiltaná az elveszett tulajdon visszajuttatását jogos tulajdonosának.

Miután Della Street visszatért Paul Drake irodájából, Mason a következő kéréssel fogadta:

- Hívja fel Gowrie-t, Della! Kíváncsi vagyok, hogy érzi magát ma reggel.

Della tárcsázott, aztán intett a főnökének. Mason fölvette a kagylót.

- Hello, Gowrie, itt Perry Mason.

- Ó igen, Mr. Mason. Hogy van?

- Meglehetősen jól. A titkárnőmmel mégis elmennénk az előadására. Előfordulhat, hogy a bejutás körül nehézségeink támadnak, de ha meghívna bennünket, bizonyára simán beengednének a klubba.

Gowrie egy pillanatig habozott.

- Nem lesz előadás.

- Miért?

- Hát... az egyik ok, hogy Mrs. Ellis nem tett eleget a megállapodásunknak.

- Ezt hogy érti?

- Az előadásért a női klubtól előleget kellett volna kapnom, ez pedig nem történt meg.

- Semmit sem fizettek?

- Egy centet sem. Ráadásul képtelen vagyok elérni Mrs. Ellist. Úgy hírlik, hajókázni ment a férjével.

Fel is hívtam a klub elnökét, és bejelentettem, hogy elhalasztjuk az előadást.

- Csak így egyszerűen? - kérdezte Mason.

- Persze felelte Gowrie. - Maga is tudja, hogy egy jogász nem osztozhatja ingyen a tanácsait.

- Rendben van - mondta Mason. - Azért értesítsen, ha megtud valamit Mis. Bilisről, oké?

Mason letette a kagylót.

- Hallotta ezt, Della?

A titkárnő bólintott.

- Hát, akkor - tárta szét a karját Mason - pillanatnyilag tétlenségre vagyunk kárhozthatva.

- A sürgős postát leszámítva -jegyezte meg Della. - Mivel még mindig nem válaszoltuk meg azokat a leveleket.

Az ügyvéd megadóan sóhajtott, kezébe vette a dossziét, és a munkaidő további részét diktálással töltötte.

Késő délután Paul Drake egyezményes kopogása hallatszott az ajtón. Della Street beengedte, és a magánnyomozó kényelmesen elterpeszkedett az ügyvédi iroda túlméretezett foteljainak egyikében.

- Mi az ördögöt művelsz már megint Perry, fegyverekkel bűvészkedsz?

- Mi az, hogy már megint? - kérdezte Mason.

- Nem tudom, de valahányszor olyan ügybe keveredsz, amiben fegyver is szerepel, úgy tűnik nekem,

mintha itt a piros, hol a pirost játszanál az ügyészséggel meg a rendőrséggel.

- Na és mi rossz van abban? - nevetett az ügyvéd.

- Addig semmi, amíg sikerül megúsznod - felelte Drake.

- Minek köszönhetem ezt a megjegyzést?

- Az a fegyver, amelynek a tulajdonosára kíváncsi vagy, egy 38-as Smith and Wesson. A száma pedig 48809.

- Mit derítettél ki róla?

- Ez egyike annak a négy pisztolynak, amelyeket Marcus, teljes nevén Wilton Winslow Marcus vásárolt, méghozzá egy időben. A tag állítólag George Anclitas csendestársa az egyik rowenai bárban, ahol leginkább szerencsejáték folyik.

- Van fegyverviselési engedélye?

- A jelek szerint nincs. Persze lefizették a seriffet, az meg valamiféle polgárórré nevezte ki őket. Mármost Anclitast és Marcust. Ez a tisztség minden különösebb engedély nélkül felhatalmazza őket lőfegyver viselésére.

- Ez a pisztoly tehát a vásárolt négy revolver egyike.

Drake bólintott.

- Akkor rendben. Van még valami? - kérdezte Mason.

- A ballisztikust megkértem, csináljon néhány próbálövést, aztán újratöltetem, pontosan úgy, ahogy ideadtad.

- Megjelöltétek a kilőtt golyókat, hogy azonosítani tudjuk őket?

Drake ismét bólintott.

- Nagyszerű. Hol az a fegyver?

Drake a zsebébe nyúlt, előhúzta a Smith and Wessont, és átadta Masonnek.

- Jó lesz vigyáznod, nehogy bajba kerülj miatta! figyelmeztette.

- Milyen bajra gondolsz, Paul?

- Üss agyon, ha tudom, de nyilván az jár a fejedben, hogy ezt a pisztolyt valamiféle bűntény elkövetésére használták.

- Ezt miből gondolod?

- Ugyan mi másért végeztetél volna próbálövéseket?

- Talán csak a fegyver származására voltam kíváncsi.

- Ezt meg hogy érted, Perry?

Mason kihúzta íróasztala fiókját, és kivett belőle egy kampós végű, vékony acélszerszámot. A vonókést a pisztolycsőbe dugta, végighúzta benne, ismét beillesztette, és megismételte a műveletet.

- Ez meg mire jó? - csodálkozott Della.

- Ha ezután használják a fegyvert, a tőlényen több és más rovatka lesz, mint azokon, amelyeket korábban lőttek ki belőle. Jól mondom?

- Ha biztos akarsz lenni a dolgokban, nem árt, ha még egypárszor megkaristolod - javasolta Drake.

Mason fogta a vonókést, és újfent végighúzogatta a csőben.

- Most már meg vagy elégedve?

- Tökéletes - felelte Drake, mire Mason kihúzta az íróasztal fiókját, és beletette a pisztolyt.

Drake gondterhelt képet vágott.

- Ugye tudod, mit mond a törvény a tárgyi bizonyíték megrongálásáról?

- Miért, ez minek a tárgyi bizonyítéka?

- Fogalmam sincs - ismerte be Drake.

Mason elvigyorodott.

- Senki sem várja el tőlünk, hogy a jövőbe lássunk, Paul. Ha makacsul kitartanál az álláspontod mellett, soha semmiféle tárgyon sem volna szabad változtatnod, Még egy papír fecnit sem téphetnél szét és dobhatnál el. Sőt, a piszkos edényeket sem mosogathatnál el. Mert lehet, hogy tárgyi bizonyítékot rongálsz vagy semmisítesz meg. Egyetlen tárgy sem tekinthető bizonyítéknak addig, míg nem tudjuk, illetve okkal nem feltételezzük, hogy bűnténnyel áll kapcsolatban.

- És nekünk nincs okunk feltételezni, hogy ez a pisztoly valamiféle bűnténnyel függ össze?

- Semmiféle okról nincs tudomásom. Egyszerűen csak az ügyfelem érdekeit védem.

- Ezzel véded meg az ügyfeledet? - adta az ártatlant Drake. - Lehet, hogy a segítségemre lesz - jelentette ki az ügyvéd. - Olyan játékba keveredtem, amelyben nem ismerem az eldobott lapokat, sőt az aduval sem vagyok tisztában. De a lapokat már a kezünkben tartjuk, és nincs kizárva, hogy alulról osztottak. Nekem azonban ezekkel kell játszanom, s végül ezekkel kell nyernem.

- Úgy, hogy nem tudod, mi az adu, s azt sem, mi ment ki?

- Pontosan.

- Szép kis foglalkozást választottál magadnak jegyezte meg Drake. - Ilyenkor mindig örülök, hogy nem lettem jogász. Egyéb kívánság, mielőtt szedem a sátorfámat?

- Pillanatnyilag semmi.

A magándetektív feltápáskodott, s lustán elindult az ajtó felé. A küszöbön megállt és visszafordult.

- Ez a rowenai ügy könnyen balul üthet ki - jegyezte meg. - Nagy pénzek forognak kockán.

- Ezzel magam is tisztában vagyok.

Drake habozott még egy pillanatig, majd vállat vont és távozott.

Della Street Masonre nézett, és kérdően felvonta a szemöldökét.

- Miután tudjuk, hogy ez a fegyver valóban George Anclitas tulajdona, vissza akarom juttatni neki. Tehát...

Az ügyvéd szavait telefoncsörgés szakította félbe.

- Ez Gertié lesz. Kérdezze meg, hogy mit akar, Della!

A titkárnő felemelte a kagylót.

- Igen Gertié, egy pillanat. - Masonre nézett.

Mr. Ellis várakozik odakint. Azt állítja, sürgősen beszélnie kell magával. Tudja, hogy a hivatali idő már lejárt, mégis szeretné, ha most rögtön fogadná.

Mason pillanatnyi gondolkodás után megszólalt:

- Rendben. Kísérje be, Della.

- Azonnal megyek, Gertié - szólt a telefonba a titkárnő, és letette a kagylót.

- A szokásos módszerünket alkalmazzuk - utasította Mason. - Mielőtt bevezetné, jegyezze fel a címét, telefonszámát és azt, hogy hol lehet elérni.

Della bólintott, kísértalt a fogadószobába, majd pár perc múlva visszatért.

- Mr. Mason, Mr. Ellis - mutatta be az ügyfelet.

Mason felállt és kezet nyújtott.

Ellis harminc év körüli, magas, jól megtermett férfi volt. Magasan ülő arccsont, szlávos vonások jellemezték ajka hosszú volt és keskeny, kék szeme kintartásról, állhatatosságról árulkodott.

Erőtéljesen megszorította az ügyvéd kezét.

- Foglaljon helyet - szólt Mason. - Mit tehetek önért?

- A feleségem miatt jöttem.

- Nem foglalkozom válóperes ügyekkel - jelentette ki Mason.

- Bűnügyekre szakosodtam, és az időm jelentős részét a perek foglalják le. A családi ügyek, szerződések és hasonlók nem érdekelnek.

- A feleségem meg akarja ölni Ellen Robbot, aki, ha jól tudom, az ön ügyfele - bökte ki Ellis minden kertelés nélkül.

Mason felvonta a szemöldökét.

- Valójában nincs oka a féltékenykedésre - folytatta a férfi -, mégis mintha teljesen megzavarodott volna.

- Ha már itt van, szeretnék néhány dolgot tisztázni - jegyezte meg az ügyvéd. - Úgy hallottam, meglehetősen gyakran pókerezett a Pajta Casinóban, és sokat veszített.

- Sajnos, ez az igazság.

- Ezt a felesége természetesen nem nézte jó szemmel. Jól mondom?

- A legtöbb feleség gyűlöli, ha a férje kártyázik, főként, ha veszít.

- Ellen Robb meglehetősen feltűnő lány volt a Pajtában, nemde?

- Ezért alkalmazták - felelte Ellis.

- És magának megtetszett.

Ellis mélyet sóhajtott.

- Szeretem őt, Mr. Mason.

- Ennek ellenére az imént azt állította, hogy a feleségének semmi oka a féltékenységre.

- Inkább azt mondanám, hogy nem adtam rá okot.

Igyekeztem az érzéseimet eltitkolni.

- És abban a hiszemben volt, hogy sikerült?

- Mit akar ezzel mondani?

- Az asszonyok az ilyesmit mérföldekről is kiszimatolják - magyarázta az ügyvéd. - Ha maga beleszeretett Ellen Robb-ba, biztosra veheti, hogy a felesége azonnal rájött arra, hogy a maga kiruccanásai a Pajta Casinóba nem ártatlan kis kártyapartik.

- Honnan tudhatta volna, mit érek valójában, amikor még magamnak sem mertem bevallani?

- Előbb tudta, mint maga. Máskülönben miért lett volna olyan féltékeny?
- Mindig is féltékeny volt. Ha kétszer néztem ugyanarra a nőre, már jelenetet rendezett.
- És sok nőre nézett kétszer?
- Nem olyan sokra.
- Rendben. Akkor mesélje el, mi történt!
- Tisztában voltam azzal, hogy a feleségemben szörnyű érzelmi feszültség halmozódott fel. Igaz, hogy veszítettem valamennyit pókeren, de annyira azért nem vágott földhöz a dolog. Ő viszont megrendezte a szokásos jelenetet. Pedig tudhatná, hogy ki nem állhatom, ha csalónak tartanak. Mr. Mason, ha Nadine eljárást indít George Anclitas ellen a kártyaveszteségem miatt, Amerika minden államában rám ütik a csalás, a spekuláció bélyegét.
- És ha a játék tisztességtelen volt?
- Az persze egészen más. Mert ha valaki be tudná bizonyítani, hogy Anclitasék csaltak, az mindjárt más színben tüntetné fel a dolgot.
- Rendben. Térjünk a tárgyra, halljuk a történet folytatását!
- Megtudtam, hogy a feleségem óriási balhét csapott a Pajtában. Arról is értesültem, hogy a magától kapott jogi tanácsok alapján lehetősége van arra, hogy törvényes úton visszakövetelje azt a pénzt, amit elveszítettem. Az sem került el a figyelmemet, hogy ügyvédhez fordult. Ezért azt javasoltam Nadinének, hogy beszéljük meg a dolgot. Elhatároztuk, hogy kihajózunk a tengerre, ahol senki sem zavar bennünket, és szépen meghányjuk-vetjük a dolgot.
- Nem ez az első válság a házasságunkban, és korábban mindig sikerült elrendeznünk a problémáinkat!
- Mióta házasok?
- Hét esztendeje.
- Értem. Folytassa csak! Mi történt azután?
- Mielőtt elmentünk hazulról - mesélte Ellis még beszóltunk a szomszédoknak, hogy kimaradunk egy-két éjszakára. Úgy terveztük, hogy a hajón alszunk, és ott is étkezünk. Ezért útközben bevásároltunk. Úgy látszik, rögtön azután, hogy kiléptünk a házból, felbukkant Ellen. A feleségemet kereste. A szomszédok megmondták neki, hogy a jachton vagyunk. Erre a kikötőbe ment, bérelt egy csónakot, és a horgonyzóhelyre evezett. Körbejárta a hajót, Nadine nevét kiáltozva. Aztán kikötötte a csónakot, és felmászott a fedélzetre. Miután senkit sem talált, visszavitte a csónakot a partra. Ezzel aztán végképp keresztbe tett nekem. Ellen ugyanis a jachton kiejtette a zsebkendőjét, melynek a sarkában ott volt a monogramja. Amint a hajóra értünk, lementünk a kabinba, és... a feleségem megtalálta Ellen zsebkendőjét. Elszabadult a pokol. Nadine őrjöngött. Meg se próbált végighallgatni. Persze nekem akkor még halvány gőzöm se volt, hogyan kerülhetett Ellen zsebkendője a jachtunkra. Arra gondoltam, valaki szándékosan akart kibabrálni velem. Megpróbáltam megértetni vele, hogy biztosan csak be akarnak mártani előtte. Talán a kaszinótulajdonosok, akik így akarják elvenni a kedvét attól, hogy a kártyaveszteségemet visszakövetelje. Szóval Nadine magánkívül volt.
- Felkapta a pisztolyt...
- Miféle pisztolyt? - vágott közbe Mason.
- Ha hosszabb hajóútra indulunk, vagy a kikötőben alszunk, a biztonság kedvéért tartunk a jachton egy pisztolyt.
- Magánál is hord fegyvert?
- Nem. Csak a hajón. Másutt nemigen lehet rá szükségünk. Hallomásból tudom, hogy több horgonyzó jachtot kiraboltak már... A kegyetlenkedésekből ítélve nyilván vakmerő suhancok bandája lehetett, mert... a férfiakat megköztözték, a nőkkel meg erőszakoskodtak, pénzt és más értéket vittek el.
- Milyen pisztolyuk van? - kérdezte Mason.

- Egy közönséges revolver.
- A gyártmányára gondoltam.
- Smith and Wesson.
- Honnan szerezte?
- Ajándékba kaptam.
- Kitől?
- George-tól.
- George Anclitástól?
- Igen.
- Meg tudná mondani a számát?
- A fenébe is, nem.

- Miért adta magának Anclitás azt a fegyvert?

- Tudja, korábban szorosabb szálak fűztek bennünket egymáshoz. Mindketten szenvedélyes zslugások vagyunk, és... váltakozó szerencsével játszottunk.

Néha én nyertem, máskor meg George. A végén összehaverkodtunk. Akkor láttam ezt a pisztolyt életemben először, amikor egyszer George a fegyverekről vitatkozott Marcusszal, s még valami fogadást is kötöttek George elmondta, hogy azért tartja a pisztolyokat a kaszinóban, mert egy esetleges támadás során a személyzet a hasznukat veheti. Ekkor megjegyeztem, hogy én is fontolgattam már, beszerzek valami fegyvert a hajóra, mert olvastam arról a háromfős bandáról, amelyik megtámadja a jachtokat.

Amikor ezt meghallotta, valósággal rám tukmálta a pisztolyt. Ragaszkodott hozzá, hogy elfogadjam.

- Hol van most ez a fegyver?

- Az imént mondtam, hogy a feleségemnél.

- Értem. Tehát a felesége felkapta a pisztolyt. Mi történt azután?

- Hisztériás rohamot kapott. Azt kiabálta, sosem bocsátja meg, hogy a hajónkon henteregtem a szeretőmmel, és nem áll jól magáért. Meg azt: senki sem akadályozhatja meg, hogy megölje Ellent. Szörnyű jelenetet rendezett. Sosem láttam még így kikelve magából. Teljesen begolyózott.

- Mit csinált ezután?

- Beült a csónakba, és faképnél hagyott.

- Meg sem próbálta visszatartani?

- Persze, hogy megpróbáltam. Sőt, ha sikerült volna a közelébe férkőznöm, talán még le is ütöm, hogy elvegyem tőle a fegyvert. De ő is résen volt Rám fogta a pisztolyt, valósággal sakkban tartott. Akár meg is ölhetett volna. Biztosan megfordult a fejében, hogy ott helyben kinyír, aztán Ellenem áll bosszút, s végül saját magával is végez.

- De miért hagyta magát a hajón?

- Tán attól tartott, megpróbálom figyelmeztetni Ellent.

- Folytassa csak! - biztatta Mason. - Mi történt, miután a felesége elment?

- Ez minden, amit mondani tudok. Nadine elhúzott a csónakkal, én meg fél tízig ott rostokoltam a fedélzeten. Akkor sikerült felhívnom magamra néhány hajós figyelmét, akik végül partra vontattak.

- Miért nem indította be a motort, hogy visszajusson a mólóhoz?

- Erre egyszerűen nem volt lehetőségem, mert Nadine magával vitte a biztonsági kulcsát. Az önindítót biztonsági zárral szereltem fel, és a kulcs nélkül lehetetlenség indítani. Talán egy hozzáértő rövidre tudja zárni a zárszerkezet vezetőkeit, én azonban laikus vagyok, sőt azt se merném állítani, hogy egyáltalán lehet-e. Épp azért szereltem fel ilyen bonyolult zárat, hogy ne lophassák el a hajót. A jacht nem túl nagy, Mr. Mason, csupán negyvenkét láb hosszú, de annál értékesebb, mivel pazarul berendeztük. Rengeteg pénzembe került, hogy lakályossá tegyem.

- Tehát fél tíz körül sikerült kijutnia a partra. Mit csinált ezután?

- Keresni kezdtem a feleségemet, de sehhol sem találtam. Aztán elmentem Ellenhez, hogy beszéljek vele,
de nem akartam ráijeszteni, ezért csak óvatosságra intettem. Elmondtam neki, hogy Nadine bosszút forral ellene. Aztán tovább kerestem Nadine-t. Végül ma reggel felbukkant a lakásban. Ott folytatta, ahol előző nap abbahagyta, továbbra is fenyegetőzött. Váltig állította, hogy Ellennel titkos találkát bonyolítottunk le a jachton, és ezt ujjlenyomat-szakértővel fogja bizonyítani. Szerinte Ellen tegnap is a hajón várt rám, és ha a keze közé került volna, biztosan megöli.

- Maga hogyan reagált a fenyegetésére?
- Mi az istent tehettem volna? Sohasem találkoztam Ellennel a jachton. Tudtam, hogy Nadine-nak nincs igaza, hagytam, hadd menjen... Önt viszont sürgősen tájékoztatni akartam a feleségem gyilkos szándékáról, hogy Ellen védelmében megtehesse a szükséges lépéseket.

- Tud valamit az Ellen Robb és George Anclitas között lezajlott incidensről?
- Miféle incidensről?
- George végképp kidobta MissRobbot, és búcsúzóul egy monoklit nyomott a szeme alá.
- Micsoda?! - fakadt ki Ellis, félig felemelkedve a székéről. - Ezért megölmöm... megölmöm azt a disznót!

Elhallgatott, ajka egyenes vonallá keskenyedett.

- Miss Robb érdekében eljárást indítok George Anclitas és bólogatójánosa ellen, akiről úgy hírlik, szintén benne volt a buliban. Hatezer dolláros kártérítést, valamint ezeröttszáz dolláros fájdalomdíjat követelek a részére - szólalt meg Mason.

- Már magam is kezdem elhinni, Mr. Mason, hogy az a pókerparti tisztességtelen volt. Azt hiszem... Ellen tudna mesélni egy s mást erről. Ami pedig George Anclitast illeti, megérdemli, hogy egyszer megfizessen az aljasságáért. Sőt, tőlem is kijár neki egy alapos verés, amiért megütötte Ellent. Úgy el...

- És ahhoz mit szól, ha a felesége válópert indít, és Ellen Robbot nevezi meg válóoknak? - vetette közbe Mason ridegen.

Ellis arcára kiült az aggodalom.

- Néhány dolgot azért nem árt szem előtt tartani - jegyezte meg az ügyvéd szárazon,
- Nézze, Mr. Mason! En minden tőlem telhetőt megteszek. Az összes költségét megtérítem, amennyiben hajlandó George ellenében elvállalni az ügyet, - De mi lesz, ha mégis válóperré fajul a dolog?

Ellis habozott, míg végül kinyögte:

- Hát jó, rendben van. Körülbelül tízezer dollárt vesztettem a kártyaasztalnál. Azóta magam is rájöttem, hogy palira vetek, s ha segít visszaszerezni a pénzem, a felét honoráriumként magának adom, plusz megtérítem a felmerülő összes költségét. Felfogadhat detektívet, és bármit tehet, amit csak jónak lát.

- Emiatt kizárhatnak az ügyvédi kamarából - közölte Mason.
- A feleségét már elláttam tanácsokkal
- még hozzá díjtalanul -, hogyan szerezheti vissza a szerencsejátékon elveszített közös tulajdont, függetlenül attól, tiszta volt-e a játék.
- Hát nem érti, Mr. Mason, milyen kínos ez nekem?

Közröhej tárgyává válhatok...

- Nem hinném - szakította félbe Mason -, ugyanis ha néhány asszony hasonló akcióba kezdene, a szerencsejátékban érdekelt vállalkozók igencsak törhetnék a fejüket, mitévők legyenek. Főként, akik hamis játékokban utaznak.

- Épp fordítva- vitatkozott Ellis szent meggyőződéssel.
- Pontosan az ellenkezőjét érné el, Mr. Mason.

Azok húznák le a redőnyt, akiknél tisztességes játék folyik, és a hamiskártyások maradnának talpon. A becsületes kaszinótulajdonosok kiesnének a versenyből, mert elúszna a nyereségük, ha

minden kártyás felesége a bíróságra járkalna azzal, hogy férjük a közös tulajdont pókerezte el. Amint a bevételük a kritikusra csökkenne, becsuknák a boltot, és akik túlélnek a versenyt, mind csalók lennének.

- Nem mondom, van némi igazság ebben az okoskodásban - ismerte el Mason.

- Nem tudom persze, mi történik majd, ha az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága vitatja meg a kérdéses jogszabályt.

Kétségkívül új megvilágításba fogja helyezni a közös tulajdonról szóló törvényt. Az ügy mindenképp érdekes jogi lépéseket ígér, magam is kíváncsian várom a fejleményeket.

- Még egy dolgot szeretnék mondani magának, ügyvéd úr. A múltkor tagadhatatlanul nagy vihari, kavart ott nálunk, Rowenában. George persze mindent elkövet annak érdekében, hogy az eset még Véletlenül se kerüljön nyilvánosságra. Talán értesült róla, hogy a feleségem egy összejövettel szervez a női klubban, és felkért egy bizonyos Gowrie nevű ügyvédet, hogy tartson előadást a közös tulajdonról. George persze azon nyomban lefizette a jogászt.

Mason felvonta a szemöldökét.

- Lefizette?

- Le bizony. Méghozzá a lehető legrafináltabb módon. Eszébe se jutott pénzt ajánlani neki. Gowrie viszont hirtelen szert tett néhány gazdag, új ügyfélre, akiktől több fontos megbízást kapott. Közben nyilván a fülébe súgták, mennyire elkészerítené őket, ha megtartaná az előadását a szerencsejátékokról.

- Gowrie azt állította, képtelen volt elérni a feleségét.

- Biztos megpróbált találkozni Nadine-nal, hogy közölje vele, nincs ráérő ideje, s ezért el kell halasztani az összejövettel. Talán azt is hozzátette volna, hogy a törvény tanulmányozása közben meggondolta a dolgot, mert arra a felismerésre jutott, hogy alighanem félreértették a lényegét.

- Honnan veszi mindezt?

- Telefonon beszéltem vele,

- Értem - mondta Mason. - Végiggondolom mindazt, amit mondott. Amint találkozik a feleségével, azonnal értesítsen.

- Mi a véleménye, Mr. Mason, garantálni tudná Ellen biztonságát?

- Senkinek sem garantálhatom a biztonságát.

- És ha a rendőrséghez fordulnék?

- Erre ők sem vállalkoznak - rázta meg a fejét az ügyvéd.

- Ha a rendőrség minden nő mellé őrseget állítana, akit egy féltékeny asszony megfenyegetett, nem maradna elég rendőr a forgalom irányításához.

- De hát komoly veszélyben van!

- Meglehet - ismerte el Mason. - Viszont elég jól elbújtattuk, és egy ideig nem áruljuk el a hollétét. Mindenesetre köszönöm, hogy felkeresett. Persze azért azt se higgye, hogy egyedi az esete. Elég csak egy újságot kézbe vennie, és nap mint nap olvashatja, hogy a féltékeny exférj behatolt elvált felesége lakásába, jelenetet rendezett, azután elővette a pisztolyát, megölte az asszonyt, majd öngyilkosságot követett el. És fordítva. Ezek a féltékenységből elkövetett gyilkosságok és testi sértések jóval gyakoribbak, mint gondolnánk. Ennek ellenére minden ténylegesen megölt személyre legalább ezer fenyegetést számíthatunk. Nem csoda hát, ha a rendőrség nem tulajdonít túl nagy jelentőséget az egésznek.

- Hogy lehet ennyire cinikus? - háborodott fel Ellis.

- Ellen Robb olyan szép, mint... mint egy festmény. Jól tudom, milyen körülmények között él, de akkor is egy bájos, fiatal lány és... maga nem dőlhet csak úgy egyszerűen hátra a székében, hagyva, hogy a feleségem golyót eressen bele.

- Maga szerint hol van most a felesége?

- Gondolom, valahol Arizonában. Azt hallottam, hogy Ellen egy ismerőse révén egy phoenixi bárban kapott állást. Szerintem Nadine utánament. És ha Ellen itt van, Nadine meg Arizonában keresi... akkor remélhetőleg lecsillapodik, mire visszaér.

- Hát, meglátjuk, mit tehetünk - mondta Mason.

Természetesen minden tölem telhetőt megteszek, de meg kell értenie, hogy ebben a helyzetben lehetetlen teljes biztonságot garantálni Ellen Robb számára.

- Nézze, Mr. Mason! Ha a rendőrség nem tudja megvédeni, akkor, felbérelhetünk mellé egy testőrt. Megfizetem, kerüljön bármibe. Szerződtessen fegyveres őrköt, akik éjjel-nappal őrzik.

- És ezt hogy magyarázza majd meg a válópere során? - kérdezte Mason.

Ellist gondolkodóba ejtette a kérdés.

- Úgy látszik, átok ül rajtam - jelentette ki, a lábait kényelmesen kinyújtva. - Pedig én mondom magának, Mr. Mason, hogy mind az ügyfele, mind jómagam nagyon is reális veszélynek vagyunk kitéve, Perry Mason szóltanul bólíntott.

Mivel úgy tűnt, Ellisnek nehezére esik távoznia, az ügyvéd felállt, jelezvén, hogy befejezte a beszélgetést. Miután Ellis elhagyta az irodát, Mason Della Streethez fordult.

- Keresse meg Pault, Della, s azonnal hívja ide!

Egy perc sem telt bele, és Paul Drake betoppant Mason irodájába.

- Elen Robb Costa Mesán, a Hullám Motelban bérelt szobát. A saját nevén jelentkezett be. Nem lehet tudni, veszélyben van-e vagy sem. Egy féltékeny nőszemély állítólag bosszút forral ellene, és fegyverrel üldözi.

- Testőrrre gondoltál? - kérdezte Drake.

- Testőrökre - felelte az ügyvéd nyomatékosan.

Kettőre vagy még többre. Lényeg, hogy a lány ne vegye észre. Szeretném, ha te is rajta tartanád a szemed. Az egyiket olyan helyre állítsd, ahonnan jól láthatja Ellen Robb szobájának ajtaját. Ha bármilyen asszony feltűnik, vagy Ellen felől kérdezősködik, az embereid végezzék a dolgukat. Ha az a nő huszonhét év körüli, vörös hajú, jó alakú, bár kissé tán soványabb a kelletténél, és Nadine Ellisnek vagy Mrs. Helman Ellisnek hívják, az embereid okvetlenül tartóztassák fel. Mindegy, milyen indokkal.

- Meddig mehetnek el?

- Ahogy a helyzet kívánja - válaszolta Mason.

Próbálják meg elterelni a figyelmét és... főleg ne tévesszék szem elől. Ha az asszonynak mégis sikerülne Ellen Robb-bal találkoznia, azt akarom, hogy legalább az egyik embered jelen legyen. Bizonyosodjon meg arról, hogy Mrs. Ellis semmi szín alatt sem képes fegyvert rántani és lövöldözni.

- Világos - nyugtázta Drake. - Sok hasonló munka akad manapság. Van néhány egészen jól képzett emberem. Pénz kérdése az egész. Meddig lehet rájuk Szükség?

- Míg fennáll az életveszély lehetősége - felelte az ügyvéd.

- Az meddig tarthat?

- Amíg Mrs. Ellist meg nem találjuk, és nem tisztázzuk a helyzetet.

- Rendben van, máris indulok.

A magándetektív távozása után Mason újra Della Streethez fordult.

- Még itt van a, pisztolyok kérdése.

- Hogy érti?

- Kezdjük talán Anclitas négy fegyverével. Mint tudjuk, egyet elajándékozott, maradt tehát három. Nyilván ezek egyike került elő Ellen Robb bőröndjéből. Anclitas minden valószínűség szerint azt állítja majd, hogy a fegyvert ellopták tőle. így, mindent egybevéve, két pisztolya maradt.

- Hová akar kilyukadni?

- Egyszerűen csak megpróbálom számba venni a mordályokat - nevetett Mason. - Többször is előfordult már, hogy a kerületi ügyész azzal vádolt, oda nem illő fegyvereket csempészttem be az ügyeimbe, és azokkal büvéskedtem,,.

- Ezúttal pontosan ezt tette - mutatott rá Della.

- Valóban, de képzelje csak el, milyen mulatságos lesz, amikor George Anclitas felfedezi, hogy ellopták az egyik revolverét, és feljelenti Ellen Robbot! Engedélyt szereznek a lány holmijának

átkutatására, és a rendőrök annak rendje-módja szerint meg is találják a pisztolyt, Anclitas pedig pert indít. Amikor az ügy a bíróság elé kerül, és bejegyzik a fegyvert a bizonyítékok sorába, megkérem az ügyészt, hogy a pisztoly számát is jegyezzék fel. Aztán a sorszámok összevetésénél furcsamód kiderül, hogy Anclitas egyetlen Smith and Wessonának száma sem azonos azzal, amit Ellen Robb bőröndjében találtak. Következésképpen azzal sem lehet azonos, amit állítólag elloptak George Anclitastól.

- És azután? - kérdezte Della mosolyogva.

Mason jókedvűen folytatta.

- Azután újabb eljárást indíthatunk a kaszinós ellen kártérítés címén. Idővel majd csak sikerül leszoktatnunk arról, hogy nőket zaklasson, és monoklikat nyomjon a szemük alá.

- De ha, teszem azt, valaki rájön, hogy magánál van Anclitas pisztolya? - aggodalmaskodott Della.

- Ezen áll vagy bukik a dolog - magyarázta Mason. Eszem ágában sincs itt tartani. Mondtam már, hogy visszajuttatjuk a tulajdonosához, amint kiderül, ki az illető.

- Csak úgy odaadja neki? - kérdezte a lány csillogó szemekkel.

- Azt mondtam, visszajuttatjuk - vigyorgott Mason.

- Elárulja, hogyan?

- A büfében kerek, a közepén lyukas, körülbelül két és fél centi átmérőjű jeget tesznek az italokba...

- Bökje már ki! - sürgette Della, mivel Mason mondandója kitörő nevetésbe fulladt.

- Gondolom, a jég valami tartályban készül, melynek közepén egy rúd van. A tartályt feltöltik vízzel, a vizet megfagyasztják, majd egyetlen hosszú hengerben kiemelik az egészet, és feldarabolják. Tegyük fel, hogy maga leszalad, elbeszélget azzal, akit ott talál, s közben kifundálja, hogyan kérjen tőle egy...

körülbelül harminc centis jégrudat.

Della Street cinkos pillantást vetett a főnökére.

- Megvannak a módszereim, tisztelt ügyvéd úr.

Tehát, ha jól értettem, befagyasztjuk a bizonyítékot.

- Éppen ellenkezőleg. Felolvastunk egy kőkemény szívet - vágott vissza Mason. - Aztán kerítsen egy cipősdobozt is, és félig töltse meg szárazjéggel!

Della csodálkozva vont fel a szemöldökét, de nem kérdezett többet, máris munkához látott. Mason mindaddig fel-alá járkált a szobában, amíg a titkárnő vissza nem tért, a hóna alatt egy cipősdobozzal.

- Sikerrel járt?

A lány bólintott. Belebotort a cipős dobozba, és előhúzott egy harminc centi hosszú, henger alakú jégdarabot.

- Nagyszerű - mondta az ügyvéd. - Máris kipróbáljuk, elég erős-e.

Elővette az Ellen Robbtól kapott pisztolyt, át dugta a jégrudat a sátorvason, majd egymás mellé húzott két széket, és a jégrúddal áthidalva őket, felfüggesztette a fegyvert.

- Tökéletes - állapította meg, aztán hirtelen felkapta a jégrudat, és visszatette a szárazjeget tartalmazó dobozba.

- A következő lépés? - kérdezte izgatottan Della.

- Most szépen ellátogatunk Rowenába - válaszolta Mason. - Leparkolunk a Pajta Casino mögött, a motel bejáratánál. Maga kiszáll, keresztülsétál a motelon, megkerüli az úszómedencét, és a hátsó bejáraton át beslisszol a Pajtába. Aztán bemegy a női mosdóba...

- Ezzel a cipős dobozzal? - kerekedett el Della szeme.

Mason a fejét rázta.

- Akkor kézitáska lesz magánál, amit megtöltünk

szárazjéggel, s beletesszük a jégrudat meg a fegyvert.

A női mosdóban aztán megfelelő helyet keres a pisztoly számára. Vagy magasan, a válaszfal egyik sarkában függeszti fel a fegyvert, vagy még ideálisabb volna, ha találna egy olyan mosdókagylót,

amelynek a lefolyórésze nincs beburkolva. Itt könnyedén elhelyezhetné a jégrudat a mosdó alatt a csövekre. Egyik végét a meleg vizes, a másikat a hideg vizes csőre.

- És aztán?

- Aztán egy idő múlva, a hőmérséklettől függően, a jég elolvad, a pisztoly meg leesik a padlóra. A jégből víztócsa lesz, ami hamarosan felszárad. A földön heverő pisztolyra meg majdsak rátalál valaki.

- De mi lesz, ha felismernek?

- Ha ügyesen beoson a hátsó bejáraton, a kutya sem fogja észrevenni. Nem szívesen kérem ilyesmire, Della. Ám az ügyfelem és Anclitas az ellentétes oldalon állnak majd a bíróság előtt, ezért nem volna etikus szóba állnom a pasival, hacsak nem az ügyvédje jelenlétében. Márpedig ha betenném oda a lábamat, biztosan lenne némi közlendője. Én pedig azt akarom, hogy a pisztolyt a női mosdóban fedezzék fel.

- Miért éppen ott?

- Mert ott mindig van egy alkalmazott - magyarázta az ügyvéd. - Ráadásul közel esik a motel hátsó bejáratához. Ha a mosdó foglalt, a motelba is bekukkanthat. Miután az akciót végrehajtotta, az alkalmazott kezébe nyom huszonöt centet, és szépen elpárolog onnan. A kocsi fogom várni. Előzőleg jól kitömjük a jégrúd belsejét szárazjéggel, így valamivel tovább tart, míg elolvad. Nem sokkal azután, hogy a pisztoly a padlóra esik, valamelyik nő vagy az alkalmazott biztosan észreveszi. Szerencsés esetben az illető esküdni fog arra, hogy a fegyver csupán pár perce került oda.

- És mi akkor már árkon-bokron túl leszünk, ugye?

- Hajaj! - nevetett Mason.

- Mennyire súlyos bünt követek el ezzel?

- Már említettem magának, hogy csak az elveszett tulajdont juttatjuk vissza a jogos tulajdonosának. Ez pedig felettébb dicséretes dolog.

- Na és a bizonyíték eltüntetése?

- Miféle bizonyítéké?

- A lopásé.

- Én semmit se loptam - tiltakozott Mason.

- Ellen Robbra gondoltam.

Ő az ügyfelem.

- Az ügyfele - húzta el a száját Della. - Hát nem könnyű eligazodni azon a lányon! Nagyon is tudja, mitől döglük a légy.

Mason elvigyorodott.

- Azt akarja ezzel mondani, hogy kihasználja az embereket?

- Főként az ügyvédjét - jelentette ki a titkárnő.

Ajánlom, hogy a szokottnál is legyen óvatosabb, főnök!

- Épp ezért akarom mielőbb visszajuttatni ezt a mordályt oda, ahová való.

- Tényleg, mit gondol majd George Anclitas, ha

egyszer csak jelentik neki, hogy egy pisztolyt találtak a női toalettben?

- Attól függ, mik a tervei.

- Maga szerint lopással akarja megvádolni Ellent?

Mason a homlokát ráncolta.

- Erre magam is szeretném tudni a választ. Biztosra veszem, hogy amikor a revolvért Miss Robb bőröndjébe rejtette, még ez volt a szándéka. De akkor miért húzza az időt? Vár valamire? És ha igen, mire?

- Talán arra, hogy kiderítse, hol van most a lány vélte Della Street.

- Ezt kétlem. Ezenfelül még valami nem hagy nyugodni.

- Micsoda?

- Mi van akkor, ha Anclitas még az eddigieknél is durvább játszamába kezdett?

- Például?

- Még nem tudom - válaszolta Mason. - Csak annyit tudok, hogy ennek a pisztolynak feltétlenül viszsza kell kerülnie a tulajdonosához. És azt akarom, hogy a női mosdóban leljenek rá. A szerencsés megtalálót minden bizonnyal halálra rémíti majd a fegyver. Jó nagy ribilliót csap, amiből...

- Anclitas tudni fogja, hogy visszakerült hozzá a fegyvere - fejezte be Della a mondatot.

- És nyomban rájön, túl sokáig várt azzal, hogy kiugrassza a nyulat a bokorból. Mert a nyúl megtalálta a bőröndjébe rejtett pisztolyt, és sikeresen visszacsempészte. Anclitas persze magánkívül lesz.

- Mikor indulunk?

- Előbb még szaladjon le ide a sarki üzletbe, ahol nagyméretű kézitáskákat is árulnak, és vegyen egy akkorát, amiben a szárazjég, a pisztoly és a jégrúd kényelmesen elfér! Aztán indulhatunk. Perry Mason leparkolt.

- Nos, Della?

A titkárnő a kilincsre tette a kezét.

- Készen állok.

- Még egy dolog - tartotta vissza a főnöke. - Ha közbejönne valami, mondjuk rajtakapnák, csak küldjön értem. Azonnal ott leszek, és minden felelősséget vállalok. Elmondom, hogy az utasításomra cselekedett, mivel vissza akartam juttatni a revolvért, amit az ügyfelem bőröndjébe rejtettek. Onnan hoztuk el. Ezúttal nagyon kérem, Della, ne menjen a saját feje után. Ha bármi történne, maga kilép a képből, és én állok a helyére. Megértette?

A titkárnő egy pillanatig habozott, aztán bólintott.

- Ha jobban tetszik, vegye utasításnak - folytatta

az ügyvéd. - És még valami: váratlan helyzet idekint is adódhat. Most megkerülöm a háztömböt, és behajtok abba a sikátorba. A kocsni lámpáit figyelje.

Ha azt látja, hogy a fényszóró be van kapcsolva, akkor minden rendben. Kijön és beül az autóba. A lámpafényt egyébként már a medence túlsó végétől láthatja. Ha az úszómedencéhez érve szreveszi, hogy nincs bekapcsolva a világítás, a kocsni közelébe se jöjjön. Érthető?

- Meddig várjak?

- Amíg meg nem pillantja a sikátorban a fényszórókat. Akkor odajöhet és beszállhat.

- De mi van akkor, ha sokáig tart, mondjuk fél óránál is tovább?

- Ebben az esetben magára bízom, hogy jut vissza az irodába. Felül egy buszra, vagy lestoppol egy autót.

- Rendben - felelte a lány. - Máris indulok.

Kinyitotta az ajtót, kiszállt, átvágott a zebrán, és a motel bejáratán át a medence felé indult.

Mason balról megkerülte a háztömböt, majd beállt a sikátorba. Olyan helyet választott, ahonnan jól szemmel tarthatta az úszómedence környékét. Aztán kikapcsolta a motort, és égő lámpával várakozott. A medence annyira lekötötte a figyelmét, hogy megfeledkezett a visszapillantó tükörről, s így nem vette észre idejében a mögötte lefékező autót. A kocsiból két férfi szállt ki, és egyenesen Masonhoz sietett.

Overton seriff szólalt meg elsőként.

- Ő az az ügyvéd, akiről beszéltem magának.

Mason hirtelen megfordult, s bár csak ekkor vette észre őket, közömbös hangon üdvözölte az érkezőket.

- Szeretném, ha megismerkedne az egyik barátommal - folytatta a rendőrfőnök.

- Ralston Fenwick, Mr. Mason.

A tagbaszakadt, bikanyakú férfi mosolyra húzott szájjal és hűvös tekintettel nyújtotta húsos kezét. Egyik ujján jókora gyémántgyűrű csillogott.

- Hello, Mr. Mason. Igazán örülök, hogy megismerhetem.

- Mit keres erre mifelénk?. - érdeklődött Overton.

- Amint látja, parkolok - válaszolt egykedvűen Mason, és lekapcsolta a fényszórót. - Felmérem a terepet.

- Mi célból? - tudakozódott tovább a seriff.

- Az ügyfelem hétezer-ötszáz dollárt követel George Anelitástól. Nem hallott még róla?

- Dehogynem - válaszolt minden különösebb kommentár nélkül a rendőrfőnök.

Fenwick félretolta Overtont, rákönyökölt Mason kocsijára, és az ügyvédre mosolygott.

- Magam is hasonló küldetésben járok, Mr. Mason. És amúgy is szándékomban állt felkeresni egy kis beszélgetésre.

- Valóban?

- Ha mondom.

- És miről akart társalogni velem?

- Hát... bizonyos szolgáltatásokkal foglalkozom.

Egy olyan szövetség képviselője vagyok, melynek George Anclitas is a tagja.

- Nocsak! - vonta fel a szemöldökét az ügyvéd.

- Nemrégiben hallottam, hogy meglehetősen sajtóságon értelmezi a törvényt - folytatta Fenwick zavartalanul -, és helyzeténél fogva, Mr. Mason, valamint abból adódóan, hogy ön igen csavaros eszű jogász, ezek az elgondolások komoly károkat okozhatnak nekünk.

- Mindez nem az én elgondolásom - vágott vissza Mason -, hanem Kalifornia állam bíróságának határozata.

- Én is így értettem.

- Fenwicknek a szeme se rebbent.

Mason megpillantotta a medence túlsó vége felől közeledő Della Streetet. Amint a lány észrevette, hogy a kocsis lámpái nem égnek, és két férfi beszélget Masonnel, továbbment, és a medencét megkerülve eltűnt az ügyvéd látóköréből.

- Tudja, ez a szövetség meglehetősen nagy hatalommal bír - ecsetelte Fenwick. - Sok becsületes, ugyanakkor befolyásos embert számlál tagjai sorában, és nem csak környékbelieket. Sőt, más államokból is akadnak tagjaink. Például Nevadából. Én persze kizárólag ebben az államban ügködöm, Mr. Mason.

- Értem. Maga ügyel a kaszinók és játéktermek működésének törvényes rendjére.

- Többek közt. - Fenwicket nem lehetett kihozni a

sodrából. - Nyilván tudja, Mr. Mason, hogy milyen sokan voksolnak a szerencsejátékok betiltása mellett, noha semmi elítélendő sincs bennük. Ezek a játékok afféle érzelmi szelepként működnek. Szinte mindenki üzi valamilyen formában. Teljességgel elterjedt, népszerű dolog. Képtelenség lenne gátat szabni neki. Hiszen még a börtönökben is játszanak a rabok, és minden felebaráti szervezet megteremti a maga kis játéklehetőségét. Még a társaságbeli hölgyek is előszeretettel üzik a bridzsklubokban. Vagy mást mondok magának: a szerencsejáték óriási üzlet is. Mozgásba hozza a pénzt. Elősegíti a társadalmi kapcsolatok kiépülését, miközben átkozottul jó jövedelemforrás a városnak. Vegyük például Rowenát.

Biztosan meglepődne, ha megtudná, mennyi dohány áramlik ide a szerencsejátékoknak köszönhetően. A környékről mindenhol ideözönlenek az emberek egy kis zsigázásra, és itt hagyják a pénzüket... - a kaszinótulajdonosok áldásával - vetette közbe Mason.

Fenwick hátravetett fejével hahotázott.

- Maga valóságos aduász, Mr. Mason. Hát persze, hogy ez az üzlet lényege! A kaszinó tulajdonosok nem haszon nélkül üzemeltetik a játéktermeket.

Néhány ember veszít, mások nyernek. Többen veszítenek, mint ahányan nyernek, akik viszont nyernek, azok sokat. Ötven dollárral ülnek le játszani, és ötszáz vagy ezeröttszáz dollárral a zsebükben távoznak. Ez a mézesmadzag. Ez tartja mozgásban az egész gépezetet. Aki ebből él, az jól tudja, hogy ha valaki mondjuk ezeröttszáz dollárt nyert, annak híre megy a zsigások körében, és ellenállhatatlan erővel csábítja őket. Higgyen nekem, Mr. Mason, a szerencsejáték mind a városnak, mind a város polgárainak remek befektetés.

- Nézőpont kérdése - jegyezte meg az ügyvéd.

- Itt ez a kaszinó Rowenában - folytatta zavarhatatlanul Fenwick. - Biztonságos, csendes, törvénytisztelő hely, ahol ügyelnek a rendre. Senki sem hallott olyat, hogy itt rablás történt volna. Itt nincsenek gengszterek. Ez a játéktér mindannyiunk megalégedésére szolgál, ráadásul az olyan emberek, mint George Ancíitas, komoly adófizető polgárok.

- Vagyis a szerencsejáték hasznos a közösség minden tagjára nézve - ismételte meg Mason Fenwick előbbi gondolatát.

- Pontosan. Látom, kezdi már érteni.

- Akkor semmi akadálya annak, hogy megmondjuk a feleségeknek: bár férjük kezeli a közös vagyont, még sincs joguk eljátszani azt. Fenwick arcáról lehervadt a mosoly.

- Ez egészen más tézista, Mr. Mason. Én semmi ilyesmit nem mondtam, sőt meg sem fordult a fejemben. Őszintén szólva szeretném, ha újból gondosan áttanulmányozná azt a bírósági döntést, így magától is rájönne, hogy félreértette az egészet. Ez persze némi időt vesz igénybe. Miután maga ügyvéd, nem szeretnénk, ha ingyen fecsérelné a drága idejét. Szövetségünknek amúgy is szüksége lenne egy helyi képviselőre, és mi szívesen megbíznánk magát jogi szaktanácsadással. Elsősorban annak örülnénk, ha alaposabban megismerkedne a szerencsejátékok különféle válfajaival. Erre mondjuk egy esztendő tizenöt ezer dolláros bérkategóriába sorolnánk.

Mason vigyorgott.

- Mire akar rávenni, Fenwick? Hiszen ezzel már megbízták Gowrie-t. A férfi szeme elkerekedett.

- Honnan tudja?

Mason csak nevetett.

- Azért gondolja végig az ajánlatomat, Mr. Mason, rendben?

Az ügyvéd a fejét rázta.

- Sajnos, minden percemet lekötik a tárgyalások. Ezen kívül nem nagyon érdekel más.

- Ravasz fickó maga, Mason. Kétségkívül jártas a törvénykezésben, amivel jókora működési zavart okozott szervezetünk gépezetében - ismerte el Fenwick. - Képzeld csak, gyanútlanul töltöttem a szabadságomat Acapulcóban, egy kellemes kis társaság körében, amikor hirtelen csörög a telefon, és közlik velem, hogy rohanjak ide, amilyen gyorsan csak tudok. Valósággal beleszedültem a sok utasításba:

Szállj fel a legelső gépre, menj Rowenába, beszélj meg el George Ancíitással, tárgyalj Perry Masonnal, Darwin Gowrie-val, Mrs. Hermán Ellisszel...!

- Akkor nyilván nem unatkozott.

- Hát, zsúfolt program volt, az egyszer biztos. Utálom, ha nem akadhatom ki magam, és ráadásul még mindig nem végeztem el a dolgomat.

- Fenwick egy pillanatra eltűnődött, majd elkapta Mason tekintetét. - Végére is... miért ne? Persze, hogy találkoztam Gowrie-val.

- És mi van Mrs. Ellisszel?

- Éppen őt keresem. Ezért tekergem még mindig itt. Képtelen vagyok felhajtani. Állítólag összerúgta a port a férjével, azóta nyoma veszett. A férje azt állítja, Arizonába utazott. Ma hajnalban azonban visszatért, beszállt a családi jachtba, és szépen elvitorlázott valahová.

- Hová? - kérdezte Mason.

- Ezt mi is szeretnénk tudni. Szerintem Ensenadát választotta. Az embereink Ensenadában és Catalinán nyomoznak utána. Amint felbukkan valahol a hajója, repülőre szállok és felkeresem, hogy elbeszélgessek vele. Magát is éppen fel akartam hívni az irodájában, hogy időpontot egyeztessünk, erre véletlenül itt találom. Hát, jó sok időmet megspórolta.

- Én is úgy tudom, hogy Mrs. Ellis Arizonába ment - vette fel Mason az elejtett fonalat.
- Valóban járt ott, de nem maradt sokáig, mert akit keresett, nem tartózkodott a városban.
Valahonnan forró drótot kapott, amitől szörnyű dühbe gurult. Azt hitte, szándékosan vezették félre.
- Ki tehetett?
- Nem tudom. Magam is csak úgy hallottam az egészet. Afféle útszéli pletyka.
Az ügyvéd nyújtózott egyet, és jókorát ásított.
- Nézze, Mr. Mason - folytatta Fenwick -, én nem vagyok jogász, s így nem áll módomban megkérdejelezni a törvényről alkotott értékítéletét. Nem csinállok titkot abból, hogy egész sereg jól fizetett ügyvédet bízunk meg azzal, hogy alaposan járják körül a kérdéses ügyet, és egy-két napon belül tudni fogjuk a pontos választ. Amennyiben a Mrs. Ellisnek adott tájékoztatása tévesnek bizonyulna, remélem, lesz magában annyi becsület, hogy helyesbíti.
Végül pedig megismétlem az ajánlatomat: hajlandók vagyunk honorálni a kutatásait. Nem kívánjuk ingyen. Felhatalmazásom van rá, hogy tizenötezer dollárt kifizessenek azon nyomban, mihelyt nekilát a munkának. - Kisvártatva hozzátette: - Készpénzben.
- Már az imént mondtam magának, hogy jelenlegi elfoglaltságaim miatt semmiféle kutatómunkát nem tudok elvállalni - felelte Mason.
Fenwick a kezét nyújtotta:
- Hát akkor, ha meggondolná magát, tudja, hol talál meg. És ha valóban annyira elfoglalt, amennyire állítja, kár a nyakába vennie a rowenai gondokat.
- Más szóval, ha csakugyan olyan átkozottul elfoglalt vagyok, miért nem maradok az irodámban, és törődöm a saját dolgommal.
- Így valahogy - vigyorgott Fenwick, húsos tenyerével megszorítva Mason kezét. A rendőrfőnök a sapkája széléhez emelte a két ujját, és visszaballagott a kocsijához. A cimborája nyugodt léptekkel követte.
A szedán motorja felbőgött, majd a kocsit elhúzott Mason mellett, és az utca végén balra fordult.
Az ügyvéd felkapcsolta a lámpákat.
Della előjött, és megállt az úszómedence mellett.
Mason beindította a motort, kihajtott a síkátorból, s az utca túloldalán beállt a járdaszegély mellé.
A titkárnő a kocsizhoz sietett és beszállt.
- Minden rendben ment? - érdeklődött Mason.
- Zökkenőmentesen - hangzott a válasz. - Igaz, egy másik nő is volt ott, de legalább lefoglalta az alkalmazottat, így nyugodtan munkához láthattam.
Úgy csináltam, ahogy mondta. Az egyik mosdókagyló két bevezető csövére függesztettem fel a jégrudat. Így a pisztoly csak akkor látható, ha valaki a mosdó alá néz.
- Nagyszerű - bólintott a főnöke. - Akkor indulhatunk.
- Amint láttam, társasága akadt.
- Csak a rowenai rend őre meg jó barátja, a szerencsejáték-érdekeltség hivatali kijárója - mondta megvetően az ügyvéd.
- És mit akart magától a szerencsejáték-maffia?
- Meg akartak venni. Megsajnálak, mivel túl sokat dolgozom. Ezért minden vágyuk, hogy befizessenek minket egy acapulcói nyaralásra, s így bizonyos időre kivonjanak bennünket a forgalomból.
- Gondolom, jól megválaszolt nekik - somolygott Della Street.
- Hát szó ami szó, tényleg nagyon elfoglalt vagyok.
- A további program?
- Villámgyorsan eltűnünk Rowenából.
Csütörtök délután, mialatt Della Street hivatalos ügy miatt éppen házon kívül tartózkodott, az irodában megszólalt a titkos telefon. Mason tudta, hogy Dellán kívül Paul Drake az egyetlen, aki ismeri a számot. Letette az éppen tanulmányozott dossziét, és beleszólt a telefonba.
- Mi újság?

A magánnyomozó lihegése elárulta, hogy rohanva ért a telefonhoz.

- Perry, hallottad már, mi történt Mrs. Ellisszel?

- Persze, Beszéltem a szerencsejáték-maffia lobbizójával. Valóságos jelentéssel szolgált. Elmondta, hogy Nadine Ellis Ensenadába vagy Catalinára hajózott.

- Épp erről van szó - mondta Drake. - Ma, valamikor úgy déltájban, egy tengeralattjáró felfigyelt egy yachtra, amely a tiltott zónában hanyódott, elég távol Catalina szigetétől. Felszóltak, és miután nem érkezett válasz, felmentek a fedélzetre. Az első tiszt zárva találta a kabint, a tartályokból pedig kifogyott az üzemanyag. Úgy tűnt, az egész hajó néptelen.

Ám amikor a tiszt felfeszítette a kabin ajtaját, azonnal sejtette, hogy valami rendkívüli dolog történt.

- Úgy mint...?

- Gyilkosság.

- Folytasd! - sürgette az ügyvéd.

- A kabinban egy hullát talált. Már jó ideje ott lehetett. Mrs. Ellis holtteste volt. Körülötte dulakodás nyomai látszóttak, nyilván védekezni próbált. Erre utal a pisztoly is, amit bizonyára használni akart, mert közvetlenül a keze mellett feküdt. Egy töltényt lőttek ki belőle. A fegyver kakasa fel volt húzva, készen a második lövésre, amire Mrs. Ellisnek már nem maradt ideje. A testén két lőtt sebet találtak, mindkettőt a mellkasán. Bármelyik lövés percekön belüli halált okozhatott. Erős belső vérzés állt be. A kabin belseje valóságos csatatérnek tűnt. Gyanítom, hogy valami közvetlen összefüggés van Ellen Robb és a gyilkosság között. Pillanatnyilag nem tudok sokat mondani az esetről, annyi azonban bizonyos, hogy a rendőrség keresi a lányt. Részletes személyleírást adtak ki róla, és komoly apparátussal nyomoznak utána.

- Van még valami?

- Ez minden.

- Rendben - mondta Mason. - Akkor munkához látok. Hol vagy most?

- Az irodámban.

- Maradj is ott! Tarts készenlétben pár embert! Remélem, a motelt állandó megfigyelés alatt tartod.

- Persze.

- Mikor kaptad a legfrissebb jelentést?

- Alig egy órája. A lány a motelban tartózkodik.

- Látogatója volt?

- Úgy tűnik, ártatlan, mint a ma született bárány, ha arra gondolsz, hogy vendégül látta-e Helman Ellist.

- Elsősorban erre gondoltam - felelte Mason. - Van még valami?

- Semmi egyéb.

- Most ellátogatok a motelba, Paul, te pedig jól tennéd, ha elküldenéd onnan az embereidet. Mert ha a rendőrség feltűnik, és ott találják az őrködő magándetektíveket, biztosan lesz egy-két kérdésük, nekem pedig semmi kedvem válaszolni azokra a kérdésekre.

- Rendben. Máris intézkedem.

Mason a belső vonalon kiszólt az ügyfélfogadó titkárnőnek: - Gertié, ha Della visszaér, mondja meg neki, itt várjon, amíg jelentkezem. Most sürgősen el kell mennem. A következő másfél órára mondjon le minden megbeszélést!

Az ügyvéd felkapta az irattáskáját, vette a kalapját, és elviharzott. A Costa Mesára hajtott a Hullám Motelhoz. Bekopogott a 19-es szoba ajtaján.

- Ki az? - hallatszott Ellen Robb hangja.

- Perry Mason.

- Ó - hallotta odabentről aztán egy pillanattal később: - Kis türelmet, nem vagyok kellően felöltözve,

Mr. Mason.

- Öltözzön fel gyorsan! Fontos dologról van szó.

- Ennyire fontos? - kérdezte a lány, s hangjából némi riadalom érződött.

- Képzeld, ha ide kellett jönnöm.

Ellen Robb elfordította a kulcsot a zárban.

- Kerüljön beljebb.

Mason belépett a helyiségbe.

- Ne zavartassa magát! - mondta a lány. - Ha maga nem szégyenlős, én igazán nem csinálok gondot belőle. Elhozta az aláírandó papírokat?

- Igen - felelte Mason. - És meg kell beszélünk néhány sürgős dolgot.

- Melyik a fontosabb?

- Az aláírás.

A lány leült a pipereasztalhoz, és átvette az iratokat.

- Nem lesz baj abból, ha aláírom?

- Semmi baja nem lesz. Ez a hétezer-ötszáz dolláros kártérítési követeléséről szól. Gyorsan írja alá, aztán öltözzön fel szépen! Utána is ráér alaposabban áttanulmányozni a szöveget.

Ellen aláírkantotta a nevét, aztán hátratolta a székét.

- Akar velem beszélgetni, mialatt öltözöm?

Mason habozott egy pillanatig, majd megszólalt:

- Inkább igyekezzon azzal az öltözéssel! Ha bármi

történne, mielőtt távoznék innen, ne feledje: kizárólag azért jöttem, hogy aláírassam magával ezeket a papírokat. A lány értetlen arckifejezéssel bámult rá, miközben hosszú lábain gondosan elsímította a harisnyát, és belebújt a ruhájába, - Maga hallatlanul rafinált! - jelentette ki.

- Nézze, Ellen, egy dologra feltétlenül tudnom kell

a választ. Szeretném, ha őszintén megmondaná nekem az igazat.

- Miről van szó?

- Viszonya volt Helman Ellisszel?

- Miért fontos ez?

- Mert George Anclitas és a társa, Síim Marcus ezt állítja.

- Ugyan már! Síim? - fortyant fel a lány. - A nagymenő? Attól a pillanattól fogva szédített, ahogy munkába álltam. Egyfolytában duruzsolt a fülemben, hogy a mi szakmánkban csakis úgy juthat előre az ember, ha hajlandó ágyba bújni azokkal, akik a szekereket tolják, és...

- Most ne ezzel törődjön! - szakította félbe Mason.

Én Ellisről kérdeztem.

- Ja, Ellis... - Hát ő... ahogy mondani szokás, alaposan belém zúgott.

- Hogy érti ezt? - kérdezte Mason.

- Viszonyuk is volt?

- Csak kacérkodtam vele egy kicsit. De hát épp ezt kívánták tőlem. Én csak...

Hangosan kopogtak az ajtón. Ellen meglepetten nézett az ügyvédre, majd kiszólt:

- Ki az?

- Rendőrség - hallatszott Tragg hadnagy öblös hangja. - Nyissa ki, kérem. Néhány kérdést szeretnék feltenni.

- Hát ez az - mondta Mason.

A lány sietve begombolta a blúzát, Mason meg az ajtóhoz lépett és kinyitotta.

- Hogy s mint, hadnagy úr? Mi járatban van erre felé?

- Maga az?

- Miért, kire számított?

Tragg mély lélegzetet vett.

- Igaza van, számíthattam volna magára. Hol van Ellen Robb?

- Itt vagyok. Valami baj van? - A lány előrelépett.

Tragg alaposan megnézte magának.

- Ismeri Helman Ellist Rowenából?

- Ismerem. Miért?
- És a feleségét, Nadine-t?
- Őt is.
- Volt valami kellemetlensége Nadine miatt?
- Várjon csak egy percet! - szólt közbe Mason.
Mielőtt az ügyfelemet a kérdéseivel bombázná, megtudhatnánk, miről van szó?
- Épp maga ne tudná? - kérdezett vissza a nyomozó. - Ugye fogalma sincs róla, miért jöttünk?
Akkor mégis mit keres itt?
Mason kapásból mondta a választ.
- Kártérítési pert indítok George Anclitas és üzlettársa ellen, amiért Anclitas az ügyfelem arcába vágott, és úgy bocsátotta el az állásából, hogy csak a megszokott lenge munkaruhát viselte, ami alig volt több egy harisnyánál meg egy ártatlan szempárnál. Amennyiben a részletekre is kíváncsi, épp az imént készítettem el a perindításhoz szükséges iratokat, és azért jöttem ide, hogy Miss Robb-bal aláírassam.
- Körülnézek egy kicsit - mondta Tragg.
- Vari házkutatási engedélye?
- Természetesen. Tessék.
- Mit keresnek?
- Egy gyilkos fegyvert.
- Kit öltek meg? - tudakolta az ügyvéd.
Tragg mosolyogva csóválta a fejét.
- Nem forgathatják fel a lakásomat...
- Egy szót se szóljon, Ellen! - figyelmeztette Mason.
- Jobb, ha én beszélek.
- Azt csak hiszi, ügyvéd úr - szólt oda Masonnek
Tragg. - Mert maga most szépen távozik.
- Egy lépést sem teszek addig, amíg be nem fejezték a házkutatást.
- Lássunk hozzá! - fordult Tragg a kíséretében lévő civil ruhás férfi felé.
Ő maga az ágy szélére telepedett, tekintete az ügyvédről Ellen Robbra vándorolt.
- Tényleg tiszta mázli, hogy itt találtam magát.
De ha már itt van, vethetnék egy pillantást azokra az iratokra, amelyeket, mint említette, épp az imént íratott alá?
Mason kinyitotta az irattáskáját, és elővette a másolatokat.
- Tessék, hadnagy.
A nyomozó alaposan szemrevételezte Ellen Robb aláírását,
- Hát... a dátum és a kézírás stimmel - jelentette ki.
- A végén még...
- Hadnagy! - szólt közbe a civil ruhás. - Nézze csak!
Tragg tekintete egy revolverrel találkozott, amely a lány bőröndjéből került elő.
- Nocsak, nocsak. Hát ez meg mi?
- Nem tudom, kié - mondta Ellen Robb ártatlan képpel. - A bőröndömben találtam, miután eljöttem George Anclitastól, tudja, Rowenából, a Pajta Casinóból.
- Mikor történt mindez?
- Kedd este.
- És ma reggel találta meg a pisztolyt a holmija között?
- Igen.
- Mit csinált vele?
- Egyetlen kérdésre se válaszoljon a fegyverrel kapcsolatban - vette át a szót Mason.
- Megvárjuk, míg kiderül, miért érdeklí annyira Tragg hadnagyot ez a pisztoly.

- Azért érdekel, mert 38-as :Smith and Wesson, és mindent tudnom kell róla:
- Az ügyfelem a bőröndjében találta ezt a pisztolyt, és miután rábukkant, nyomban közölte velem. Én pedig azt tanácsoltam neki, hogy hagyja ott, ahol találta. De mitől ennyire fontos ez a fegyver?
- Kicsit később majd elmesélem magának - felelte Tragg.
- Én meg hadd adjak cserébe egy apró tanácsot.
Nehogy elhamarkodja a dolgot, és olyasmit állítson erről a pisztolyról, amit később még megbánhat.
- Ezt meg hogy értsem?
- Úgy, hogy könnyen kiderülhet, ennek a fegyvernek az égvilágon semmi jelentősége nincs.
- Mit ért az alatt, hogy nincs semmi jelentősége?
- Elég világosan beszéltem. Nem kívánom tovább ragozni a dolgot. Vegye úgy, hogy kapott tőlem egy baráti tanácsot, hadnagy..
- Köszönöm. Nem is tudom, hogyan boldogulnék a maga baráti tanácsai nélkül, Perry - ironizált Tragg.
- Ez alkalommal nagyobb hasznára válhat, mint azt pillanatnyilag hiszi.
- Miért? Halljuk, mit rejteget a tarsolyában!
- Még nem túl sokat - felelte az ügyvéd.
- De feltehetőleg valamivel többet, mint az ügyfelem.
- És ily módon sikerül belefojtania a szót - jegyezte meg Tragg gúnyosan.
- Lehet, hogy ez áll az érdekében - mondta Mason.
Tragg az énekesnőhöz fordult.
- Miss Robb, szeretnék ujjlenyomatot venni magától, hogy összehasonlíthassuk bizonyos fényképfelvételekkel.
Ellen kérdő pillantást vetett Masonre. Az ügyvéd bólintott.
Tragg kinyitotta a magával hozott táskát, kivett belőle egy ujjlenyomat-párnát, levette a lány ujjlenyomatait, és gondosan tanulmányozni kezdte egy nagyítóval. Végül Ellen Robbra nézett és megkérdezte:
- Tudott arról, hogy Helman Ellisnek van egy jachtja, amely A kapitány szemefénye nevet viseli?
- Igen.
- Járt valaha a fedélzetén?
- Igen.
- Mikor járt ott utoljára?
- Kedden, a kora esti órákban.
- Pontosán hány órakor?
- Azt nem tudom. Szürkületkor.
- Mit csinált ott?
- Mrs. Ellist kerestem.
- Meg is találta?
- Senki sem tartózkodott a fedélzeten. Úgy hallottam, hajókirándulásra készül a férjével. Szerettem volna néhány szót váltani vele, mielőtt elindulnak.
- Miért lett volna olyan fontos ez a találkozás?
- Mondtam, beszélni akartam vele.
- Miről?
- Mindenféléről. Hát... hogy őszinte legyek, a férjéről.
- Miért akart vele a férjéről beszélni?
- Mert állítólag féltékenykedett rám.
- Volt rá oka?
- Amikor a Pajta Casinóban dolgoztam, Helman elég sok időt töltött a kártyaasztalnál.
- És mindig szóba elegyedtek, ugyebár?

- Hát persze, többször is elbeszélgettünk. De az is a munkámhoz tartozott, hogy a vendégeket szórakoztassam.
- És Mrs. Ellis zokon vette ezt?
- Őszintén megvallva, nem tudom. Ám mivel úgy hallottam, hogy féltékeny rám, szerettem volna találkozni vele.
- Miért?
- El akartam neki mondani, hogy a legcsekélyebb alapja sincs a féltékenységének.
- Amikor a hajóra felment, magánál volt a fegyver?
- Nem.
- Biztos benne?
- Nem volt nálam. Erre esküdni mernék. És különben is azelőtt történt, hogy a pisztolyt a bőröndömbe rejtették.
- Ezt honnan tudja?
- Hát... úgy értettem, azelőtt, mielőtt a bőröndömbe megtaláltam.
- Így már jobban hangzik. Nem sejti, mikor teheték oda?
- Fogalmam sincs róla.
- És akkor éjszaka hagyta ott a Pajta Casinót?
- Igen.
- Tehát nem látta Nadine Ellist a jachton?
- Nem.
- És Mr. Ellisszel találkozott akkor este?
- Igen, rövidebb azelőtt, hogy összevesztem George Anclitasszal.
- Elmondta neki, hogy kereste a feleségét?
- Ő kezdte azzal, hogy a felesége keres engem. Én pedig közöltem vele, hogy hiába keres, mert ami engem illet, semmi oka a féltékenységre.
- Ellis mit válaszolt erre?
- Hogy a felesége teljesen begolyózott, és lehetetlen szót érteni vele. Elmesélte, hogy hajóútra akartak menni, de Nadine elvitte a csónakot, kivezett a partra, őt meg faképnél hagyta a jachton.
- Mikor történt mindez?
- Kedden este.
- Tegnap is beszélt vele?
- Egy pillanat - akasztotta meg a további kérdést
- Mason, - Úgy vélem, elég messzire ment már a kihallgatással, hadnagy.
- Rendben van - felelte Tragg, aüg leplezett elégedettséggel.
- Már úgylis csupán egyeden kérdést szeretnék tisztázni Miss Robb-bal.
- Járt ön valamikor
- A Kapitány szemefénye nevű jacht kabinjában?
- Valamikor?
- Úgy értem, valaha.
- Nem.
- De ismeri a hajót?
- Igen.
- Járt már korábban is a fedélzetén?
- Hát... igen. Egy ízben voltam ott Helmannal... körbevezetett és mindent megmutatott.
- A kabinba is bementek?
- Hát... lehetséges.
- Mikor történt ez?
- Ó, jó ideje már annak.
- Mégis mennyi?
- Vagy két hete lehet.

- Maga ölte meg Nadine Ellist, amikor a hajón járt?
- Már hogy öltem volna meg Nadine Ellist?! Miről beszél tulajdonképpen?
- Gyilkosságról beszélek - hajolt közelebb Tragg.
- Szerdán találkozott vele, és megölte.
- Jó ég! Esküszöm, hogy nem! Nem én tettem...
- Miért? Megölték...? Miért hiszi, hogy...
- Mason közbeszólt.
- Itt az ideje, hogy ellássam a tanácsaimmal,
- Ellen, egyetlen kérdésre se válaszoljon a továbbiakban. Eddig igazán őszinte, nyílt és kimerítő vallomást tett. Így a hadnagynak semmi oka nem lehet arra, hogy megfélemlítse önt, a kereszt-kérdéseivel zaklassa, vagy ne adj isten, harmadfokú vallatással próbáljon vallomást kicsikarni magából. Ha pedig Tragg hadnagy be akarja kísérni a rendőrségre, ne ellenkezzék. A lényeg, hogy semmilyen körülmények között ne tegyen vallomást. Többé egy árva szót se ejtsen ki a száján erre az ügyre vonatkozóan! Ne beszéljen a George Ancilitással való kapcsolatáról, de az ellene indítandó eljárásról sem! Egyáltalán ne mondjon nekik semmit. Csak akkor beszéljen, ha én is jelen vagyok, és azt kérem magától, hogy tegyen vallomást! Megértette?
- Jól van, Mason - legyintett Tragg. - Elmondta a szokásos szövegét, most már mehet a dolgára. Volt esélyünk arra, hogy olyan információhoz jussunk, ami egész sereg kellemetlenségtől kímélhette volna meg az ügyfelét. A magától kapott instrukcióknak megfelelően azonban a hölgynek velünk kell jönnie.
- Nagyszerű. Akkor el fog menni a rendőrségre.
- Mennyi ideig akarják ott tartani?
- Addig mindenképpen, amíg néhány próbálövést végzünk ezzel a fegyverrel - válaszolta a nyomozó. Azután a ballisztikai szakértőnk összehasonlítja őket a végzetes golyókkal, amelyek Mrs. Ellis halálát okozták.
- Felőlem akár indulhatnak is - mondta Mason.
- Menjen csak nyugodtan, Miss Robb. De ne feledje, nem nyilatkozhat az újságíróknak! Ne álljon szóba senkivel! Már elmondta, amit tudott. Amikor pedig Tragg hadnagy megengedi, hogy távozzon, azonnal lépjen kapcsolatba velem.
- Talán úgy akarta mondani: ha, és nem azt: amikor. Az amikor ugyanis eléggé valószínűtlen.
- Mason elvagyorodott.
- Ejnye, hadnagy, már megint félreértett. Ha én amikor-t mondok, az amikor-t is jelent.

Mason fel-alá járkált dolgozószobájában, és időről időre közölte az észrevételeit a csupa fül Della Streettel. A lány jól tudta, hogy a főnöke ilyenkor hangosan gondolkodik, és titkárnőjének személyes tapasztalatait is kamatoztatni kívánja. Néha bólogatott, olykor hallgatott, vagy közbevetett egy megjegyzést.

- Ez feltehetőleg megmagyarázza, miért nem nyugtalankodott a fegyver miatt - állt meg egy pillanatra Mason.
- Kicsoda?
- George Ancilitas. Az még rendjén volna, hogy emberölést akar Ellen Robbra kenni, de ez korántsem olyan egyszerű, mint teszem azt, egy fegyver eltulajdonítását rábizonyítani valakire.
- Ezek szerint tudnia kellett a gyilkosságról?
- Igen.
- De honnan?
- Csak egy módon: ha ő volt a tettes - következtetett Mason. - Nyilván azzal a fegyverrel követte el a gyilkosságot, amit aztán Ellen Robb bőröndjébe rejtettek.
- Akkor Mrs. Ellist még azelőtt ölték meg, mielőtt a pisztoly Ellen bőröndjébe került?

- Valószínűleg így történt - konstatálta az ügyvéd, kitartóan róva köreit.

Kis idő múltán Della megkockáztatott egy kérdést:

- Lehet, hogy végül ez vezet el bennünket a megoldáshoz?

Mason hirtelen megtorpant, és csettintett egyet az ujjával.

- A mindenségit! - kiáltott fel.

Della Street meglepett pillantása kíváncsiságról árulkodott.

- Ebből a szemszögből még meg sem vizsgáltam a dolgot - folytatta az ügyvéd.

- Makacsul arra koncentráltam, hogy megpróbáljam a gyilkossággal kapcsolatos eseményeket logikus rendbe szedni. No meg az ügyfelem érdekeire.

- Szóval most más nézőpontból vizsgálódik.

- Bizony, és egészen más megvilágításban látom a dolgokat. De sajnos ez sem nyerte el a tetszést.

- Miért?

- Azért, Della, mert amíg a pisztoly csupán lopott tárgynak számított, addig teljes joggal visszajuttathattuk a tulajdonosának. Ezt meg is tettük, hiszen elvittük Rowenába, és ott felejtettük Anclitas bárjában. Ám ha a fegyver fontos tárgyi bizonyítékká válik...

- Mason félbehagyta a mondatot. A túlzott összpontosítástól résnyire szűkült a szeme.

- Mi volna, ha magamra vállalnám a felelősséget? - ajánlotta Della Street.

- Elvégre én vittem vissza a fegyvert,

- Csakhogy az én utasításomra - tiltakozott az ügyvéd. - Eszébe ne jusson ilyen ostobaság! Rám hárul a felelősség, és ha valakinek vállalnia kell, én leszek az, aki vállalni fogja... méghozzá a teljes felelősséget, megértette?

- De a tények önmagukért beszélnek - makacskodott a lány. - Én vittem vissza a pisztolyt.

- A felelősség akkor is engem terhel. Ezt jól véssé a fejébe! Ne próbáljon önfeláldozásból belekeveredni ebbe a históriába! Ez az utolsó szavam. Szép kis slamasztika... Nem is tudom... Hát jó, tételezzük fel, hogy nem mond igazat!

- Kicsoda?

- Az ügyfelünk, - Úgy érti, végig átvert minket?

- Hát persze, miért ne hazudhatott volna? - vélte az ügyvéd. - Épp az a típus, akiről ezt feltételezni lehet. Azok közé a fiatal nők közé tartozik, akiknek az élet árnyoldalai formálták a gondolkodását. Tisztában van az adottságaival, és kétségkívül azt is jól megtanulta, hogy mindenkinek magáról kell gondoskodnia. Ez annak a társadalmi rétegnek az alaptörvénye, amelyhez ő is tartozik.

- Akkor lehet, hogy ő maga lopta el a pisztolyt a Pajtából? - kérdezte Della. - Aztán felment a jachtra... És az is mesebeszéd, hogy nem talált ott senkit épp ellenkezőleg: találkozott Nadine Ellisszel, és

megölte. Majd beállított ide, s magára szóta a fegyvert azzal a sztorival, hogy a bőröndjében találta.

- Így is történhetett.

- És azóta Mrs. Ellis holtan hever a jachton.

- Igen ám, de ez esetben hogy került a hajó a Catalina szigeten túlra? - tette fel a kérdést Mason.

Della Street hosszan eltöprengett a kérdésen.

- Biztos, hogy a jacht még a kikötőben horgonyzott, amikor kicseréltük a fegyvereket?

Mason elvigyorodott.

- Pont ez a dolog szépséghibája - válaszolta.

- És ez az egyszerű tény még szörnyű csapást mérhet Hamiltón Burger kerületi ügyészre és Arthur Traggre, a gyilkossági csoport hadnagyára. Sőt, ugyanez a dolog moshatja tisztára az ügyfelünket és bennünket is, Della.

- Vajon hisz-e majd nekünk a kerületi ügyész?

- Ellen Robbnál találtak egy pisztolyt. Feltételezik, hogy ez a gyilkos fegyver, és mindent erre alapoznak. A belőle kilőtt lövedékeket átadják a ballisztikai szakértőnek, aki úgy találja majd, hogy a golyók nem ebből a fegyverből származnak.

- Akkor viszont honnan?

Mason megdörzsölte az állát.

- Sokért nem adnám, ha tudnám a választ. Cseppet sem tűnik valószínűnek, hogy a golyókat abból a Smith Wessonból lőtték ki, amit visszacsempészünk a Pajta Casinóba... de ha mégis... ha mégis, akkor ördögi csapdába kerültünk, Della.

- És most mitévők leszünk?

- Akármilyen legyenek, ha tudom - ismerte el Mason.

Ha befogom a számat, bűnrészessé válok gyilkosság elkövetésében.

- Mi lenne, ha a rendőrséghez fordulna?

- Ha mindezt elmondanám a rendőrségen, egyszerűen kiröhögnének. Azt gondolnák, megint valami agyafűrt trükkel akarom átvenni őket, hogy tévútra tereljem a nyomozást. Bármelyik megoldást választanám, egyik sem húzna ki a csávából, nem beszélve arról, hogy az ügyfeletem is elárulnám.

- De hát nem kötelessége az ügyfelével kapcsolatos értesüléseit bizalmasan kezelni?

- Nem feltétlenül - felelte Mason.

- Az igazat

megvallva, ez az előjog meglehetősen korlátozott. Az ügyvédek szakmai titoktartását eléggé szűk keretek közé szorították, bár a gyakorlat és a megszokás tágította ezeket a korlátokat. Ami engem illet, inkább hagynám levágnani a karomat, semmint az ügyfelem érdekeivel ellentétesen cselekedjek. Ha képviselek valakit, mindenkor becsületesen, lojálisán és eredményesen kívánok eljárni. Ezért létkérdés számomra, hogy mindent elhiggyek, amit az ügyfelem mond, mert csak ezt szem előtt tartva tudom megvédeni az érdekeit.

- Ez még egyáltalán nem zárja ki annak lehetőségét, hogy az ügyfelünk hazudik.

- Ha ez magát megnyugtatja, Della, készséggel elismerem, hogy az ügyfelem hazudhat.

- Hát akkor - csóválta a fejét Della Street -, úgy látszik, nincs mit tennünk, amíg a rendőrség meg nem kapja a ballisztikus jelentését azokról a golyókról.

- Így igaz. Miután megállapítják, hogy a Mrs. Ellis életét kioltó lövedékek nem abból a pisztolyból származnak, amelyet Ellen Robb bőröndjében találtak, óhatatlanul felmerül a kérdés, hogy nem abból lőtték-e ki őket, amit a lánytól elvettünk. Amennyiben nem, akkor ártatlanok vagyunk, de ha mégis, akkor alaposan benne vagyunk a pácban.

- Hogyan szerzünk tudomást az eredményről? kérdezte Della Street.

- Erre is megvan a módszerünk. Megbízom Pault, hogy kerítsen egy ballisztikust, aki megvizsgálja a pisztolyból származó lövedékeket. Ezek a lövedékek nálunk vannak. Mármost Paul Drake beszerzi a fotókópiákat a végzetes golyókról, s így összehasonlíthatjuk a felületi rovátkákat. Ez nem épp a legtokéletesebb módja az egybevetésnek, de az adott körülmények között megteszi. Ennek alapján véleményt formálhatunk.

Más szóval, ha a nálunk lévő lövedékek rovátkái eltérnek a gyilkos golyókon láthatóktól, akkor fellélegezhetünk. Amennyiben viszont ugyanolyan karcnyomokat találunk, akkor okkal feltételezhetjük, hogy a végzetes golyókat ebből a fegyverből lőtték ki.

- És akkor mit teszünk?

- Akkor vállaljuk a kockázatot - tárta szét a karját az ügyvéd. - Most az a fontos, hogy Paultól minél előbb megtudjuk az...

Az ajtó felől a magánnyomozó egyezményes kopogása hallatszott. Mason intett Della Streetnek, aki sietve ajtót nyitott. Mason megállt a szoba közepén, ahol sétája közepette éppen tartott, s csak biccentett a detektívnek.

- Mi újság, Paul? - kérdezte.

- Utálok rossz híreket hozni - kezdte Drake. - Remélem, tisztában vagy azzal, Perry, hogy amennyiben a ballisztikai próba azt mutatja, hogy Nadine Ellist azok a golyók ölték meg, amelyek az Ellen Robb motelszobájában talált pisztolyból származnak, akkor a lánynak a leghalványabb esélye sincs a továbbiakban.

- És ha nem azonosak a lövedékek? - kérdezte Mason.

- Valószínűleg akkor is eljárást indítanak - vélekedett Drake -, csak nem lesz olyan egyértelmű az ellene felhozott vád.

- Nem értem, miféle bizonyítékuk lehet... - töprengett az ügyvéd, a szemöldökét ráncolva.

- Erről természetesen mélyen hallgatnak - húzta el a száját detektív. - A rendőrpárancsnokságon terjengő mendemondák szerint tökéletesen bizonyítottnak tűnik az ügy, és ha egyszer a ballisztikusok úgy találják, hogy Nadine Ellist a lánynál talált fegyverrel ölték meg, akkor olyan pert kerekítenek belőle, hogy nincs az a védőügyvéd, amelyik megnyerje, még te sem, Perry. Mert a ballisztikai szakértők bizonyítéka a szó szoros értelmében kikezdehetetlen lesz.

- Ez igazán világos beszéd volt, Paul - bólintott Mason. - Cserébe én is szolgálhatok neked egy bizalmas információval: az nem az a fegyver volt. Most pedig ennek tudatában lássunk munkához. Hadd halljam, mit tudtál még kideríteni?

- Úgy érted, hogy a golyókat nem abból a fegyverből lőtték ki?

- Nem bizony.

- Ennyire biztos vagy ebben, Perry?

- Teljes mértékben.

- Így persze már egész másként fest a dolog - ismerte el Drake. - De lásd be, ebben a döntő kérdésben nem lehetsz ilyen magabiztos. Elvégre honnan tudhatnád, mikor lődít az ügyfeled, és mikor mond igazat?

Különösen egy olyan nő, mint Ellen Robb, aki bármilyen helyzetben meggyőzően tud viselkedni. Hiszen valóságos mestere a hazudozásnak még a ködösítésnek.

- Előttem senki sem ködösíthet, Paul - jelentette ki magabiztosan Mason. - Száz százalék, hogy a lövedékek nem fognak egyezni.

- Ez már valami - felelte Drake. - Mert ha tényleg nem egyeznek, az szörnyű csapás lesz a kerületi ügyészre.

- Akkor rövidesen szörnyű csapás éri.

Drake gondterhelt arcot vágott.

- Egyetlen magyarázat van arra, miért lehetsz ilyen biztos a dolgokban, Perry.

- És mi az, Paul?

- Az a Smith and Wesson, amelyiket odaadtad, hogy vigyem el Maurice Halsteadhez...

- Mi van vele?

Drake eltöprengett.

- Nos? - sürgette Mason.

- Nézd, Perry, ha megint eljátszottad a szokásos fegyvercsere mutatványodat, és a Halsteadnek adott pisztolyról kiderülne, hogy az a gyilkos fegyver... akkor én kiszállok a buliból. Egyszerűen nem mehetek el idáig.

- Senki sem kért rá, Paul.

- De azt sem rejthetem véka alá, amit tudok. Muszáj előrukkolnom vele.

- Mikor?

- Amint nyilvánvalóvá válik, hogy az információm döntő fontosságú az ügy kimenetele szempontjából.

- Jó. Akkor maradjunk ennyiben.

- Az már biztos, hogy ma éjjel egy szemhunyasnyit sem fogok aludni - panaszkodott Drake.

- Hát vegyél be altatót.

- Ezen még az sem segít. Te jó isten, Perry, tudod te egyáltalán, mit művelsz?

- Nekem nem az okoz fejfájást, amit most művelek, hanem az, amit már műveltem - felelte Mason.

- Akkor mitévők legyünk?

- Várunk, amíg biztosak leszünk a dolgunkban.

- Bizonyára Maurice Halstead is elgondolkodik majd, amint belelapoz az újságokba - jegyezte meg a magánnyomozó.

- Csak hadd gondolkodjon - vont vállat Mason.

Hirtelen megszólalt a telefon. Della Street felemelte a kagylót.

- Magát keresik, Paul.

- Ez nyilván a ballisztikai jelentés lesz - mondta a detektív, s átvette a kagylót. - Meghagytam az irodámban, hogy itt hívjanak fel, amint meg tudják az eredményt. Halló... hm... khm... Egészen biztos?

Tévedés kizárva... nagyon érdekes... Rendben van, néhány percen belül ott leszek. Viszlát.

- Letette a telefont, és döbbsen meredt az ügyvédre. Végül megszólalt - Mitől voltál olyan átkozottul biztos benne, hogy azok a lövedékek nem egeyznek, Perry?

Az ügyvéd elvigyorodott.

- Nevez bátran jövendőmondónak vagy parafenoménnak, Paul, nem sértődöm meg érte.

- Hát a jelek szerint jobban teszed, ha sutba dobod a tudományodat, és inkább gyógyfüvekkel próbálkozol - jelentette ki Drake.

- A Nadine Ellis életét kioltó

golyókat ugyanis abból a fegyverből lötték ki, amit a házkutatás során Ellen Robbnál talált a rendőrség.

Donovan Fraser, a nemrég kinevezett, ennél fogva túlbuzgó, és kissé szemellenzős kerületi ügyész helyettes szólásra készen felemelkedett helyéről, és a vizsgálóbíró felé fordult.

- A bíróság engedelmével azt kívánjuk bizonyítani, hogy a gyanúsított, nevezetesen Ellen Robb, megkísérelte feldúlni az elhunyt Nadine Ellis családi békéjét, s emiatt a két nő között, teljességgel érthetően, feszült viszony alakult ki. Bizonyítani kívánjuk továbbá, hogy a gyanúsított titokban és aljas szándéktól vezérelve felment a Mr. és Mrs. Ellis tulajdonát képező hajóra. Tette ezt annak ismeretében, hogy Mrs. Ellis a jacht fedélzetén tartózkodik. A gyanúsított két pisztolylovást adott le Mrs. Ellisre, majd miután megbizonyosodott arról, hogy az asszony meghalt, beindította a jacht motorját. A nyílt vizekre irányította a hajót, abban a reményben, hogy kormányzás és navigáció híján a jacht előbb-utóbb hajótörést szenved, és meggyilkolt utasával együtt hullámsírba vész. Azt is bizonyítani fogjuk, hogy Nadine Ellis halálos sérüléseit az Ellen Robb birtokában talált lőfegyver okozta. Mindezek alapján indítványozzuk a gyanúsított vád alá helyezését.

Staunton Keyser bíró elgondolkodva nézte a fiatal ügyész helyettest.

- Semmi szükség rá, kerületi ügyész helyettes úr, hogy már az előzetes törvényszéki meghallgatáson részletes összefoglalást adjon. Pillanatnyilag csupán azt kell tisztáznunk, bűntény esete áll-e fenn, amelyet feltehetőleg a gyanúsított követett el.

- Értettem, tisztelt bíró úr - visszakozott Fraser.

De figyelembe véve a védőügyvéd úr mindannyiunk által ismert szokását, hogy már az előzetes meghallgatás során próbálkozik a bizonyítással, úgy véltem, hogy a bíróság megértéssel fogadja szándékunkat.

- Folytassa - mondta Keyser bíró -, és ne a védelem taktikájával törődjön! Lásson hozzá a bizonyításhoz! Szólítsa az első tanúját!

Fraser a parti őrség parancsnokát kérte a tanúk emelvényére.

- Ismeri ön a A kapitány szemefénye nevet viselő jachtot?

- Igen.

- Látta a parti őrség bejegyzési okmányát a hajó tulajdonjogára vonatkozóan?

- Láttam, uram.

- Ki a nevezett jacht tulajdonosa?

- Helman Ellis.

- Járt ön ezen a jachton folyó hó tizenegyedikén, csütörtökön?

- Igen, uram.

- Elmondaná, miért?

- A haditengerészet jelentette, hogy egy céltalanul hanyódó jachtra bukkantak, fedélzetén egy meggyilkolt asszonnyal. Értésítettem az FBI-t és az orvos szakértő hivatalát. Azt a parancsot kaptam, hogy dr. Andover Calverttel, továbbá a seriff képviselőjével és egy FBI-ügynökkel menjek ki a jachthoz. Némi várakozásba került, mire az említett urak megérkeztek. Aztán Catalina szigetére hajóztunk, ahol egy mélytengeri járőrcsónak csatlakozott hozzánk. Majd miután arra a helyre értünk, ahol a jacht vesztegelt, átvizsgáltuk a hajót. Kívánja, hogy elmondjam, mit találtunk?

- Igen, de csak röviden.

- Az üzemanyagtartály teljesen kiürült. A jacht olyan területre sodródott, amelyet haditengerészeti manőverek céljára jelöltek ki, tehát tiltott övezetnek számít. A kabinban egy halott nő feküdt. Fényképfelvételeket készítettünk a holttestről.

- Magánál vannak ezek a fényképek?

- Igen.

- A fotókat bizonyítékként kívánjuk az ügy aktájához csatolni.

- Nincs kifogásom - jelentette ki Mason.

- Akkor bizonyítékként nyilvántartásba vesszük rendelkezett Keyser bíró. - Hány fényképük van, ügyész úr?

- Hét.

- Rendben. A nyilvántartási számok: A-1, A-2, A-3, A-4, A-5, A-6 és A-7. Folytathatjuk.

- Mi történt ezután?

- Miután befejeztük az átvizsgálását, a kikötőbe vontattuk a jachtot.

- Van kérdése, ügyvéd úr? - adta át a szót a védelemnek Fraser.

Mason felemelkedett a helyéről, és odament a tanúhoz.

- Mióta szolgálja a parti őrségnél, kapitány?

- Több mint húsz esztendeje.

- Akkor nyilván jól ismeri a dél-kaliforniai vizeket.

- Meglehetősen jól, uram.

- Arrafelé is ismerős, ahol a jachtot megtalálták?

- Azokat a vizeket nem ismerem annyira, csak úgy általában. Munkánk jelentős részét ugyanis partközelségben végezzük.

- Értem. De A kapitány szeme fémje - mármint ahol megtalálták - és a partvonal közé eső területet nyilván jól ismeri?

- Igen, uram.

- A jachtra Catalinán túl bukkantak rá, a szigettől bizonyos távolságra?

- Igen, uram.

- Ön szerint milyen esélye van arra egy jachtnak, hogy akadálytalanul eljusson oda, ahova a kapitány szeme fénye eljutott? Tegyük fel, hogy a hajónak rögzített a kormány szerkezete, így egyenes útvonalon haladhat, és a Los Angeles-i jachtkikötőből vagy a Long Beach közelében lévő Mélytengerhajózási Jacht Klubtól indul útnak. Elképzelhetőnek tartja, hogy megsértve a szabályokat, mellőzve a jelzőfényeket eljutott odáig anélkül, hogy bárki figyelmét felkeltette volna? Vegye tekintetbe, hogy a hajó fedélzetén az elhunyton kívül senki sem tartózkodott.

- Rendes körülmények között azt kéne mondanom, hogy igen kevés ennek a valószínűsége - ismerte el a kapitány.

- Itt azonban megtörtént dologgal állunk szemben. Hiába mérlegeljük az eshetőséget, ha egyszer a jacht ténylegesen megtette az említett utat.

- Egy pillanat, tisztelt bíró úr! - szólt közbe az ügyész vezetés. - Nem látom különösebb értelmét a feltett kérdésnek. Nem értem, mi az ügyvéd úr céljavele.

- Ez törvényes meghallgatás - jelentette ki a bíró.

A kérdést egyébként is megválaszolták. Kérem a választ jegyzőkönyvbe venni!

- Mennyi a szóban forgó jacht fogyasztása? Úgy értem, milyen messzire juthatott volna tele tartályokkal?

- Az üzemanyag-felhasználást nagyban befolyásolják a külső tényezők: a széljárás, az áramlatok, valamint az időjárási körülmények. De tele tartályokkal valószínűleg messzebb juthatott volna annál a pontnál, ahol rábukkantunk.
- Ebből arra lehet következtetni, hogy a tartályok nem voltak egészen tele, amikor a jacht útnak indult. Jól mondom?
- Igen.
- Létezik olyan műszer, amelynek segítségével a hajó tartani tudja a felvett irányt?
- Igen. Meglehetősen sok olyan technikai berendezést ismerünk, amelyek az útvonal tartását szolgálják. Ezek némelyike elég bonyolult szerkezet. Kompasszal be lehet állítani az útvonalat, amit aztán a hajó a műszer segítségével tartani fog. Használhatnak egyszerűbb konstrukciókat is, de az útvonal manuális beállítása után ezek is éppúgy egyenes irányban tartják a hajót.
- Tétélezzük fel, hogy ön tartózkodik A kapitány szeme fényén, és úgy állítja be a műszereket, hogy a hajó, Long Beachtől indulva abba az irányba haladjon, ahol a haditengerészet rátalált, s ahonnan maguk bevontatták. Lehetséges, hogy a jacht addig úszik előre, míg az üzemanyag-tartályok teljesen ki nem ürülnek?
- Nem tartom lehetetlennek, mivel a jelek szerint épp ez történt.
- Ha viszont a jacht a megszokott kikötőhelyéről indult útjára, akkor aligha juthatott el Catalina túlsó partjára, oda, ahol rábukkantak, igaz?
- Nem feltétlenül.
- Hogy értsem ezt?
- Nem teljesen kizárt, de mindenképpen nehéz lenne egy yachtnak vakon áthajózni az óceán teljes hajóforgalmán anélkül, hogy felfigyelnének rá. Minden bizonnyal a sziget nyugati csücskénél haladt el, majd, miután az üzemanyag elfogyott, az óceán azon részére sodródott, ahol rátaláltak.
- Maga szerint A kapitány szemefénye bejárta ezt az útvonalat?
- Mindenképp meg kellett tennie.
- Ön tehát azon a véleményen van, hogy a gyilkos nem tartózkodott a fedélzeten, miután a jacht elhagyta a kikötőt?
- Nem hinném, hacsak nem valami kivételes képességű úszófenoménnel állunk szemben. Keyser bírót láthatóan zavarta a hallgatóság soraiból felharsanó nevetés.
- Mekkora az esélye annak, hogy a jacht ütközés nélkül tegye meg az imént felvázolt útvonalat, a szél és az áramlatok ne sodorják el, azaz semmiféle baleset ne érje?
- Attól függ, mit ért baleset alatt. Ha az útirányt úgy állították be, hogy a hajó elhaladjon Catalina mellett, akkor elég kicsi.
- Eltekintve a megszokott kishajó-forgalomtól, nemde?
- No igen.
- Ez mennyire jelentős tényező?
- Attól függ, mikor indították el a jachtot. Mint már említettem, sok múlik a körülményeken.
- Be voltak kapcsolva a hajó jelzőfényei?
- Nem.
- Ebből az következik, hogy a jacht a nappali órákban indult útjára?
- Vagy így történt, vagy megsértettek egy hajózási alapszabályt.
- Ha valaki észreveszi, hogy egy hajó ilyen szabálysértést követ el, azonnal jelentenie kell, ugye?
- Így van.
- A kapitány szeme fényét pedig tiltott területen találták meg.
- Pontosan.
- Tudomásom szerint a haditengerészet rendszeres radarellenőrzést végez a tiltott területre tévedő kisebb vízi járművek felderítése végett.
- Azt hiszem, így van.
- Akkor logikusnak tűnik a feltételezés, hogy aki útjára indította a jachtot - mivel el akarta tüntetni vagy meg kívánta semmisíteni -, aligha választhatta szándékosan éppen ezt a térséget.

- Feltéve, hogy az illető egyáltalán tudott a tiltott területről.
- Mert a hajót ténylegesen a tiltott zónában találták meg?
- Igen, uram.
- Ha az a személy, aki a hajót el akarta tüntetni, feltöltötte volna az üzemanyagtartályokat, akkor a jacht jóval távolabbra jut annál a pontnál, mint ameddig így, üzemanyag híján eljutott?
- Valószínűleg, uram, de nem tudhatjuk, hogy a gyilkos számolt-e egyáltalán ezzel a problémával. Véleményem szerint nem mert volna megkockáztatni egy tankolást a holttestet a fedélzeten. Ha pedig a gyilkosságot éjszaka követték el akkor aligha volt lehetőség az üzemanyag pótlására.
- Köszönöm. Nincs több kérdésem.

Donovan Fraser felállt.

- Dr. Andover Calvertet szólítom.
- A védelem részéről fenntartással élek dr. Calvert alkalmasságát illetően - közölte Mason derűsen.
- De ettől még nyugodtan felteheti neki az eljárásjogi kérdéseket.

Fraser meglepett pillantást vetett az ügyvédre, de aztán villámgyorsan magához tért, és igyekezett kihasználni a kínálókozó lehetőséget.

- Hát ez már mindennek a teteje! Az ügyvéd úr fenntartással él, annak ellenére, hogy dr. Calvert orvosszakértő és a korbonctan kiváló szaktekintélye.
- A meghallgatást szabályozó rendelkezés alapján garanciát kérek a doktor úr általános alkalmasságáról - jelentette ki Perry Mason nyomatékosan.
- Ehhez joga van. Először azonban tegye le az esküt, dr. Calvert, és kérem, válaszoljon a kérdéseimre - fordult Fraser az elképedt orvosszakértőhöz.

Andover Calvert felemelte a jobb kezét, elmondta az eskü szövegét, azután helyet foglalt a tanúk padján.

- Járt ön e hó tizenegyedikén, csütörtökön A kapitány szemefénye nevű jachton? - kezdte az ügyész helyettes.

- Igen, jártam.

- A nyílt tengeren vesztegelt a hajó?

- Igen, uram.

- Elmondaná, mit tapasztalt?

- A hajókabin ajtaja lakattal volt bezárva, de mire odaértünk, már felfeszítették. Tudomásom szerint a haditengerészlet egyik tisztje tette, aki a hajón járt a parti őrség értesítését megelőzően.

- Folytassa - mondta Fraser. - Mit talált a kabinban?

- A kabinban egy harminc év körüli nő holttestére bukkantunk. A hullán a bomlás első jelei mutatkoztak. Véleményem szerint a halál mintegy huszonnégy-negyvennyolc órával korábban állhatott be. A holttest hanyatt feküdt a padlón. Egy felhúzott Smith and Wesson hevert a keze ügyében. Mint kiderült, egy golyót lőttek ki belőle, majd újra felhúzták, nyilvánvalóan a második lövésre készülve.

- Megtalálták a kilőtt golyót?

- Találtunk egy lövedéket a kabin faburkolatába fúródva, közvetlenül az ajtó mellett. A ballisztikai vizsgálatokból kiderült, hogy ezt a golyót abból a fegyverbőr lőtték ki, amely a halott mellett hevert a kabin padlóján.

- Maga végezte a holttest boncolását?

- Igen, uram.

- És milyen következtetésre jutott?

- Megállapítottam, hogy a halált lőfegyver okozta.

Két lövedék hatolt be a mellüregbe: az egyik valamivel a szív felett, a másik áthatolt rajta. A két golyó ütötte seb közti távolság nem volt több harmincnegynyolc milliméternél. A löcsatornák úgyszólván párhuzamosan haladtak.

- Áthatoltak a testen a golyók, vagy elakadtak?

- Az egyik félrecsúszva elakadt egy csontban, míg a másik keresztülhatolt. Ez utóbbit az áldozat ruhájában találtuk meg.

- Véleménye szerint ezek a lövedékek okozták az áldozat halálát?

- Kétségtelenül.

- Öné a kérdés joga - fordult Fraser Masonhoz.

Az ügyvéd felegyenesedett és odasétált a tanúhoz.

- Két lövés érte az asszonyt, doktor? - kérdezte könnyed társalgási stílusban.

- Igen.

- És melyik okozta a halálos sérülést?

- Mindkettő halálos sérülést okozott.

- De melyik volt a halál okozója?

- Bármelyik lehetett.

- Már megbocsásson, doktor úr, de én nem azt kérdeztem magától, hogy melyik lehetett, hanem azt, hogy melyik volt a halál okozója.

- Mind a kettő halálos sérülést okozott.

- Tehát azt állítja, hogy mindkét lövedék halált okozott?

- Igen.

- Ezzel azt akarja mondani, hogy az ember kétszer is meghalhat?

- Nem így értettem.

- Hát hogyan értette?

- Úgy értettem, hogy mivel mindkét golyó halálos sérülést okozott, a halált bármelyik lövedék okozhatta.

- Milyen távolságra haladtak el egymás mellett a golyók?

- A behatolási pontnál mérve harmincnyolc-negyven milliméternyire.

- Melyiket lötték ki elsőként?

- Ezt nem tudnám megmondani.

- A lövedékek azonnali halált okoztak?

- Attól függ, mit ért azonnali alatt.

- Nos, ön hogyan értelmezné?

- Ha azt mondom, azonnali, akkor pillanatokon belül bekövetkező halálra gondolok.

- Akkor így teszem fel a kérdést: pillanatokon belül bekövetkező halált eredményezett a két lövedék valamelyike?

- Mindkét lövedék ilyen sérülést okozott.

- Vajon az első sérülést követően mennyi idő telhetett el az áldozat haláláig?

- Nem tudom. Legfeljebb néhány perc.

- Mondjuk, öt perc?

- Meglehet.

- Vagy inkább tíz?

- Lehetséges.

- Netán negyedóra?

- Nem tartom valószínűnek. Véleményem szerint a halál körülbelül két-három percen belül állt be.

- De melyik golyó ütötte seb volt a halál közvetlen kiváltó oka?

- Elnök úr, tiltakozom az ilyesfajta kérdések ellen! - kiáltotta, helyéről felpattanva Fraser.

- Ezt a kérdést már különben is feltették, és meg is válaszolták.

- Valóban feltettem a kérdést - felelte Mason -, de választ még nem kaptam rá.

- A kérdés amúgy is lényegtelen, értelmetlen, és nem tartozik a tárgyhoz. Megválaszolása sehová sem vezet - erősködött Fraser.

Keyser bíró közbeszólt:

- Az ügyvéd úrtól szeretném hallani, hogy milyen szempontból tartja lényegesnek és a tárgyhoz tartozónak a kérdést.

- Véleményem szerint elengedhetetlenül fontos tisztáznunk, mikor halt meg az áldozat, és mi okozta a halálát. Úgy tudom, ezek a tények bármely gyilkossági ügy tárgyalása során kiemelt jelentőséggel bírnak.

- De ha két golyót lőtt ki a gyilkos, miféle jelentősége lehet annak, hogy melyik golyót lőtték ki elsőként, vagy hogy melyik okozta a halálos sérülést?
tudakolta Keyser bíró.

- Honnan tudhatnánk, hogy két golyót lőtt ki a támadó? - tette fel a kérdést Mason.

Keyser bíró döbrent arckifejezéssel meredt a védőügyvédre.

- Azt akarja ezzel mondani, hogy két merénylet volt?

- Őszintén szólva, nem tudom. Pillanatnyilag, mint a gyanúsított törvényes képviselője, csupán ahhoz a jogomhoz ragaszkodom, hogy megismerkedjem az ügy minden részletével.

- Az ügyész úr tiltakozását elutasítom! - döntött Keyser bíró.

Dr. Calvert felháborodottan szólalt meg:

- A következőket szeretném a tisztelt bíróság és az ügyvéd úr tudomására hozni. Az áldozatot két lövés érte. Az egyik lövedék áthatolt a szíven. Úgy vélem, ez a golyó csaknem azonnali halált okozott. A másik lövedék ettől kissé balra érte. Nem találta el közvetlenül a szívet, de véleményem szerint... néhány percen belül ez is halálos lett volna.

- Rendben - mondta Mason. - Azt a golyót, amelyik elkerülte a szívet, nevezzük egyes számúnak. Azt pedig, amelyik áthatolt rajta, kettes számúnak.

Ön szerint melyiket lőtték ki elsőként?

- Nem tudom.

- A kérdés lényegtelen, és nem tartozik a tárgyhoz - tiltakozott ismételten a kerületi ügyész-helyettes.

- Ez csupán a védelem manővere. Kapkodás valami jogi szalmaszál után.

Keyser bíró a fejét rázta.

- Azt hiszem, itt egy érdekes dologról van szó. Nem tudhatjuk, mire vezetnek majd a bizonyítékok, ám ha az ügyvéd úrnak valami határozott célja van ezekkel a kérdésekkel, akkor igazán helytelen lenne a gyanúsítottat megfosztani a nyomozati meghallgatás jogától. Ezért a tiltakozást elutasítom.

- Tehát melyik golyó okozta a halált doktor úr?

- Nem tudom. Ez a golyók kilövésének sorrendjétől függ.

- Ha, mondjuk, az általunk kettes számúnak nevezett golyót lőtték ki elsőként, és csak bizonyos idő elteltével, teszem azt, három perccel később lőtték ki az egyes számút, akkor ön arra a következtetésre jutna, hogy az egyes számú lövedéket már egy holttestbe lőtték?

- Ha az ügyvéd úr ragaszkodik az efféle következtetéshez, akkor igennel kell felelnem.

- Ha viszont az egyes számú golyót lőtték ki elsőként, mennyi idő múlva állhatott be a halál?

- Véleményem szerint úgy három-négy percen belül.

- De akár tíz percig is elhúzódhatott?

- Igen.

- Most tegyük fel, hogy az egyes számú lövedéket lőtték ki elsőként, és közvetlenül utána a kettes számút. Akkor a halált ön szerint a kettes számú golyó okozta?

- Hát, a körülmények figyelembevételével valószínűleg erre a következtetésre jutnék.

- Az előbb azt állította, hogy mindkét golyót megtalálták.

- Úgy van.

- Mit csinált velük?

- Személyesen adtam át őket Alexander Redfieldnek, a ballisztikai szakértőnek.

- Mit mondott neki, amikor átadta a lövedékeket?

- Azt, hogy ezek a Nadine Ellis holttestéből származó golyók.

- Ez már az azonosítása után történt?

- Igen, már túl voltunk az azonosításon, így nyugodtan mondhattam ezt Mr. Redfieldnek.

- Mindkét golyót átadta neki?

- Természetesen.

- Megjelölte őket valamiképpen?

- Igen, egy kis titkos jelzést tettem rájuk.

- Tehát azonosítani tudja őket?

- Természetesen.

- Feltételezem, hogy az ügyészhelyettes úr elhozatta a lövedékeket a meghallgatásra, hiszen rövidesen amúgy is bizonyítékként csatolják az ügy anyagához, ezért javaslom, hogy dr. Calvert máris végezze el az azonosításukat.

- Az azonosítás úgy is megtörténhet, hogy Alexander Redfield tanú kijelenti, az általa bemutatott golyók azonosak azokkal, amelyeket dr. Calverttől kapott - vetette közbe Fraser.

- Tudomásom szerint jogomban áll, hogy minden egyes láncszemet külön-külön kapcsoljak egymáshoz-jelentette ki Mason. Fraser dühösen kifakadt: - Tisztelt bíróság, jó előre figyelmeztetek, hogy számítsak a védelem efféle alattomos húzásaira. Miután ez előzetes meghallgatás, nem tűröm, hogy efféle látványos trükkökkel próbáljanak csapdát állítani nekem!

- Szó sincs látványos trükkről - ellenkezett Mason. - Egyszerűen csak kérem, hogy a tanú adja át a vallomásában említett lövedékeket, amelyekről azt állította, hogy Nadine Ellis holttestéből származnak. Látni akarom azokat a golyókat.

- A védelemnek joga van ehhez - közölte Keyser bíró. - Gondolom, néhány perc múlva amúgy is szándékában állt átadni a lövedékeket, kerületi ügyészhelyettes úr.

- Ez igaz - ismerte el Fraser. - De jobb szeretném, ha saját belátásom szerint végezhetném a dolgomat, és nem a védelem mondaná meg, mit tegyek.

- Ugyan már - mondta Keyser bíró. - Hiszen mindenképpen sor került volna rá. Ha egyszer önöknél vannak azok a lövedékek, akkor miért ne adnák oda, feltéve, hogy semmi okuk sincs a visszatartásukra?

- Az égvilágon semmi okunk sincs rá, bíró úr.

- Akkor hadd azonosítsa végre a tanú azokat a lövedékeket!

Fraser kelletlenül fordult a közvetlenül mögötte ülő Alexander Redfield ballisztikai szakértőhöz, és átvett tőle egy bűnjelcsomagot. Majd a tanú padjához ment, és átnyújtotta dr. Galvertnek.

- Doktor úr, átadok önnek két lövedéket. Kérem, alaposan vizsgálja meg őket, és mondja meg, hogy ezek a golyók származnak-e az elhunyt holttestéből!

Dr. Calvert nagyítót húzott elő a zsebéből, az átlátszó műanyagon keresztül alaposan megvizsgálta a lövedékeket, aztán bólintott.

- Ezek azok a golyók - jelentette ki. - Mindkettőn rajta van a titkos jelölésem.

- Mi a titkos jele? - tudakolta Mason. - És hol található?

- Jobban szeretném, ha ez az én titkom maradna felelte dr. Calvert. - Egy egészen aprócska jelet használok a boncolás során talált lövedékeknél ez szolgál az azonosításukra.

- Ezek szerint minden golyón ugyanazt a jelölést alkalmazza.

- Igen.

- Miért?

- Így nem keveredhetnek össze olyan lövedékekkel, melyeket más boncolóorvosok találtak meg. Erről ismerem meg a saját munkámat.

- Értem - mondta Mason. - Tehát minden golyón, amit csak megtalál, ugyanazt a jelzést alkalmazza.

- Erre már egyszer igennel válaszoltam - méltatlankodott dr. Calvert.

- Akkor megkérdezném, hány holttestet boncol évente, és hány golyót szed ki összesen az áldozatokból.

- Ezt sok minden befolyásolja. A kioperált lövedékek száma függ például a lőfegyverrel elkövetett gyilkosságok mennyiségétől és a rám bízott boncolások számától.

- Eléri az évi ötvenet?

- Általában nem.

- Hát a huszonötöt?

- Azt hiszem, az utóbbi néhány évben megvolt a huszonöt.

- És kizárólag ezzel a titkos jellel azonosítja a golyókat?

- Igen. Miért lenne szükségem más azonosításra?

- Lehet, hogy maga megelégszik ezzel, doktor úr, de amennyire én látom, ezt a két lövedéket most csupán úgy azonosította, mint két olyan golyót, amit maga talált meg, de nem úgy, mint azokat, amelyek Nadine Ellis holttestéből származnak.

- Márpedig én biztosan tudom, hogy ezek azok a lövedékek.

- Honnan tudja?

- A formájukról és a kaliberükről.

- Akkor mi szükség arra, hogy még a titkos jelével is ellássa őket?

- Mert ezzel a tévedés legcsekélyebb lehetősége is kizárt.

- Ha ugyanazt a titkos jelet több tucatnyi lövedék azonosítására használja, az akár az évi huszonöt golyót is elérheti. Vagy tévedek?

- Tisztelt bíró úr! - vágott közbe Fraser. - Ez túrhetetlen! A kérdést már egyszer feltették és meg is válaszolták. A védelem részéről mindez csupán a tanú összezavarására szolgál.

Keyser bíró gondterhelten méregette Masont, majd a tanúhoz fordult.

- Nincs semmi más, amit ezeknek a lövedékeknek a megjelölésére használ? Egy címke például, ami igazolná, hogy ezek azok a golyók, amelyek a szóban forgó áldozat holttestéből származnak.

- Számozott bűnjelcsomagban adtam át a töltény magvakat Alexander Redfieldnek. Címkét ragasztottam rá, amelyen az az ügyszám szerepelt, amellyel az esetet nyilvántartásba vettük. Amennyiben a bűnjelcsomagon rajta van a szám, az egyértelműen azonosítja a lövedékeket.

- Nem kerülhetett rá később tévedésből másik címke? - kérdezte Keyser bíró.

- Semmi esetre sem. A címkén változatlanul Mr. Redfield aláírása látható.

- Nagyon helyes - nyugtázta a bíró. - Folytathatja a meghallgatást, Mr. Mason. Mindenesetre értesíteni fogom az ügyész urat, hogy egyértelműen jelöljék meg ezeket a lövedékeket, mielőtt bizonyítékként az ügyszámhoz csatolnák.

- Nekem is ez volt a szándékom - jelentette ki Fraser, láthatóan neheztelve -, ha lehetőséget kaptam volna rá.

- Mindenre lesz módja és lehetősége - jegyezte meg zordan Keyser bíró. - Folytassa, ügyvéd úr!

- Tétélezzük fel, hogy ezek a golyók oltották ki Nadine Ellis életét. Maga szerint tehát melyiket lötték ki elsőként?

- Mondtam már, hogy nem tudom.

- Nos, akkor másképpen teszem fel a kérdést. A lövedékeket - megkülönböztetésük végett - egyes, illetve kettes számúnak neveztük. Ön szerint melyik volt az egyes, és melyik a kettes számú?

- Nem tudom.

- Nem tudja?

- Nem.

- Nem jelölte meg a lövedékeket, hogy meg lehessen különböztetni őket?

- Így valóban nem jelöltem meg. De mindkét golyó a holttestből származik, és mindkettő halálos sérülést okozott... akarom mondani, bármelyik végzetes lehetett. Egy bűnjelcsomagba tettem őket, melyre ráírtam az eset nyilvántartási számát, amely, ha jól emlékszem: C-122. A bűnjelcsomagot személyesen adtam át Mr. Redfieldnek. Redfield, aki mosolyogva figyelte a fejleményeket, felemelkedett, mintha mondani akarna valamit, aztán meggondolta magát, és visszaült.

Mason folytatta.

-Más szavakkal, doktor úr, a Nadine Ellis testén

talált lőtt sebek egyike, mely a szíven átfürödött golyótól keletkezett, azonnali halált okozott, A másik lövedék ellenben olyan sebet ütött, amelytől csak néhány perc múlva következett volna be a halál.

Ezek után ön nem tudja megmondani, hogy melyik golyó melyik sérülést okozta.

- Nem próbáltam meg elkülöníteni a lövedékeket.

Mindkettő azonos kaliberű, és mindkettőt ugyanabból a fegyverből lötték ki. Azt viszont bátran állíthatom, hogy az általunk kettes számúként emlegetett golyó, az, amelyik a szíven is áthatolt, befürödött a gerincoszlopba és kissé deformálódott a hátcsigolyától. Mindebből joggal következtethetek arra, hogy ez a behorpadt lövedék sértette meg a szívet, tehát ez a kettes számú golyó.

- A boncolás során teljes hosszában feltárta a löcsatornákat? - kérdezte az ügyvéd.

- Az egyik golyó löcsatornáját a behatolástól a szívig, a másikat a behatolástól az egyik nagyobb véredényig tártam fel. Nyugodt lelkiismerettel mondhatom azonban, hogy a két löcsatorna elkülönítése teljességgel lehetetlen volt, két okból is: egyrészt, mert enyhén konvergáltak egymáshoz, másrészt pedig a holttestben meginduló bomlási folyamatok miatt.

- Ezek szerint, doktor úr, képtelen megmondani, melyik golyót lötték ki elsőként.

- Nem tudom megmondani - ismerte el dr. Calvert.

Majd váratlan felháborodással hozzátette: - Mégpedig azért nem, Mr. Mason, mert orvosszakértő vagyok, és nem egyszerűen csak orvos.

- És még azt sem tudja egyértelműen bizonyítani, hogy ezek a Mrs. Ellis holttestéből kioperált lövedékek - jegyezte meg Mason végtelen nyugalommal.

Csupán annyit állíthat, hogy két lövedéket talált.

- Az itt bemutatott két tölténymag egyikét operáltam ki Mrs. Ellis testéből, a másikat a ruhájában, találtam meg - jelentette ki Calvert. - Tizenkettedikén este adtam át őket Alexander Redfieldnek.

- Köszönöm - mondta Mason. - Nincs több kérdésem.

- Nekem sincs több kérdésem, távozhat, doktor úr - szólt Fraser. - Következő tanúként Alexander Redfieldet szólítom.

Redfield mosolyogva lépett a tanúk padjára.

- Mr. Alexander Redfield! Ön ballisztikai szakértőként és tudományos kutatóként a megye alkalmazottja. Jól mondom?

- Igen.

- Ismeri az előbbi tanút?

- Ismerem.

- Találkoztak e hó tizenkettedikén?

- Igen, találkoztunk.

- Ekkor valamiféle megbeszélést folytattak?

- Úgy van.

- Kapott tőle valamit az említett időpontban?

- Igen, két pisztolylövedéket.

- Mit csinált ezekkel a lövedékekkel, Mr. Redfield?

- Egy bűnjelcsomagba tettem őket, amit lepecsételtem, majd azonosítás céljából megjelöltem, s végül az irodám páncélszekrényébe zártam.

- Más golyóval nem hasonlította össze az említett lövedékeket?

- Ekkor még nem.

- Hanem mikor került erre sor?

- A későbbiekben kaptam egy pisztolyt, és felkértek, hogy végezzek próbálövéseket.

- Miféle pisztoly volt ez?

- Egy két és fél hüvelykes Smith and Wesson.

- Tudja a számát?

- Igen. 133347,

- Netán önnél van ez a fegyver?

- Nálam van.

- Átadna, kérem?

Redfield belenyúlt az aktatáskájába, és előhúzza a pisztolyt.

- Kérem a fegyver nyilvántartásba vételét mint bizonyítékot - rendelkezett Keyser bíró.

Fraser folytatta a kérdést.

- Térjünk vissza a dr. Calvertől kapott lövedékekre. Ezek a golyók most önnél vannak?

- Az imént adtam át őket.

- Tessék. Vizsgálja meg alaposan: ezeket a lövedékeket kapta dr. Calvertől?

- Igen.

- Honnan tudja?

- A szekrényembe zártam azt követően, hogy dr. Calvert átadta őket.

- Végig a bűnjelcsomagban voltak?

- Nem, uram. Több ízben kivettem őket, mivel összehasonlításokat végeztem, amelynek eredményéről fényképfelvételeket készítettem.

- Kiadta egyszer is a golyókat a kezéből?

- Természetesen nem. Attól az időponttól kezdve nálam voltak, hogy dr. Calvert ideadta azokat, egészen addig, míg az imént át nem nyújtottam önnek.

- Kérem a golyók azonosítás céljából történő megjelölését mint bizonyítékot - mondta Fraser.

- A két golyót együtt, egyetlen bizonyíték gyanánt?

- Vágott közbe Mason.

- Egy bűnjelcsomagban vannak.

- Mégis azt javaslom, külön vegyék őket nyilvántartásba - jelentette ki az ügyvéd. - Megfigyeltem ugyanis, hogy az egyik lövedék kissé ellapult a hegyénél. Bizonyára valami szilárd dolognak ütközött. Pereme pedig enyhén visszakunkorodik. A másik tölténymagon viszont csak jelentéktelen torzulás látható. Ezért javaslom, hogy a belapult lövedék legyen a C-1-es, míg a másik a C-2-es számú bizonyíték. Sőt, a vizsgálat gyorsítása végett úgy a fegyvert, mint a lövedékeket csatoljuk a bizonyítékokhoz, mert így újbóli azonosításuk fölöslegessé válik, a későbbiek során pedig nyugodtan mellékelhetik a jegyzőkönyvhöz.

- Az ügyészség részéről támogatom a javaslatot mondta Fraser. -A lövedékeket tehát C-1-es és C-2-es bizonyítékként vegyék nyilvántartásba!

A kerületi ügyész helyettes a tanúhoz fordult.

- A bizonyítékként nyilvántartásba vett fegyverrel is végzett próbálövéseket?

- Igen.

- És összehasonlította a C-1-es, illetve C-2-es bizonyítékként nyilvántartásba vett golyókkal?

- Igen.

- Elmondaná, milyen eredményre jutott?

- A golyók ebből a fegyverből származnak - közölte Redfield.

- Összehasonlító mikroszkóppal készítettem egy fényképet, amely a két lövedéket egymás felett mutatja, s láthatók rajta a karcjelek egybevághóságai is.

- Megkaphatnám a felvételt?

Redfield átnyújtotta a fotót.

- Kérem, vegyék nyilvántartásba mint bizonyítékot.

- Nincs ellenvetésem - jelentette ki Mason.

- A védelemé a szó - közölte Fraser.

Redfield, akinek máskor is volt már szerencséje Mason keresztkérdéseire, kutató pillantást vetett az ügyvédre, és kényelmesen elhelyezkedett a székén.

Látszott rajta, hogy minden kérdést gondosan mérlegelni fog, nehogy valami rejtett csapdába essen.

- Csak egyetlen fényképet látok, holott két golyónk van - kezdte Mason.

- Ez a fénykép a C-2-es számmal nyilvántartásba vett lövedékről készült. Mivel a másik megsérült, nehezebb lett volna azonosítani a rajta lévő karcnyomokat, ezért azt a golyót nem fényképeztem le.

- Ennek ellenére tökéletesen meggyőződött arról, hogy mindkét lövedéket a jellel nyilvántartásba vett pisztolyból lőtték ki.

- Igen... bár ha jobban meggondolom, nem merném állítani, hogy a sérült lövedéket túl részletes vizsgálatnak vettem alá. A sértetlent vizsgáltam meg alaposabban, és arról készítettem a fénykép-felvételt is. Kétségtelen, hogy ez utóbbi a jellel nyilvántartásba vett fegyverből származik.

- És ebből azt a következtetést vonta le, hogy mindkét golyót ugyanabból a pisztolyból lőtték ki?

- Pontosan.

- De nem ellenőrizte?

- Nem ellenőriztem olyan tüzetesen, mint a másikat.

- Most ellenőrizte vagy sem?

- Hadd fejtsem ki kissé részletesebben, Mr. Mason. Hogy őszinte legyek, nem mernék megesküdni arra, hogy mindkét golyót egyformán precíz vizsgálat alá vettem. Tudom, hogy a sértetlen lövedéket a lehető legalaposabban megvizsgáltam, a sérült golyót pedig csak annyira, hogy megállapíthattam, a másikkal azonos súlyú, azonos kaliberű, és úgyszintén Smith and Wesson fegyverből származik. Ez egyértelműen kiderül a cső huzagolásának szögéből és a rovátkák mélységéből. Ami viszont a lövedéken lévő karcnyomokat illeti, ezt csak a C-2-es számmal nyilvántartásba vett golyónál ellenőriztem.

- Nézze, Mr. Mason - vetette közbe Keyser bíró jobb, ha ebben a kérdésben nem lövünk túl a célon. Van valami jelentősége ennek az ügy szempontjából?

- Nincs, tisztelt bíró úr - kiáltott közbe hangosan Fraser.

- Ez csak a védelem szokásos halogató taktikája, melyről meglehetősen híres.

- Válaszolhatok, bíró úr? - kérdezte halkán Mason.

Keyser bólintott.

- Meghallgatjuk, elvégre a kérdést magához intéztem.

- Véleményem szerint rendkívül fontos részletről van szó - magyarázta Mason.

- Őszintén remélem, hogy amit most mondok, a későbbiekben bizonyítani is tudom. Amennyiben a golyót ebből a pisztolyból lőtték Nadine Ellis testébe, akkor az már az áldozat halála után történt. Az ügyfelemet gyilkossággal gyanúsítják. A gyilkosság pedig nem más, mint az emberi élet szándékos kioltása. De ha akkor lőttek egy golyót ebből a fegyverből Nadine Ellisbe, amikor már halott volt, ügyfelem nem lehet bűnös a gyilkosság elkövetésében.

- A bizonyíték tehát, amely a gyilkosságban való véttségét hivatott igazolni, csupán azt igazolja, hogy ügyfelem belelőtt egy holttestbe.

- Micsoda zagyvaság! - fakadt ki Fraser.

- Jelenleg mindössze annyit kell bizonyítanunk, hogy Nadine Ellis gyilkosság áldozata lett, és a testéből származó golyók a gyanúsított birtokában talált fegyverből származnak.

- Csak az egyik golyó - helyesbített Mason.

- Ez nem egyéb, mint akadékoskodás! - harsogta a kerületi ügyészhelyettes.

- Készséggel elismerem, hogy a vád szempontjából kedvezőbb lenne, ha Alexander Redfield időt és fáradságot nem kímélve mindkét golyót azonosította volna. Mivel azonban az egyik lövedék megsérült, és nyilvánvalóan ugyanazon fegyverből lőtték ki, mint a másikat, így megelégedett azzal, hogy csak az egyikkel végezze el a pontos, mindenre kiterjedő vizsgálatot. S mert a vád kötelessége rámutatni arra, hogy bűntény történt, s elfogadható indítékkal is rendelkezünk azt vélelmezni, hogy a bűntényt a gyanúsított követte el, ezért megelégedésünkre szolgálna, ha a fegyvert és a két lövedéket a bíróság a bizonyítékhoz csatolná.

- Egy pillanat! - szólalt meg Keyser bíró.

- A bíróság tudatában van annak a ténynek, hogy a védelem az előzetes meghallgatáson nem tart védőbeszédet, vagy ha igen, a bíróság rendszerint figyelmen kívül hagyja azt, hacsak minden kétséget kizáróan nem mutat rá a gyanúsított ártatlanságára. A bizonyítékok feltárta ellentmondásokat az esküdszék előtt kell tisztázni. Most viszont az a sajátos helyzet állt elő, hogy ha tovább folytatjuk a jogvitát, egy fiatal nőt vizsgálati fogságban kell tartanunk, míg az ügy tárgyalásra nem

kerül. S ezzel nemcsak a hírneve szenvedne csorbát, de a történetek lelkileg is megviselnék. A bíróságnak pedig nem áll szándékában, hogy eljárásjogi problémák miatt rács mögé juttasson egy fiatal lányt. Ha tehát Mr. Mason meggyőzi a bíróságot arról, hogy azt a bizonyos golyót csak a halál beállta után lőhettek ki a bizonyítékként nyilvántartásba vett fegyverből, és ígérete szerint ezt a későbbiekben bizonyítani is tudja, akkor a bíróság mindenképp elvárja, hogy Mr. Redfield a másik lövedéket is azonosítsa, eldöntendő, hogy ugyanebből a fegyverből származik-e, avagy sem.

- Nincs ellenvetésünk - jelentette ki Fraser -, legfeljebb annyi, hogy egyszerűen csak az időt húzzuk, és a sajtónak szolgáltatunk vele szenzációt. A védelem részéről persze mindkét, dolog nagyon kívánatos.

- Ez a törvényes eljárás rendje - sommázta Keyser bíró -, és kérem, mellőzze a személyeskedést. Amennyiben ezzel hibát követünk el, akkor mindenképp a vádat terheli érte a felelősség. A védelemnek joga van a bizonyítékok kellő vizsgálatához és számbavételéhez.

- Mr. Redfield, mennyi időt vesz igénybe a sérült lövedék azonosítása?

A ballisztikus fontolóra vette a dolgot.

- Késő délutánra szolgálhatok a kért információval.

- Délután fél négyig felfüggesztem a meghallgatást hirdette ki Keyser bíró. - Addigra próbáljon meg mindent kideríteni a sérült lövedékről, Mr. Redfield. Ha netán mégsem sikerülne, akkor holnap reggel folytatjuk. Részemről jobban szeretném ma lezárni az ügyet, mindamelllett a kérdéses golyóra vonatkozó információknak én is nagy jelentőséget tulajdonítok. Értesüléseim szerint a vád bizonyítani tudja, hogy a jellel nyilvántartásba vett fegyvert a gyanúsított birtokában találták meg. Gondolom, ez nem lehet kétséges.

- Így igaz - mondta Fraser.

- Akkor a meghallgatást ezennel felfüggesztem ismételte meg Keyser bíró.

- A tanúk az említett időpontra jöjjenek vissza, ahogy a védelem képviselője is jelenjen meg. A gyanúsított addig őrizetben marad.

Ellen Robb megragadta Mason karját.

- Mr. Mason, hogy lehetséges ez...? Meg vannak örülve? Nem én öltem meg Nadine Ellist! Sosem süttöttem el azt a pisztolyt! Én...

- Maradjon csendben - szólt rá Mason, és parancsoló pillantást vetett a lányra. - Ne tegyen semmilyen elhamarkodott kijelentést! Az újságírók csak arra várnak, hogy valamit kiszedhessenek magából. Sőt, a rendőrség is újra kihallgathatja a fegyverrel kapcsolatban. De maga ne szóljon egy mukkot sem!

És legfőképpen ne hazudjon nekem.

- De hát én nem hazudtam magának!

- Mindenesetre módjában állt - vont vállat Mason, s fürkésző szemekkel tanulmányozta a lány arcát. Ellen nyílt pillantással állta a tekintetét.

- Ha elhallgat előlem valamit, sokkal komolyabbra fordulhat a dolog, mintsem gondolná. - A fejével intett a rendőrnőnek, hogy elvezetheti Ellen Robbot, azután Della Streettel együtt távozott a teremből.

Perry Mason, Della Street és Paul Drake egy irodájukhoz közeli, hangulatos kis étterem egyik asztalánál üldögélt.

- Nem értem, mitől lepődtél meg annyira - fordult a magándetektív Masonhoz. - Hiszen jó előre figyelmeztettelek, hogy az ügyfeled nem kimondottan ma született bárány. Attól tartok, az orrodnál fogva vezet.

- Ennél már sokkal élesebb a helyzet, Paul - felelte Mason -, mert ha csakugyan azzal a fegyverrel követték el a gyilkosságot, akkor én magam is belekeveredtem, méghozzá nyakig.

- Mibe keveredtél?

- Gyilkosságba.

- Te?! - esett le Drake álla.

- A tények alapján nevezhetjük bűnrészességgnek, bizonyíték eltitkolásának vagy bárminek, aminek akarod, Paul. Csak egy dolgot nem hiszek el: hogy azt a fegyvert használták a gyilkosság elkövetéséhez.

- Ettől még megtörténhetett - szögezte le Drake.

Minden jel erre utal.

Az ügyvéd kökemény arccal meredt maga elé, s barátja szavalt eleresztette a füle mellett. Talán meg sem hallotta, amit mondott.

Drake végül Della Streethez fordult.

- Nem értem. Nem egyszer próbált már Perry a törvénykezés hihetetlenül vékony jegén korcsolyázni, de ilyenek még sosem láttam.

Della erélyes fejrázással figyelmeztette Drake-et, hogy ne feszegesse tovább a dolgot.

Drake azonban rendületlenül folytatta.

- Mi történt azzal a fegyverrel, amit nekem adtál tesztelésre, Perry? Az is George Anclitas nevére volt bejegyezve?

- Az isten áldjon meg, Paul, ne faggass már! - fakadt ki az ügyvéd. - Inkább evésre használd a szád. Miután a pincér kihozta a rendeléseket, Mason gondterhelt hallgatásba temetkezve hozzálátott a marhasülthöz.

- Hát - mondta Drake, eltolva maga elől a tányérját - kösz a meghívást, Perry. Szó ami szó, ebédelttem már vidámabb társaságban is.

Az ügyvéd mogorván nyugtázta a magándetektív megjegyzését.

- Szokás szerint megint rajtam csattan az ostor dohogott Drake, majd faképnél hagyta őket.

A titkárnő aggodalmas pillantásokat vetett a főnökére, látszott rajta, hogy szíve szerint mondana valamit, aztán mégis meggondolta magát. Mintha Mason kitalálta volna a szándékát, egyszerre csak megszólalt.

- Tudom, hogy magát is az nyugtalanítja, Della, ami engem. Képtelen vagyok eldönteni, hogy valami bonyolult csapdát állítottak nekem, amibe vakon belesétáltam, vagy egyszerűen csak unalmas csiki-csukinak tekintik az egész ügyet.

Della Street a fejét csóválta.

- Hamilton Burgernek szép számmal akadnak hibái, de azért nem ejtették a feje lágýára. Sosem tártana unalmas csiki-csukinak egy olyan ügyet, amelyben maga a védelem képviselője.

- Akkor miért Donovan Frasert küldte egy szál magában a tárgyalásra? - ellenkezett Mason. -

Elvégre Fraser még meglehetősen új arc a tárgyalóteremben. Lelkes ifjonc létére persze mindent elkövet, hogy győzzön, túlteng benne a bizonyítási vágy, és valószínűleg harciasabb is, mint amilyenné majd az ötéves törvényszéki gyakorlat után válik. Mégis, miért éppen őt jelölte ki Burger arra, hogy a vádat képviselje velem szemben? Hiszen jó néhány veterán akad az irodájában, akik egytől egyig elismert jogászok.

- Miért, Fraserről ez nem mondható el?

- Dehogynem, A hangsúly azonban a tapasztalatlanságon van, holott a mi szakmánkban számtalan olyan trükk és fortély létezik, amit csak megfelelő gyakorlattal sajátíthat el az ember.

- És ebből az apróságból következtet arra, hogy csapdát akarnak állítani magának?

- Nem, Della. Az is nyugtalanít, hogy a tárgyalás előkészítő szakaszában ennyi mindent készpénznek vesznek. Itt van például az Ellen Robbtól elkobzott pisztoly. Az ügyben mindeddig csupán közönséges fegyverként szerepelt. Úgy tűnik, még csak kísérletet sem tettek arra, hogy utánanézzenek, ki a tulajdonosa.

- Végére is Ellennél találták meg, és megállapították, hogy a belőle kilőtt lövedékek megegyeznek azokkal a golyókkal, amelyek Nadine Ellis halálát okozták. Ugyan, Perry, a kerületi ügyész helyében maga is behívatná valamelyik éppen ráérő helyettesét, és azt mondaná neki: Itt egy olyan ügy, amit lehetetlen elveszíteni. Eltekintve attól, hogy Perry Masonnel kell szembenéznie, tények tömkelegét sorakoztathatja fel, amelyek önmagukért beszélnek.

- Mindezt elfogadom, Della - bólintott Mason.

Ennek ellenére valahogy mégis az az érzésem, hogy csapdába sétálok. Szinte lehetetlen elhinni, hogy nem foglalkoztak a fegyver számával, és meg sem próbálták felkutatni az előző tulajdonosokat. Márpedig ha most utánanéznék, és kiderül, hogy az a fegyver az én birtokomban volt, akkor...

- Akkor bizony benne leszünk a pácban.

- Hát ezen rágódom - mondta Mason.

- Ha már így alakult, nem volna jobb jogos felháborodással odaállni a bíróság elé, és kijelenteni, hogy valaki meghamisította a bizonyítékot, és kicserélte a golyókat? Hiszen a gyilkosságot nem követhették el az ügyfelénél talált fegyverrel, mivel azt magától kapta, és csak azt követően, hogy a jachton járt.

- Honnan tudjuk, hogy előtte járt a hajón?

- Hát mert ő... Értem - kapcsolt Della Street.

- Fogalmazhatunk másképpen is. Tegyük fel, hogy Ellen okosabb, mint gondoltuk. Beállít az irodámba, és előad egy történetet arról, hogy felment a jachtra, mert Nadine Ellist kereste, de nem találta ott. Aztán összeveszett George Anclitasszal, és otthagya a Pajta Casinót. Végül pedig talált egy pisztolyt a holmija között, és nem tudja, mihez kezdjen vele. Mindez azelőtt történik, mielőtt Nadine Ellist meggyilkolják. Elmesél nekem egy könnyes sztorit, amivel felkelti maga iránt, a szimpátiámat, aztán szépen elrohan, megöli Nadme-t, és...

- Volt rá lehetősége, hogy mindezt megtegye? kérdezte Della. - Elég ideje lett volna rá? Ne feledje, hogy amint Paul Drake munkába állította a testőreit, a lány gyakorlatilag folyamatos megfigyelés alatt állt. Ennek ellenére úgy véli, itt van a kutya elásva?

- Ez az, amire megpróbálok visszaemlékezni - felelte Mason. - Miután Ellen elhagyta az irodát és mielőtt Drake emberei munkába álltak, maradt annyi ideje, hogy felmenjen a jachtra, és megölje Nadine Ellist. Honnan tudhatnám, hogy ez a lány egy kígyó, aki kezdettől az orromnál fogva vezetett, vagy valamiféle ördögi terv áldozata? Ha áldozat, akkor hogy a fenébe tervelték ki ezt az egészet? Mennyit tudhat minderről Hamilton Burger? Milyen csalit készít a számomra annak reményében, hogy majd ráharapok? Meddig kötelességem - a tényeket figyelembe véve - az ügyfelem érdekeit képviselni, s mikor kell bizonyítékokat szolgáltatnom ellene?

- Ez bizony tekintélyes kérdéshalmaz - látta be Della Street.

- Ráadásul minden azon múlik, hogy helyesen válaszolok-e rájuk - állapította meg az ügyvéd.

- Akkor most mitévők legyünk?

- Szépen beülünk a kocsimba, és keresünk egy olyan helyet, ahol senki sem ismer bennünket nem zaklat kérdésekkel, idézésekkel és más hivatalos iratokkal. Aztán fél négykor a törvényszékre megyünk, és történjék bármi, húzzuk az időt semmilyen következtetést nem vonunk le, míg csak fel nem függesztik a meghallgatást. Holnap reggelig talán elegendő időnk lesz átrágni az egészet. Della Street beleegyezően bólintott, és hátratolta a székét.

- És - tette hozzá Mason - ha történetesen fél négykor, amikor visszamegyünk a törvényszékre, azt látjuk, hogy Hamilton Burger kerületi ügyész személyesen képviselteti magát az ügyben, akkor tudni fogjuk, hogy valóban csapdát állítottak nekem, amibe szépen belesétáltam.

Perry Mason roppant körültekintően időzítette megjelenését a tárgyalóteremben. Néhány másodperc híján fél négykor lépett be a lengőajtón. Közben előreigyekezett, sikeresen visszaverte az újságírók rohamát.

A törvényszolga az órára pillantott, és megnyomott egy csengőt, jelezve Keyser bírónak, hogy mindenki megérkezett, majd a kalapácsütése hallatszott.

- Mindenki álljon fel!

Keyser bíró elfoglalta helyét az emelvényen.

- Amennyiben semmilyen váratlan dolog nem jön közbe, a bíróság ma délután be kívánja fejezni a

meghallgatási procedúrát. Jelen van-e Mr. Redfield, hogy a tanúk emelvényére lépjen?

- Igen, tisztelt bíró úr felelte Fraser, a tanúk szobájának ajtajára tekintve.

Az ajtó kinyílt, és Alexander Redfield lépett a tárgyalóterembe - Hamilton Burger kerületi ügyész kíséretében.

Mason nyomban felfigyelt Burgerre, de arca kifejezéstelen maradt. Keyser bíró azonban meg sem próbálta leplezni meglepetését.

- Ön is részt vesz az ügyben, kerületi ügyész úr?

- Igen, bíró úr, mégpedig személyesen.

A bíró mondani akart még valamit, aztán meggondolta magát, és Redfieldhez fordult.

- Mr. Redfield, lehetőséget kapott rá, hogy a másik lövedéket is megvizsgálja, és összehasonlítsa azt a jellel nyilvántartásba vett fegyverből kilőtt lövedékekkel. Szakértői véleménye szerint ezt a golyót is abból a fegyverből lőtték ki?

- Nem - válaszolta Alexander Redfield.

Keyser bíró önkéntelenül felkiáltott:

- Micsoda?!

Redfield a fejét rázta.

- Egészen bizonyos, hogy nem abból származik.

Bár a lövedéket valóban egy 38-as kaliberű Smith and Wesson revolverből lőtték ki, de nem a jellel nyilvántartásba vett fegyverből.

- A másik golyót viszont igen?

- Igen. A C-1-es számmal nyilvántartásba vett lövedék nem abból a fegyverből való, a C-2-es számú viszont igen. Természetesen figyelembe kell vennünk, hogy a golyók egyes, illetve kettes számmal történt megjelölése csupán a megkülönböztetésükre szolgál, és nem a lövedékek kilövési sorrendjét mutatja. A véletlen folytán azonban az a golyó, amelyre dr. Calvert elsőként hivatkozott, C-2 jelzéssel lett nyilvántartásba véve, míg az általa másodiknak nevezett golyó a C-1-es számot kapta a bizonyítékok sorában. A félreértések elkerülése végett a továbbiakban a nyilvántartási számuk szerint hivatkozom a lövedékekre. Keyser bíró gondterhelten simított végig a haján, aztán Burgerre nézett, majd Mason felé fordította tekintetét.

- Óhajt valamit hozzáfűzni a vád vagy a védelem képviselője az elhangzottakhoz?

Mason hallgatott, csak fejrázással jelezte, hogy nincs mondanivalója.

Hamilton Burger kurtán felelt.

- Pillanatnyilag nincs megjegyzésünk, bíró úr.

- Egy kis figyelmet kérek! - szólalt meg Keyser bíró.

- A bizonyítékok eddig egyértelműen arra mutattak, hogy gyilkosság tényével állunk szemben, és a gyanúsított a bűntett elkövetője. Ezt igazolja az a fegyver, amit a birtokában találtak. Az ügy során azonban tagadhatatlanul felmerült néhány szokatlan körülmény.

A boncolóorvos az eltelt idő, valamint a tetemben lezajló bomlási folyamatok miatt képtelen megállapítani, melyik golyót lőtték ki elsőként. Bármelyik golyó okozhatta a halált. Az is meglehetősen szokatlan, hogy Mr. Calvert csak megközelítő adatot tud közölni az első és második lövés között eltelt időt illetően.

Mr. Mason szerint éppen az a feltételezés képezi a védelem alapját, hogy a két golyó kilövése között annyi idő telhetett el, hogy a halál már a második lövedék behatolását megelőzően bekövetkezhetett.

- Értem, bíró úr - közölte Hamilton Burger.

- Jól tudom - folytatta Keyser bíró -, hogy mindez lényegtelen a vád szempontjából az előzetes meghallgatás során, s hogy elegendő bizonyíték áll rendelkezésünkre ahhoz, hogy a gyanúsítottat tekintsük a bűntény elkövetőjének. Kénytelen vagyok azonban egyértelműen rávilágítani, hogy a vádat csupán törvényességi szempontból tartom megalapozottnak. A bíróság álláspontja szerint kívánatos volna a helyzet mielőbbi tisztázása. Végére is nem kellemes kötelesség bíróság elé állítanunk egy fiatal lányt, tudva, hogy a tárgyalásig eltelt időt börtönben kell töltenie.

Ellenben ha a vád ragaszkodik a gyanúsított őrizetben tartásához, úgy a bíróság elvárja, hogy ezen álláspontot a vád képviselője kellően alátámassza.

Mason felemelkedett és tiszteletteljesen megkérdezte:

- Úgy értem, bíró úr, hogy nincs akadálya annak, hogy a védelem részt vegyen a bizonyításban?

- Igen, ügyvéd úr - válaszolta Keyser bíró -, de tárgyilagosságnak kell maradnunk. Végtére is a közvetlen bizonyíték egy pisztoly, amelyet a gyanúsítottnál találtak, s ha bebizonyosodik, hogy ezzel követték el a gyilkosságot, akkor perdöntővé válik. Ahhoz, hogy Miss Robbot szabadlábra helyezzük, a védelem részéről legalább ilyen súlyú ellenbizonyítékra lenne szükség.

- Ilyennel pillanatnyilag nem tudunk szolgálni jelentette ki Mason.

Hamilton Burger szemmel látható magabiztossággal emelkedett fel székéről.

- Meghallgatnának engem is? - kérdezte.

- Természetesen, kerületi ügyész úr - felelte Keyser bíró. - De vegye tekintetbe, hogy Mr.

Masonnak adtam meg a szót.

- A vád részéről még korántsem tekintjük befejezettnek a bizonyítást - közölte az ügyész. - Nem kívánunk kétes bizonyítékokra támaszkodni, amint azt az imént a bíróság feltételezte. Éppen ezért javaslom az eljárás folytatását.

- Valóban? - kérdezte Keyser bíró.

Hamilton Burger határozott igennel válaszolt.

- Nos hát - mondta Keyser bíró, s hátradőlt a székben -, kijelenthetem, hogy a bíróság örömmel fogadja az újabb bizonyítékokat. Őszintén szólva magam is reménykedtem a létezésükben. Ezért szorgalmaztam, hogy Mr. Redfield vizsgálja meg azt a lövedéket. Folytassa, kérem a meghallgatást!

- Úgy emlékszem, Mr. Masoné volt a szó - jegyezte meg Hamilton Burger.

- Valóban - ismerte el Keyser bíró. - Ügyvéd úr, kíván kérdéseket intézni a tanúhoz?

- Volna néhány kérdésem.

- Ez esetben - jelentette ki Hamilton Burger - a bíróság engedélyét kérem Mr. Redfield későbbi visszahívására, mivel egy másik tanút szőlitanék helyette, aki olyan adatokat közölhet a jellel nyilvántartásba vett fegyverről, amelyek fontos szempontokra deríthetnek fényt. Mindezeket még a délután folyamán szeretném a bíróság elé tárni.

- Nincs ellenvetésem - közölte Mason. - Őszintén

szólva magam is szívesebben halasztanám Mr. Redfield további meghallgatását későbbre.

- Jól van - mondta Keyser bíró. - Szólítsa be az újabb tanúját, kerületi ügyész úr.

Hamilton Burger emelt hangon szólt:

- Darwin C. Gowrie-t szólítom a tanúk padjára.

A teremőr kitárta a tanúk szobájának ajtaját, és Gowrie belépett a tárgyalóterembe.

- Lépjen előre, Mr. Gowrie, és tegye le az esküt! utasította Hamilton Burger.

Gowrie esküre emelte a kezét.

Úgy tudom, ön néhány éve gyakorló ügyvéd, és jelenleg ebben az államban praktizál.

- Pontosan.

- Akkor megkérdezem, ismeri-e Perry Masont, a védelem ügyvédjét?

- Igen, ismerem.

- Felhívta-e folyó hó kilencedikén telefonon?

- Igen.

- A beszélgetés során Mr. Mason tett-e bizonyos kijelentéseket a gyilkossági esetekre vonatkozó különleges ítéleteket illetően?

- Igen, voltak ilyen kijelentései.

- Mi volt a beszélgetés tulajdonképpeni tárgya?

- Egy pillanat - szólt közbe Keyser bíró. - Bár a védelem részéről nem hangzott el ellenvetés, a bíróság a kérdést nem tartja indokoltnak.

- Tisztelt bíróság! - emelte fel a hangját Hamilton Burger.

- Véleményem szerint nagyon is helyénvaló a kérdés. A vád szempontjából rendkívüli jelentőségű, mondhatnám perdöntő az, amire fel kívánom hívni a figyelmet.
- A bizonyítási eljárás tárgyát képezi? - tudakolta Keyser bíró.
- A legmesszebbmenőkig, bíró úr - válaszolt Hamilton Burger. - Mint jogász, bátran állíthatom, hogy a múltban szép számmal akadtak olyan esetek, amelyek során az ügyész messze túllépte a hatáskörét.
- Úgy is fogalmazhatnék, tisztelt bíróság, hogy több ízben jogos vizsgálatot kellett volna kezdeményezni, sőt minden valószínűség szerint fegyelmi eljárást lefolytatni mivel az említett esetekben mindig rendkívül látványos, mondhatni drámai kibontakozások közepette derült fény arra, hogy nem a megfelelő személyeket vádolták meg a gyilkosság elkövetésével. Ilyen előzmények után nagyon is indokolt a mindenre kiterjedő vizsgálat. Bár ez esetben véleményem szerint elegendő bizonyíték áll rendelkezésünkre, mi döntő fontosságúnak tartjuk a továbbiakban elhangzó bizonyítékokat, mivel minden kétséget kizáróan igazolják, hogy a védelem képviselője törvénysértést követett el. Mégpedig nem úgy, mint az olyan ügyvéd, aki etikátlan eszközökhöz folyamodik, hanem úgy, mint tényleges bűntárs, sőt a szó szoros értelmében vett felbujtó.
- Megvonom a szót, kerületi ügyész úr - szölt határozottan Keyser bíró.
- Ön a nyilvánosság előtt megvádolta a védelem képviselőjét. A bíróság nem látja be, miért volt szükség egy efféle kirohanásra.
- Csupán az álláspontomat óhajtottam a bíróság tudomására hozni.
- Tudomásul veszem - mondta Keyser bíró. - A bejelentés azonban visszavonhatatlanul elhangzott. Ha ismertük volna a szándékát, a bíróság közbeavatkozott volna, hogy megakadályozzon egy ilyen természetű bejelentést. Most már nem tehetek egyebet, minthogy megkérdezem öntől, vajon csakúgyan cáfolhatatlanok-e a bizonyítékai?
- Igen. Épp azt kívánom bizonyítani, hogy mennyire cáfolhatatlanok.
- Rendben van, akkor kezdjen hozzá! - egyezett bele Keyser bíró. - De figyelmeztetnem kell, hogy amennyiben állításait mégsem tudná kellőképpen alátámasztani, becsületsértésnek kell minősítenünk a bejelentését, amellyel egyúttal a bíróságot is megsértette.
- Tudatában vagyok a kényes helyzetnek - jelentette ki Hamilton Burger. - Bejelentésemet alapos megfontolás után tettem. Amennyiben bizonyítékaim nem lesznek elegendőek álláspontom igazolásához, akkor vállalom érte a következményeket.
- Rendben van, kezdjen hozzá!
- Hamilton Burger újra a tanúhoz fordult.
- Készültek feljegyzések a Perry Masonnel folytatott telefonbeszélgetésről?
- Igen, uram.
- Megkérdezhetném, hogy miért?
- Mert a beszélgetés témája rendkívül szokatlan volt, jogászai szemszögből pedig igen érdekes.
- Elmondaná, miről volt szó?
- Mr. Mason olyan, általa tanulmányozott törvényszéki esetekről beszélt, melyek igencsak felkeltették az érdeklődésemet.
- Miből kifolyólag vett ilyen fordulatot a beszélgetés?
- Mr. Mason korábban azt javasolta az egyik ügyfelemnek, hogy házastársi jogon visszaszerezheti a férje által szerencsejátékon elveszített közös tulajdont. Miután ezt meglehetősen szokatlan álláspontnak tartottam, meg akartam bizonyosodni arról, nem értettem-e valamit félre.
- Másról is szó esett a beszélgetés során?
- Igen.
- Idézzé fel részletesen a beszélgetést!
- Mr. Mason tájékoztatott, hogy szó sincs félreértésről. Sőt még egy példával is szemléltette, milyen különleges törvénykezésre nyílt lehetőség a szerencsejátékokat illetően. Megtudtam tőle, hogy van egy olyan dossziéja, amelyben az ilyen szokatlan ítéleteket gyűjtötte össze.
- Gyilkossági ügyekről is tett említést?

- Igen. Beszámolt egy olyan esetről, melynek során egy személy lőfegyverrel halálosan megsebesített valakit, ám még a halál beállta előtt egy másik személy is belelőtt az áldozatba, aki ez utóbbi golyó következtében veszítette életét. A jogerős ítélet az első golyót kilövő személyt nem találta bűnösnek a gyilkosság elkövetésében.

- Meg tudná mondani nekünk, hogy mely napon és hány órakor zajlott le a beszélgetés?

- Igen, még hozzá pontosan, mivel az irodámban feljegyezzük a hívott számokat és a beszélgetések időtartamát. Korábban, amíg nem számoltunk fel költségeket, úgy találtam, hogy meglehetősen sok időm megy el a telefonon történő tanácsadásokra, ezért aztán újabban...

- Jó, jó, ezt most hagyjuk! - szakította félbe a tanút Hamilton Burger.

-A kérdés úgy szólt, meg tudja-e mondani a beszélgetés pontos idejét, amire ön igennel felelt. Hallhatnánk tehát az időpontot?

- A beszélgetés kilencedikén, délelőtt fél tízkor zajlott.

- Megadná azokat az ügyszámokat is, amelyekre Mr. Mason példa gyanánt hivatkozott?

- A következő ügyeket említette: Dempsey kontra állam, 83 Ark. 102 S.W. 704 polgári kontra Ah Fat, 48 Cal 61 Duque kontra állam, 56 Tex. Cr. 214 119 S.W. 687.

- Öné a kérdezés joga - vetette oda Hamilton Burger Masonnek.

- Honnan tudja, hogy velem beszélt telefonon? kérdezte Mason.

- Az irodai számát tárcsáztam. Közöltem azzal a személlyel, aki felvette a kagylót, hogy Mr. Masont keresem. Ezután magához kapcsolták a vonalat.

- Felismerte a hangomat?

- Akkor még nem, hiszen korábban sosem volt szerencsénk egymáshoz. De azóta már hallottam beszélni, és tudom, hogy maga volt az, akivel akkor telefonon beszéltem.

- Azt viszont nem tudja, hol tartózkodtam akkor, amikor a telefont átvettem. Nem tudhatja, hogy az irodámban, a dolgozószobámban vagy a jogi könyvtárszobában voltam-e. Vagy igen?

- Természetesen nem.

- Azt sem tudja, hogy egyedül voltam-e, vagy volt nálam valaki.

- Nem, nem tudom.

- Ez minden - jelentette ki a védőügyvéd. - Nincs több kérdésem.

- Szólítsa be a következő tanúját! - mondta Keyser bíró a kerületi ügyésznek.

- Tragg hadnagyot szólítom tanúvallomásának megtételére - kiáltotta Hamilton Burger. Tragg hadnagy előjött a tanúk szobájából, és elfoglalta a helyét.

- Ön vette őrizetbe a gyanúsítottat tizenegyedikén, csütörtökön, hadnagy úr?

- Igen.

- Hivatalos engedély alapján?

- Természetesen.

- Az engedély kiterjedt a házkutatásra is?

- Igen.

- A házkutatás során találtak egy fegyvert a gyanúsított birtokában?

- Igen.

- írja le pontosan a fegyvert!

- Egy 38-as kaliberű Smith and Wessonra bukkantunk. Kékacél rendőrségi modell, két és fél-hüvelykes csövel. Száma: 133347.

- Megkérem, alaposan vegye szemügyre a jelű bizonyítékot. Látta már valahol ezt a fegyvert?

- Igen. Ez az a revolver, amelyet a gyanúsított birtokában találtunk.

- Talált még valamit a házkutatás során?

- Igen. Egy gyorsírással készített feljegyzést, amelyet el tudtam olvasni. Szövege a következő: A gyilkosság nem bizonyítható, amennyiben két fegyvert használnak a bűncselekmény végrehajtásánál, és különböző időpontokban egyaránt halálos sebet ejtenek az áldozaton. Dempsey kontra állam, 83 Ark. 102 S.W. 704 polgári kontra Ah Fat, 48 Cal. 61 Duque kontra állam, 56 Tex, Cr. 214 119 S.W. 687.

- Kérem a feljegyzés nyilvántartásba vételét jelzéssel mint bizonyítékot - fordult a bíró felé Hamilton Burger. - Szeretném, ha az írásos dokumentumokat elkülönítve kezelnék az egyéb tárgyi, bizonyítékoktól, az időbeli sorrendiség betartása végett.

Továbbá csatolni kívánom hozzá az írásszakértő véleményét, miszerint a kérdéses feljegyzés a gyanúsított kézírásával készült.

- Nincs kifogásom - mondta Mason.

- Akkor tegye fel a kérdéseit! - mondta csípősen Burger.

- Nincs kérdésem - közölte hűvösen Perry Mason.

- Loring Crowdert szólítom! - kiáltotta Hamilton Burger.

A tanúk várószobájának ajtaja ismét kinyílt, és jól öltözött, negyven év körüli, meglehetősen jó húsban lévő férfi lépett a tárgyalóterembe. Felemelt kézzel letette az esküt, helyet foglalt a tanúk emelvényén, és Hamilton Burger felé fordult.

- Ön Loring Crowder - szólította meg Hamilton Burger.

- Kiskereskedelmi italárusítással foglalkozik.

- Úgy van.

- Mutatok magának egy pisztolyt, a jellel nyilvántartásba vett bizonyítékot. A száma 133347.

Látta már ezt a fegyvert?

Crowder kézbe vette a revolvért, forgatta, megvizsgálta a rajta lévő számot.

- Belenézhetek a noteszomba? - kérdezte. - Ebben jegyeztem fel ugyanis annak a fegyvernek a számát, melyet a Valleyview Vas- és Sportcikk Áruházban vásároltam.

- Hogyne, természetesen - mondta Hamilton Burger.

Crowder belelapozott a füzetébe, aztán a pisztolyra tekintett.

- Ez az a pisztoly, amit két és fél éve vásároltam az említett áruházban. Azért vettem, hogy ott tartsam az üzletemben.

- És mit csinált vele?

- Körülbelül egy éve odaadtam az egyik barátomnak.

- Hogy hívják ezt a barátját?

- George Spencer Rangernek. Szüksége volt rá, mivel gondjai támadtak, és...

- Ezzel most ne foglalkozzon! - szakította félbe Hamilton Burger. - Csupán a fegyver származására és további sorsára igyekszem fényt deríteni. Tehát maga odaadta George Spencer Rangernek, így van?

- Igen.

- Ajándékba vagy csak kölcsön?

- Kölcsön adtam.

- És visszakapta Mr. Rangertől a pisztolyt?

- Nem, uram, nem kaptam vissza. Azt mondta, hogy odaadta...

- Ne törődjön azzal, hogy mit mondott! Azt csupán hallomásból tudja - szakította félbe újra Hamilton Burger. - Mindössze annyit kérdeztem magától, hogy visszakapta-e a fegyvert.

- Nem, uram, nem kaptam vissza.

- Ez minden - jelentette ki a kerületi ügyész. - A védelemé a tanú.

- Nincs kérdésem - közölte Mason.

- George Spencer Rangért szólítom tanúnak mondta Hamilton Burger.

A törvényszolga újra kinyitotta a tanúk szobájának ajtaját, amelyen ezúttal magas, a negyvenes éveiben járó, láthatóan ideges férfi lépett be. Sűrű, sötét hajához ugyanolyan színű dús szemöldök párosult. Kötelességtudóan elmondta az eskü szövegét, majd elfoglalta helyét a tanúk emelvényén, és Keyser bíróhoz fordult.

- Közölni kívánom, hogy akaratom ellenére vagyok itt. Egy rendőrtiszt idézést nyújtott át, őrizetbe

vett és valósággal rákényszerített, hogy idejöjjenek. Tehát nem szabad akaratomból teszek tanúvallomást.

- Ennek pillanatnyilag nincs semmi jelentősége

felelte Keyser bíró. - Önt azért hozták ide, hogy a bizonyítási eljárás során tanúskodjék. S miután megjelent, kötelessége vallomást tenni.

- Tisztelt bíróság - kezdte Hamilton Burger.

- A tanú ellenséges magatartást tanúsít. Szükségesnek látom a tárgyra vezető kérdéseket feltenni.

- Kezden csak hozzá a kihallgatáshoz! - sürgette Keyser bíró. - Majd a bíróság menet közben dönt a tanú viselkedését illetően és a tárgyra vezető kérdések szükségességéről.

- Ismeri Loring Crowdert?

- Igen, uram.

- Kölcsön kapott tőle régebben egy Smith and Wesson revolvert?

A tanú pillanatnyi gondolkodás után válaszolt.

-Igen.

- Visszaadta a fegyvert Mr. Crowdernek?

- Nem.

- Hol van jelenleg az a pisztoly?

- Nem tudom.

- Mit csinált vele?

- Oda... odaadtam...

- Kinek?

- Az ügyvédem azt tanácsolta, jobban tenném, ha otthagynám nála.

- Ki volt ez az ügyvéd?

A tanú habozott.

- Ki az ügyvédje? - sürgette Hamilton Burger. - A törvényszéki feljegyzésekből úgyis kiderül. Perry Mason volt?

- Igen.

- Akkor most mutatok magának egy pisztolyt, a jelzéssel nyilvántartásba vett bizonyítékot. Ez egy Smith and Wesson revolver. A száma: 133347. Ez volt az a bizonyos fegyver?

- Nem tudom - válaszolta a tanú, csupán futó pillantást vetve a pisztolyra.

- Nézze csak meg alaposabban! - biztatta Hamilton Burger. - Bátran kézbe veheti.

Ranger átvette a Smith and Wesson, ránézett, aztán visszaadta a kerületi ügyésznek.

- Még most sem tudom.

- Rendben van, akkor másképp teszem fel a kérdést - folytatta Hamilton Burger. - Ugye kapott Loring Crowdertől egy pisztolyt?

- Igen.

- Ezt a pisztolyt adta át Perry Masonnek?

- Igen.

- Mikor?

- Úgy fél éve lehetett. Amikor az ügyemmel kapcsolatban felkerestem.

- Azóta visszakapta Mr. Masontól a fegyvert?

- Nem.

- Ezek szerint akkor látta utoljára, amikor odaadta Perry Masonnek?

- Igen.

- Az a pisztoly, amelyet odaadott neki, ugyanaz volt, amit Loring Crowdertől kapott?

- Igen.

- Talált valami lényegesebb eltérést az imént látott pisztoly és az között, melyet Loring Crowder kölcsönadott magának?

- Már nem emlékszem rá. Elfelejtettem, hogyan nézett ki.

- Tehát akár ez is lehetne?

- Lehetne.
 - A védelemé a tanú - jelentette ki Hamilton Burger.
 - Nincs kérdésem - mondta Mason.
 - Akkor Helman Ellist szólítom, az áldozat férjét.
- Ellis belépett a tárgyalóterembe. Futó pillantást vetett Ellen Robbra, aztán gyorsan elfordította a fejét. Átvágott a helyiségen, letette az esküt, majd leült a tanúk székére.
- Ön ugyebár Helman Ellis, az elhunyt Nadine Ellis házastársa? - kérdezte a kerületi ügyész.
 - Igen.
 - Az ön tulajdonát képezi A kapitány szemefénye nevű jacht, amelyen a felesége holttestét megtalálták?
 - Igen.
 - Mikor látta utoljára élve a feleségét?
 - Tizedikén, szerdán kora reggel találkoztunk, de csak futólag.
 - Hol zajlott le ez a találkozás?
 - A rowenai lakásunk garázsában.
 - Beszél is vele?
 - Mindössze néhány szót váltottunk.
 - Megtudhatnánk, mi volt a beszélgetés tárgya?
 - Azt mondtam neki, volna néhány dolog, amivel kapcsolatban magyarázattal tartozom. Ő rávágta, hogy semmi értelme a magyarázkodásnak, mert beszélgetéssel már nem fogunk zöld ágra vergődni.
 - Folytassa!
 - Megpróbáltam rendbe hozni a kapcsolatunkat, de be kellett látnom, hogy nem boldogulok. Szerettem volna elvenni tőle a pisztolyt. Ő meg egyre azt hangoztatta, hogy elválik tőlem.
 - Hány órákor történt mindez?
 - Reggel hat óra körül.
 - Megismertetne bennünket egy kissé részletesebben a körülményekkel?
 - Előző este elterveztük, hogy kihajózunk. De még a kikötőben összevesztünk. A vége az lett, hogy Nadine pisztolyt fogott rám, és otthagytott a hajón.
- Azt mondta, elmegy Arizonába, és megöli úgymond a szeretőmet, azaz a gyanúsítottat. Csak fél tízkor sikerült kijutnom a partra. Miután Ellent figyelmeztettem Nadine szándékára, hazamentem. Halkan osontam be a lakásba, és ruhástól aludtam a heverőn. A feleségem úgy háromnegyed hat körül ért haza. Autóval volt. Nem kapcsolta ki a motort, miközben felszaladt valamiért a szobájába. Utánamentem a kocsihoz. Rám ripakodott, mert szerinte megpróbáltam bemesélni neki, hogy a szeretőm mármint Miss Robb - Arizonában tartózkodik. Azt kiabálta, félre akartam vezetni, de hiába, mért most már nagyon is jól tudja, hol bujkál. És biztos az éjszakát is együtt töltöttük, hiszen a jacht fedélzetére is feljött annak reményében, hogy ott talál. Fenyegetőzött, hogy a pisztollyal addig fogja ütni-verní Ellen arcát, míg örökre elcsúfítja.
- Maga hogyan reagált erre?
 - Szóhoz sem jutottam, hiszen egyszer sem találkoztam Ellennel a jachton. Nadine-t azonban képtelen voltam meggyőzni erről, ezért jobbnak láttam, ha hagyom, menjen, amerre akar. Azt reméltem, talán lehiggad, ha magától jön rá a tévedésére. Azzal is fenyegetőzött, hogy átvizsgálhatja a jacht kabinját egy ujjlenyomat-szakértővel. Mivel biztos voltam abban, hogy Ellen egyetlen ujjlenyomatát sem fogják megtalálni, ráhagytam, csináljon, amit akar. Győződjön meg saját maga arról, hogy gyanúja alaptalan.
 - Mi történt ezután?
 - Elhajtott az autóval.
 - Maga szerint akkor a jachtjukhoz ment?
 - Igen.
 - Többé nem látta élve?
 - Nem.

- Átadom a tanút a védelemnek - közölte Burger.

- Szerdán délelőtt felkeresett az irodámban, igaz? kérdezte Mason.

- Így történt.

- És beszámolt nekem a jachton lezajlott perpatvarról?

- Igen.

- Valamint az ezt követő találkozásáról a feleségével?

- Igen.

- Ez minden - jelentette ki Mason. - Nincs több kérdésem.

- Egy pillanat - vágta rá Hamilton Burger. - Nekem viszont még volna néhány kérdésem a tanúhoz.

A kerületi ügyész felállt és szembefordult Ellisszel.

- Még a szerdai nap folyamán szakított időt arra, hogy megnézzze a jachtját?

- Igen.

- Hány órákor?

- Délutánban.

- A hajó a megszokott helyén, a klubnál horgonyzott?

- Nem, uram, eltűnt onnan.

- Legközelebb mikor látta újra?

- Amikor a rendőrség visszahozta.

- Most mutatok magának egy pisztolyt, amelyik a felesége keze mellett hevert, amikor a jachton rátaláltak a holttestére. Megjegyzem, ez a revolver a küllemét tekintve meglehetősen hasonlít a jellel nyilvántartásba vett bizonyítékhoz, a 133347 számú Smith and Wessonhoz. A továbbiakban nem kívánok rá a bejegyzési számával hivatkozni. Egyszerűen csak mint Mr. Ellis pisztolyát fogom említeni, miután a jachtjuk kabinjában találtak rá. Gondolom, mint a tulajdonosa, azonosítani tudja a fegyvert.

- Igen, uram, valóban. Ez az a pisztoly, amit George Anclitástól kaptam.

- És mihez kezdett vele? Magánál hordta?

- Nem, soha. A fedélzeten tartottam, személyes védelem céljából.

- A felesége is tudott róla?

- Igen, tudott.

- Rendszeresen hol tartották?

- A hajókabin egyik fiókjában.

- Ez az a pisztoly, amit a felesége magára fogott?

- Igen, uram.

- Bíró úr, arra kérem, hogy azonosítás céljából az E betűjellel jelöljük meg ezt a fegyvert - javasolta Hamilton Burger. - Jelenleg ugyan nem kívánjuk, hogy bizonyítékként is nyilvántartásba kerüljön, hiszen az a tényleges azonosítás után úgymint automatikusan megtörténik, amennyiben ez az a pisztoly, amelyet A kapitány szemefénye nevű jacht kabinjában találtak.

- Rendben van - hagyta helyben Keyser bíró.

- A fegyvert csupán azonosítási célból jelöljük meg.

- Pillanatnyilag nincs további kérdésem - közölte a kerületi ügyész - Ellenben megjegyezném, hogy közeleg az elnapolás ideje, és a következő tanúm idézésre jelent meg. Mr. Anclitas igen elfoglalt üzletember, és komoly nehézséget okozott neki, hogy megjelenjen ezen a meghallgatáson. Ezért a bíróság engedélyéhez folyamodom Mr. Ellis visszahívására, és helyette George Anclitas tanúként történő kihallgatására. Ez a tanúvallomás nem lesz hosszú, így még ma délután befejezhetjük, és így Mr. Anclitasnak holnap már nem kell visszajönnie.

Keyser bíró kérdő pillantást vetett Perry Masonre.

- A védelem hozzájárul a kérelemhez?

- Nincs ellenvetésem - közölte Mason. - Részemről semmi akadály.

- Szólítsák George Anclitást!

A teremőr kinyitotta a tanúk szobájának ajtaját.

Helman Ellis felállt a helyéről, s miközben elhaladt Ellen Robb előtt, biztatóan rámosolygott. George Anclitas felszegett fejjel, a menetelő milicisták feszes tartásával lépdelt a tanúk emelvényéhez. Szinte katonás pontossággal fordult sarkon, hogy esküre emelje a kezét. Elmondta a szöveget, majd helyet foglalt.

- Neve George Anclitas, és a Rowenában lévő Pajta Casino tulajdonosa. Jól mondom? - kérdezte Hamilton Burger.

- Igenis, uram.

- Ismeri a gyanúsítottat?

- Igen, ismerem.

- Az ön alkalmazásában állt?

- Igen, uram.

- Mennyi ideig?

- Négy vagy öt hónapig.

- Mi volt a munkája?

- Énekelt, alkalomadtán szivart, cigarettát árult, és más, apróbb feladatokat is ellátott.

- Mikor ért véget az alkalmazása?

- Kilencedikén este távozott.

- Miért kellett elmennie?

- Mert kidobtam.

- Mi volt az oka?

Keyser bíró közbeszólt.

- Igaz, hogy mindez az előzményekhez tartozik, mégsem teljesen világos előttem, mi szükség van ezekre a kérdésekre. Nem beszélve arról, hogy a gyanúsítottat előnytelen színben tünteti fel.

- A kérdések közvetlen kapcsolatban állnak az esettel, tisztelt bíró úr - jelentette ki a kerületi ügyész.

- A védelem részéről nincs ellenvetés - szólalt meg Mason. - Folytassa nyugodtan!

- Válaszoljon a kérdésre! - mondta Hamilton Burger.

- Megsokalltam a kellemetlenségeket, amiket okozott. Ezenkívül Helman Ellisszel is viszonya volt, ami Mrs. Ellis tudomására jutott...

- Álljunk meg egy percre! - vágott közbe Keyser bíró. - A tanú az imént nyilván hallomásból szerzett információt közölt.

- Vagy a személyes megfigyeléséről számolt be mondta Hamilton Burger.

- Szerintem viszont másoktól származik az értesülése - hangzott Keyser bíró ellenvetése -, s ezért néhány kérdést én is feltennék. Honnan tudja, hogy a gyanúsítottak viszonya volt Helman Ellisszel? fordult Anclitashez.

- Rajtakaptam őket, amint ölelkeznek.

- Honnan veszi, hogy Mr. Ellis feleségének is tudomása volt erről?

- Mert jelenetet rendezett.

- Az ön jelenlétében?

- Igen.

Keyser bíró Perry Masonre nézett, és értetlenül ráncolta a homlokát.

- Hát jó, folytassa! - szólt oda a kerületi ügyésznek.

- Ajándékozott ön Helman Ellisnek egy pisztolyt? kérdezte Hamilton Burger.

- Igen.

- Miféle fegyver volt az?

- Egy 38-as kaliberű, két és fél hüvelykes Smith and Wesson.

- Mutatok önnek egy revolvért, amit azonosítás céljából E jelzéssel láttunk el, és megkérdezem: ez volt az a fegyver?

Anclitas megnézte a pisztolyt, aztán válaszolt.

- Ez volt az.

- Mikor ajándékozta neki?
- Úgy hat héttel ezelőtt.
- Öné a tanú, ügyvéd úr.

Mason megszólalt:

- Mielőtt kérdéseimet feltennem, tisztelt bíró úr, szeretném megtudni, hogy az E jellel nyilvántartásba vett fegyverből származó lövedékeket is összehasonlították-e az elhunyt testében talált egyes számú lövedékkel.

Keyser bíró bólintott.

- A kérdés logikusnak tűnik. Nos, történt ilyen összehasonlítás, kerületi ügyész úr?

- Valószínűleg nem - felelt idegesen Burger.

- Miért nem?

- Ugyan mi szükség lett volna rá? Hiszen ezzel az E jelű pisztollyal lőtték rá a támadóra. Meg is találták a belőle származó lövedéket az ajtó közelében, a kabin faburkolatába fúródva. Csak egyszer sütötték el.

- Ennek ellenére - folytatta Keyser bíró -, ha figyelembe vesszük, hogy van egy lövedékünk, amelynek származása egyelőre rejtély - mivel nincs meg a fegyver, amelyből kilőtték -, feltétlenül el kellett volna végezni a ballisztikai vizsgálatot. Sőt, úgy vélem, már csak rutinszerűen is meg kellett volna csinálni a próbát.

- Abból a következtetésből indultunk ki, hogy mindkét halálos golyót a vádlott birtokában lévő, nyilvántartási jellel ellátott fegyverből lőtték ki magyarázkodott Hamilton Burger.

- Ezt készséggel tudomásul veszem - mondta Keyser bíró. - De változatlanul az a véleményem, hogy az E jellel nyilvántartásba vett fegyverből kilőtt lövedékeket is össze kellett volna hasonlítani a sérült golyóval.

- Értem, bíró úr.

- Miután nyilvánvalóvá vált, hogy ezt az ügyet a mai nap folyamán már nem tudjuk lezárni, az a javaslatom, hogy a ballisztikai szakértő holnap reggelig végezze el az elmulasztott vizsgálatot.

- Meglesz, bíró úr - felelte Hamilton Bürger.

- Most pedig folytassa a meghallgatást, Mr. Mason!

- Összeveszték a gyanúsítottal, mielőtt kidobta? kérdezte Mason.

- Én nem nevezném összeveszésnek - válaszolta Anclitas. - Szabályosan megtámadott.

- Hogyan támadta meg?

- Ütlegelt és karmolt.

- Maga is megütötte őt?

- Mindenesetre védekeztem.

- Tehát megütötte?

- Mondtam már, védekeztem.

- Azt kérdeztem, hogy megütötte-e.

- Ugyan mit tehettem volna? Álltam volna tétlenül, hagyva, hogy összekarmolja a képemet? Csak megpróbáltam távol tartani magamtól.

- Szóval megütötte?

- Hát jó, megütöttem! - üvöltötte Anclitas.

- Köszönöm - mondta Mason. - Tudtommal az arcába vágott.

- Nem tudom, hol találtam el. Csak egyszer ütöttem meg.

- Látta a kék monoklit a szeme alatt?

- Igen, láttam.

- Ugye hétezer-ötszáz dolláros kártérítési pert indítottak maga ellen, éppen a gyanúsítottat ért támadása miatt?

- Tiltakozom, bíró úr! - méltatlankodott Hamilton Burger. - Ezek nem szabályos keresztkérdések. Nem tartoznak a tárgyhoz és szükségtelenek.

Keyser bírót azonban láthatóan érdekelte a dolog, mert előrehajolt és alaposan megnézte magának

George Anclitast.

- A tiltakozást elutasítom - jelentette ki határozottan. - A kérdés ugyanis a tanú jellemére utal.
- Válaszoljon a kérdésre - mondta Mason.
- Hát rendben van, bepereltek. Ezt bármelyik ügyvéd megteheti. De nem mennek vele semmire.
- Arra céloz elintézi, hogy a gyanúsított ne kapjon kártérítést?
- Ahogy mondja. Megpróbált a nyakamba varrni egy kártérítési pert, annak reményében, hogy így majd sikerül kiegyeznie velem. De elárulhatok magának valamit, Mr. Mason. Egy vasat sem kapnak tőlem.
- És ebből adódóan nyilván nem kedvel engem, ugye? - kérdezte Mason.
- Ha már ilyen nyíltan feltette a kérdést, és eskü alatt kell tanúskodnom - felelte Anclitas -, hát nem állhatom magát. Még a földet is utálom, ahová lép.
- Az imént - folytatta a védőügyvéd - ránézett erre a pisztolyra, és máris kijelentette, hogy ez-az a fegyver, amit Helman Ellisnek adott.
- Ez az igazság.
- Pedig még a számát se nézte meg.
- Szükségtelen, végtére is ismerem a pisztolyt.
- Ennyire ismeri?
- Nézze, Mr. Mason - fűjt egy nagyot Anclitas -, az üzlettársammal négy pisztolyt vetettem. Egyszerre vásárolta mind a négyet a rowenai horgász- és vadászciikk kereskedésben. Elhozta őket az irodámba, és átadta.
- A számukat is tudja?
- Ugyan miért kellene tudnom? Nem káptalan a fejem!
- Valamennyi pisztoly egyforma volt?
- Igen, mivel külön rendelésre érkeztek.
- A társa vette át Öket?
- Személyesen rendeltem meg, s miután az áruház vezetője értesített, hogy megérkeztek a pisztolyok, Síim Marcust küldtem értük.
- Külsőre tehát mindegyik pisztoly azonos?
- Igen.
- Akkor hogyan állíthatta határozottan, hogy éppen ezt a fegyvert adta Helman Ellisnek? Hogyan képes megkülönböztetni a többtől, ha még a számát sem nézi meg?
- Mert ismerem a pisztolyt.
- Miről ismeri meg? - firtatta Mason. - Hogyan különbözteti meg a másik háromtól?
- Hát, példának okáért, ennek a pisztolynak a célgömbjén egy kisebb karcolás található.
- Más ismertetőjel is van rajta?
- Azt hiszem, nincs.
- Hol van jelenleg a másik három fegyver?
- Nálam.
- Helyileg hol vannak?
- Természetesen a játéktérben: Nem szokásom három stukkerral járkálni, kettővel a nadrágzsebemben, egy harmadikkal meg az öltönyömben - felelte Anclitas gúnyosan.
- Tisztelt bíróság, amint látom, vészesen közeleg az elnapolás ideje - mondta a védőügyvéd. - Szeretném, ha a tanút holnap reggelre ismét beidéznék, és magával hozná azokat a fegyvereket! Hamilton Bürger alig jutott szóhoz a méregtől.
- Na tessék! - méltatlankodott. - Már megint ide lyukadtunk ki, bíró úr. A tipikus Perry Mason trükkök egyike. Közismert, hogy amint az ügyvéd úr elvállal egy ügyet, fegyvereket kerít, a legkülönösebb helyekről is. Aztán addig bűvészkedik velük, amíg teljességgel összezavar mindenkit. A George Anclitasnál lévő három pisztolynak körülbelül annyi köze lehet a bűntényhez, mint a rowenai horgász- és vadászciikk kereskedés kirakatában lévő többi fegyvernek.

- Magam is hajlok rá, hogy egyetértsek a kerületi ügyész úrral - közölte Keyser bíró. - Nehezen látom be, miért érdekesek ezek a pisztolyok.

- A tanú csupán úgy azonosította a Helman Ellisnek adott fegyvert, hogy egy kicsiny karcolás látszik a célgömbjén. Semmi egyéb jel nem szolgált az azonosításra - érvelt Mason.

- Mert csupán erre az egyetlen jelre volt szüksége az azonosításhoz! - kiáltotta Hamilton Burger. Mason hirtelen a kerületi ügyész kezébe nyomta a pisztolyt.

- Hát jó - mondta. - Ha ennyire ragaszkodik hozzá, mutasson rá a célgömbön arra karcolásra, de úgy, hogy a bíróság is láthassa!

Hamilton Burger méregbe gurult.

- Mutasson rá maga! Nem fogadok el utasításokat, csak a bíró úrtól!

- Akkor talán hagyjuk, hogy a tanú mutasson rá - mondta Mason. - Csupán azért javasoltam önnek, mert annyira biztosra vette, hogy ez az egyetlen jel elegendő az azonosításhoz. Átadom tehát a pisztolyt a tanúnak, és megkérem, mutassa meg a célgömbön lévő azonosító jelet.

Az ügyvéd a tanúhoz fordult.

- Mr. Anclitas, szíveskedjék idefáradni és megmutatni azt a jelet vagy karcolást a bíróságnak és a kerületi ügyész úrnak!

- Mutassa csak a bíróságnak! - tiltakozott Hamilton Burger. - Teljesen felesleges a kerületi ügyésznek külön megmutatni. A kerületi ügyész ugyanis tökéletesen tisztában van azzal, miféle fegyver ez. És a kerületi ügyész nyomatékosan felhívja a törvényszék figyelmét arra, nehogy valamiképpen összecserélje a pisztolyokon az azonosító címkéket. Pillanatnyilag ugyanis az ügyvéd úrnak csupán két fegyver áll rendelkezésére, de ha a legcsekélyebb lehetősége nyílna rá...

- Fejezze be, kérem! - szölt rá Keyser bíró erélyesen. - Semmi szükség az efféle megjegyzésekre. A tanú lépjen elő, és mutassa meg a célgömbön lévő jelet a bíróságnak!

Anclitas előrelépett.

- Nem is annyira jelölésről van szó, inkább csak egy kisebb karcolásról a fémfelületen. A múltkoriban arról vitatkoztunk, vajon egy manikűrös körömreszelője elég kemény-e ahhoz, hogy megsértse az acélt, és a vitát eldöntendő, végighúztam a reszelőt itt...

Anclitas hirtelen elhallgatott. A pisztolyra meredt, aztán megfordította és a fény felé tartotta.

- Hát... úgy látszik, lekopott róla. Talán, mert nem volt mély a bevágás, csak egy felületi karcolás az acél kék edzésén.

Keyser bíró előrehajolt.

- Én bizony a nyomát sem látom annak, hogy a kék edzést bárhol is megsértették volna.

- Én sem - ismerte be Anclitas kénytelen-kelletlen.

- Mégis erre az egyetlenjeire támaszkodott, amelynek alapján eskü alatt állította, hogy ezt a fegyvert adta Helman Ellisnek - mondta Perry Mason.

- De hát az ő hajóján találták, nem igaz?

- Az a kérdés - mondta Mason -, hogy mitől volt olyan biztos a dolgában.

A kaszinótulajdonos tanácstalanul forgatta kezében a pisztolyt.

- Hát - szólalt meg végül -, továbbra is biztosra veszem, hogy ez volt az. Tudom, hogy ennek kellett lennie, csak... csak nem találom a karcolást a célgömbön.

Mason igyekezett nagy körültekintéssel megválasztani a kérdését: - Nézzük csak! Ha jól értettem magát, Mr. Anclitas, négy pisztolyt vásárolt egyszerre?

- Így van.

- És ezek egyikét adta oda Helman Ellisnek?

- Amint azt már vagy ötször elismételtem.

- Aztán azon vitatkoztak, hogy egy egyszerű körömreszelő elég kemény-e ahhoz, hogy látható nyomot hagyjon a pisztoly csövén.

- Igen.

Fogadást is kötöttek?

- Igen, fogadtunk.

- Kivel?
 - A társammal, Síim Marcusszal.
 - Mi volt a fogadás tétje?
 - Ötven dollár.
 - Emlékszik még rá, milyen alkalomból merült fel ez a dolog?
 - Tisztelt bíró úr - vágott közbe Hamilton Burger ez a faggatózás teljességgel felesleges, értelmetlen, és nem tartozik a tárgyhoz! A védelem képviselője szemmel láthatóan az időt húzza, hogy elnapolják a tárgyalást. Pedig világosan elmagyaráztam, milyen nehézségeket okozna Mr. Anclitasnak, ha még egyszer beidéznék...
- Keyser bíró közbeszólt.
- Még van időnk, kerületi ügyész úr. Felmerült a fegyver azonosításának kérdése, és a tanú azt állította, hogy a pisztolyt csupán a célgömbre körömrészelővel rákarcolt jel segítségével azonosította. Véleményem szerint a védelem jogszerűen járt el. A tiltakozásnak nem adok helyt. Válaszolja a kérdésre, Mr. Anclitas!
 - Hát - kedte Anclitas - éppen a pisztolyokról beszélgettünk, amikor eszembe jutott, hogy meg kellene jelölnünk őket valahogyan, mivel mind a négy egyforma, és csak úgy tudjuk megkülönböztetni őket, ha megnézzük a számukat. Ezért azt javasoltam, hogy reszeljünk kis jeleket a csövükre. Egyet az első fegyverre, kettőt a másodikra, hármat a harmadikra és négyet a negyedikre. Síim Marcus, a társam, jó ötletnek tartotta, de sehol sem találtunk reszelőt, így azt javasoltam, átugrom a fodrász szalonba, és kölcsönkérek egyet a manikűröstől. Síim váltig állította, a körömráspoly nem elég kemény ahhoz, hogy nyomot hagyjon egy pisztolycsövön. Ezen aztán vitatkozni kezdtünk, s végül fogadtunk ötven dollárban.
 - Hogyan folytatódott a dolog? - érdeklődött Mason.
 - Fogtuk az egyik pisztolyt, és együtt átmentünk a fodrászhoz. Kértünk egy körömrészelőt, szépen megkarcoltam a pisztoly célgömbjét, és bekasszíroztam az ötven dollárt.
 - Ezt követően a többi revolvért is megjelölték?
 - Nem, mert Síimet szörnyen bosszantotta az elvesztett fogadás. Azt gondolta ugyanis, hogy átvertem. Nekem támadt, hogy biztos kipróbáltam már a dolgot korábban is.
 - Tehát azt állítja, hogy azt a pisztolyt adta oda Helman Ellisnek, amelyiknek megjelölték az irányzékát?
 - Eddig biztosra vettem. A fogadást követően visszavittem a fegyvert a bárba. Helman Ellis éppen ott ácsorgott a pultnál, és amikor meglátta nálam a revolvért, húzni kezdett, hogy biztosan így akarom behajtani valamelyik csökönyös vendégem tartozását, vagy valami ilyesmi. Szóval tréfálgozott, és addig nézegette, dicsérte azt a fegyvert, míg végül neki adtam.
 - Miért? - kérdezte Mason.
 - Mert az üzletemből élek, és a haszon a vendégeimtől származik - vágta rá Anclitas barátság-talanul.
 - Tehát meggyőződése, hogy azt a pisztolyt adta oda Helman Ellisnek, amelynek a célgömbjén a reszelő ejtette karcolás van?
 - Így igaz.
 - Miután most mégsem találja azt a jelet a célgömbön, javasolom, változtassa meg a vallomását, kijelentve, hogy azt a fegyvert adta Helman Ellisnek, amelyiken semmiféle jel nem látható.
 - Nem változtatok meg semmit! - vágta rá Anclitas ingerülten. - Ha ezt a pisztolyt találták Ellis hajóján, akkor ezt adtam neki.
 - Ám közben a megkülönböztető jel eltűnt a célgömből.
 - Le is kophatott.
 - Más módon nem tudja azonosítani a fegyvert?
 - Csak a külseje után.
 - Tanúvallomása kezdetén azt állította, hogy ez az egyedüli módja a fegyver azonosítására...

- Tisztelt bíró úr - vágott közbe a kerületi ügyész ezt a kérdést már egy tucatszor feltették és meg is válaszolták. A tanú a legjobb tudása szerint felelt. Ismerjük a tényeket, és semmit sem nyerünk azzal, ha a védelem tovább faggatja ezt az embert. Részemről...

Ebben a pillanatban egy küldönc érkezett sietve.

Egyenesen az ügyészhez ment, és megérintette a kabátujját. Burger méltatlankodva fordult feléje, aztán felfigyelt az arckifejezésére, és odaszólt a bírónak.

- Csupán néhány perc türelmet kérek. Nyilván valami rendkívül fontos dologról van szó.

Burger halkán beszélni kezdett a küldöncel. Arcán eleinte teljes hitetlenség tükröződött, ami hamarosan meglepetéssé változott, s miközben a küldönc kitartóan tovább suttogott a fülébe, ajka széles vigyorra húzódott. Végül bólintott, intett a küldöncnek, és a bíróhoz fordult.

- Tisztelt bíróság! - kezdte. - Rendkívül jelentős fordulat állt be az ügyben. Perry Masont fogom szólítani a tanúk emelvényére.

- Ezt nem teheti! - szaladt ki Keyser bíró száján,

aztán Hamilton Burger arckifejezését látva hozzátette: - Hacsak nincs valami olyan körülmény, amit a védelemnek tiszteletben kell tartania. De egy ügyvéd még ilyen esetben is aligha jelölhető ki, hogy saját védenca ellen tanúskodjék.

- Természetesen magyarázattal tartozom, bíró úr mondta Hamilton Burger. - Az imént a következő értesülések birtokába jutottam: bizonyos Mauriee Halsteadnek, a kiváló fegyverszakértőnek és ballisztikusnak Perry Mason megbízottja egy pisztolyt adott át, és felkérte néhány próbálkozás elvégzésére.

Miután a tárgyalás során nyilvánvalóvá vált, hogy a lövedékeket illetően kételyek merültek fel, Mr. Halstead felhívta az irodámat, és elmondta, hogy bár nem akarja elrontani Mr. Masonhoz fűződő kapcsolatát, a bizonyíték eltitkolásának bűnét nem óhajtja elkövetni. Ezért azt kérte, hogy Mr. Redfield, aki már tanúvallomást tett az ügyben, végezzen bizalmas jellegű vizsgálatot a kilőtt lövedékekkel kapcsolatban. Úgy rendelkezett, hogy amennyiben a golyók nem a gyilkos fegyverből származnak, akkor Mr. Redfield ne hozza nyilvánosságra a dolgot. Ha azonban mégis abból lőtték ki őket, akkor bizonyítéknak számítanak, Mauriee Halstead pedig semmi szín alatt sem vállalja, hogy bizonyíték eltitkolásának gyanújába keveredjen. Burger Perry Masonhoz fordulva jelentősegteljesen folytatta.

- Igazán sajnálom, hogy nem mindenki törekszik ilyen szakmai feddhetetlenségre.

Keyser bíró őszinte érdeklődéssel hajolt előre.

- Folytassa, ügyész úr, de kérem, mellőzze a személyeskedést! Bárminemű bejelentést tehet a bíróságnak, hiszen az ügyet egyelőre esküdszék nélkül tárgyaljuk.

- A lövedékek, amelyeket abból a fegyverből lőttek ki, amit Mauriee Halstead Perry Mason megbízottjától kapott, minden kétséget kizáróan megegyeznek azzal a golyóval, amelyre az ügy során az egyes számmal hivatkoztunk, és amelyet előzőleg nem tudtunk azonosítani. Most tehát az a sajátos helyzet állt elő, tisztelt bíró úr, hogy a feltehetőleg halálos sérülést okozó golyót abból a fegyverből lőtték ki, amely Perry Mason birtokában volt, míg a másikat - melyet bizonyos idővel a halál beállta után lőttek ki - egy olyan fegyverből, amely Perry Mason őrizetére volt bízva. A tények önmagukért beszélnek, A gyanúsított felkereste Perry Masont egy fegyverrel, ami halálosan megsebesítette Nadine Ellist. Ezúttal szándékosan nem vádolok senkit, de úgy tűnik, a pisztoly felettébb titokzatos módon eltűnt a gyanúsított birtokából, és helyébe kapott egy másik revolvért, amit csakis az ügyvédje, Perry Mason adhatott neki. Nyilvánvalóan azt az utasítást kapta, hogy térjen vissza a bűntény színhelyére, és az újabb fegyverből lőjön egy másik golyót az áldozatba. Ez rávilágít arra, miért tanulmányozta az ügyvéd úr azt az esetet, amelyben két különböző személy lőtt halálos sérülést okozó golyót az áldozatba. A védőügyvéd részéről helyénvaló a bűntény Elkövetésével gyanúsított személyek képviselője, de ez semmiképp sem mehet el odáig, hogy maga is bűnrészessé váljék. Több ízben is előfordult már, hogy az ügyvéd gyanúba keveredett. Ezúttal azonban a körülmények szerencsés összejátszása következtében bizonyítékunk is van arra...

- Hagyja abba, kerületi ügyész úr! - szakította félbe Keyser bíró. - Ne tegyen sértő kijelentéseket a védelem képviselőjére! Ha úgy érzi, elegendő bizonyítéka van, forduljon az Ügyvédi Kamarához. Ha pedig esküdtszék elé akarja idéztetni Mr. Masont, hogy a tények ismeretében vizsgálják meg, bűnrészes-e, ahhoz is joga van. Ezen a meghallgatáson azonban a bizonyítékok megbízhatóságát köteles megvitatni. Azt ellenben elismerem, bejelentése elegendő alapot szolgáltat arra, hogy Mr. Masont a tanúk padjára szólíthassa.

- Mr. Mason, kérem foglaljon helyet az emelvényen, és tegye le az esküt mint a vád tanúja!

- Egy pillanat, bíró úr! - szólalt meg Mason, és arca kőkeménnyé vált. - E percben érdektelen, hogy a kerületi ügyész úr mit kíván bizonyítani velem kapcsolatban. Egyelőre én képviselem a védelmet, és ez feljogosít arra, hogy a szokásos módon folytassam a meghallgatást. Az imént George Anclitas kihallgatásánál tartottunk. A tanút a kerületi ügyész idézése alapján szólították azzal az indokkal, hogy rendkívüli nehézséget okozna számára, ha holnap újból meg kellene jelennie. Ragaszkodom tehát a meghallgatás befejezéséhez!

- Én pedig azért folyamodom a tisztelt bírósághoz, hogy gondosan mérlegelje a körülményeket, s ez egyszer tegyen kivételt - vágta rá Hamilton Burger ingerülten. - Előrebocsátom, hogy az ügyvéd úr kérése csak kifogás a további időhúzás végett. A védelem valójában már befejezte a tanú meghallgatását. Bármilyen kérdést is tenne fel ezután, az csak az előzőek ismétlése volna.

- A bíróság úgy látja, a meghallgatás már logikus következtetésre vezetett - vélte Keyser bíró -, ezért nem szándékozunk értelmetlenül hosszúra nyújtani.

A védelemnek azonban jogában áll ragaszkodni a további kérdések feltevéséhez, főként ha figyelembe vesszük, hogy a tanút a kerületi ügyész úr kérésére, soron kívül kértük az emelvényre. Hamilton Burger kelletlenül belenyugodott a számára kedvezőtlen döntésbe.

- Akkor ragaszkodom ahhoz, hogy a tanú kihallgatása és a keresztkérdések szigorúan csak a bizonyítékokra vonatkozó szabályok értelmében történjenek, és ne az ügy elodázására szolgáljanak.

- Rendben van - bólintott Keyser bíró. - Folytassa a tanú kihallgatását, Mr. Mason!

- Bizonyos benne, hogy a Helman Ellisnek adott pisztoly ugyanaz volt, mint amit maga a manikűrös lány körömrészelőjével megjelölt? - kérdezte Mason.

- Tiltakozom! A kérdést már feltették és meg is válaszolták! A meghallgatás szabálytalan - kiáltotta erőteljes hangon Hamilton Burger.

- A tiltakozásnak helyt adok! - rendelkezett Keyser bíró.

- Mikor látta Utoljára a fegyvert azt megelőzően, hogy a kerületi ügyész átadta? - tette fél a következő kérdést a védőügyvéd.

- Tiltakozom, mivel a kérdés már elhangzott, és meg is válaszolták! A meghallgatás szabálytalan.

- Elutasítva!

- Feleljen a kérdésre! - mondta Mason.

- Amikor odaadtam Helman Ellisnek.

- Honnan tudja, hogy ez ugyanaz a pisztoly?

- Tiltakozom, mivel a kérdés már elhangzott, és meg is válaszolták!

- Nem adok helyt a tiltakozásnak.

- Nem emlékszik a fegyverek számára?

- Tiltakozom, a kérdés felesleges, értelmetlen és nem tartozik a tárgyhoz! A meghallgatás nem szabályos, mert a kérdést már feltették és meg is válaszolták - pattogott Hamilton Burger.

- A tiltakozást elutasítom.

- Meg tudná mondani most, vagy meg tudta volna mondani akkor a fegyverszámot, amikor a pisztolyt Helman Ellisnek adta?

- Tiltakozom! A keresztkérdés lényegtelen, szükségtelen és nem tartozik a tárgyhoz.

- Elutasítva.

- Nem, nem tudtam a pisztoly számát - felelte Anclitas. - Meg se néztem. Mindent elmondtam, amit tudok. Elajándékoztam a fegyvert. Ennél többet nem mondhatok.

- A birtokában maradt másik három fegyver számát viszont módjában állt megnézni, nem? - kérdezte Mason.
- Tiltakozom a keresztkérdés szabálytalan volta miatt! - harsogta Hamilton Burger.
- Elutasítom.
- Nem, azokat sem néztem meg.
- Akkor javasolnám - tanácsolta Mason -, hogy a meghallgatást követően nézzen utána. Mert előfordulhat, hogy a három fegyver valamelyikén ott van az a körömráspollyal karcolt jel.
- Ez a védelem kérése - szólt közbe a kerületi ügyész -, amelynek a tanú nem köteles eleget tenni. Kérem a bíróságot, ismerje el, hogy a tanú a legjobb képességei szerint tette meg vallomását.
- Előfordulhat azonban, hogy az időpontok sorrendjét illetően valami hibádzik a tanú emlékezetében - mondta Keyser bíró. - Mindaddig bizonyítást nyert, hogy egy pisztolyt átadott Helman Ellisnek. Továbbá, hogy a Nadine Ellis holtteste mellett talált revolver egyike volt azon fegyvereknek, amelyeket George Anclitas vagy üzlettársa, Wilton Marcus vásárolt. Hangsúlyozni kívánom, hogy a bíróság nem tulajdonít különösebb jelentőséget a célgömbön lévő karcolás körül kialakult jogi vitának. Szerintem nyilvánvaló, hogy a tanú egyszerűen rosszul emlékszik vissza az események időbeli sorrendjére. Ám az, hogy az ügy jelen fázisában még nem tudjuk világosan megítélni, hogy a pisztolyon lévő jelnek, illetve a jel hiányának milyen szerepe van az ügy végső kimenetelére nézve, még szükségessé teheti a tanú kihallgatását, mihelyt a per anyaga a törvényszék elé kerül.
- Kérem, hogy számoljon be részletesen mind a négy pisztolyról! - folytatta Mason. - Érdekelne, hol szokta tartani őket.
- Bíró úr - szólt közbe Hamilton Burger -, tiltakozni szeretnék! Ennek semmi köze a szabályos keresztkérdésekhez. Ha a védelemnek módja nyílik a négy fegyver helyének számbavételére, a végtelenségig faggathatja a tanút arról, hogy ezek a fegyverek ugyanazok a fegyverek-e, és hogy melyik fegyver milyen időpontban éppen hol volt. Ez nyilvánvaló időhúzás annak tudatában, hogy a hivatalos időből mindössze néhány perc van hátra.
- A bíróság szigorúan ragaszkodik a bizonyítás és a keresztkérdések szabályainak betartásához - jelentette ki Keyser bíró -, de a gyanúsított jogait sem kívánja csorbítani, mert a körülmények alakulása folytán a védelem ügyvédjének felkészülési időre lehet szüksége. Ha az ügyész úr a meghallgatások rendjét betartva szólította volna Perry Masont a tanúk emelvényére, akkor nem lett volna lehetősége arra, amire most a kerületi ügyész úr mint időhúzásra hivatkozik.
- Úgy vélem, jogosan szólítom tanúnak - mondta Hamilton Burger lehangoltan. - Gyakorlatilag teljesen megfeledeztem arról, hogy George Anclitas meghallgatása hivatalosan még nem fejeződött be.
- Ez a maga hibája, nem pedig a bíróságé - jegyezte meg Keyser bíró hűvösen. - Ami pedig a bejelentését illeti - remélve, hogy az ügyészségen alaposan ellenőrizték értesüléseiket -, a bíróság elismeri, hogy a felsorakoztatott érvek valóban súlyos vádaként takarnak. De mindenképp a végére szeretnénk érni az ügynek. Ezért hozzájárulunk a tanú ésszerű kihallgatásához, ami nem jelenti a keresztkérdések indokolatlan elnyújtását. Mivel a körülmények úgy kívánják, a bíróságnak szándékában áll este folytatni az ülést, így időben lezárhatjuk az ügyet anélkül, hogy a felek jogain csorbát ejtenénk. Most pedig, Mr. Mason, folytassa a meghallgatást! A tanú válaszoljon a kérdésekre! A tiltakozást elutasítom.
- Megkérhetném a jegyzőkönyv vezetőjét, hogy olvassa fel az utolsó kérdést? - kérte Mason. A jegyző belenézett a feljegyzéseibe, majd megismételte a tanúhoz intézett kérdést: Kérem, számoljon be részletesen mind a négy pisztolyról! Érdekelne, hol szokta tartani őket.
- Az egyik pisztoly helye a bárban van a pénztárgépnél - mondta Anclitas. - A másikat a motel recepció pultjánál tartjuk, míg a harmadikat a játékkeremben.
- A kaszinóra gondolt? - érdeklődött Mason.
- A játékkeremre gondoltam.
- Hát a negyedik pisztoly?

- A negyedik tartalék volt. Néha hazavettem magammal, amikor több pénz volt nálam. Különben nem hordtam magamnál. Csak úgy hevert valahol ezért legjobb, ha tartaléknak nevezem. Ezért is adtam oda Ellisnek.
- Tettek valamit annak érdekében, hogy valahogyan meg tudják különböztetni ezeket a revolvereket?
- Volt valamiféle megkülönböztető jelzés a pisztolyokon, esetleg a pisztolytáskán?
- Nem volt hozzájuk pisztolytáska. Nekem csak a pisztolyokra volt szükségem, hogy ha a helyzet úgy hozná, rögtön kéznél legyenek.
- Tehát nem is próbálták megjelölni őket, hogy megkülönböztethessék egyiket a másiktól?
- Ez mindössze egyszer fordult elő, amiről már beszámoltam. Akkor meg akartuk jelölni őket, de aztán meggondoltuk magunkat.
- Az elmúlt hónap során mindig a megszokott helyükön találta a pisztolyokat? - kérdezte Mason.
- Nem hiányzott egyik sem?
- Nem emlékszem semmi effélére - válaszolta Anclitas.
- Az imént azt mondta, időnként magához vette az egyik pisztolyt, ha nagyobb összegű készpénz volt önnél.
- Így van.
- Más vagy mások nem vitték magukkal valamelyik fegyvert hasonló ókból?
- Néha a társam, Síim is vitt magával egyet.
- Másvalaki?
- Más senki... Azaz várjon! A lányok egyike, aki a vendégeket szokta fogadni, időnként hazalátogatott az anyjához. Mivel késő éjjel fejezte be a munkát, néhányszor magával vitte az egyik fegyvert. Amikor kitudódott, persze rögtön megtiltottam neki.
- Úgy érti, a lány magánál tartott egy pisztolyt munka közben?
- Nem, dehogy! Csak busszal járt haza, s hajnali egy és két óra között végzett. Nyilván félt a boldogtalan, mivel jó hat utcányira van a megálló. Ráadásul néha várnia is kellett. Éjszakai sétáját igyekezett úgy időzíteni, hogy épp a busz indulásakor érjen oda, viszont lekésni se akarta, így valamicskével előbb indult útnak. Egyik éjjel kellemetlen kalandja támadt valami perverz alakkal, és... ettől kezdve, ha tehetette, elcsente az egyik fegyvert.
- Hogy tudódott ki a dolog?
- Egy véletlen folytán. Valamelyik nap a mosdóban felejtette a kézitáskáját, egy alkalmazott pedig behozta az irodába. Kinyitottam, pusztán azért, hogy megtudjam, kié a táska, és találtam benne egy pisztolyt. Úgy tűnt, mintha a mi fegyvereink egyike lenne, ezért behívtam a lányt az irodába, és kifaggattam. Nyomban beismerte, hogy a revolvert a pénztárgép alól vette kölcsön.
- Ezután nem járult hozzá, hogy továbbra is kölcsön vegye?
- Már hogy járultam volna hozzá? Először is nem volt fegyverviselési engedélye. Másodszor, tegyük fel, hogy rablótámadás történik, a bárpultnál dolgozó ember a fegyver után kap, és csak hült helyét találja.
- A lány mindig visszahozta a fegyvert, valahányszor csak elvitte?
- Tiltakozom, mivel a kérdés következtetésre készíti a tanút! A kereszkérdés szabálytalan. Ezenkívül értelmetlen és nem tartozik a tárgyhoz - hadarta Burger.
- A tiltakozásnak helyt adok - jelentette ki Keyser bíró.
- Megmondaná, hogy hívják azt az ifjú hölgyet, aki néhanapján kölcsönvette a pisztolyt?
- Ő az a lány, aki a vendégeket fogadja.
- De mi a neve?
- Sadie Bradford.
- Ki volt még jelen, amikor Helman Ellisnek ajándékozta a revolvert?
- Csak a társam, Síim Marcus.
- Tehát azt állítja, hogy esetenként Síim Marcus is magával vitte az egyik pisztolyt?
- Tiltakozom, mivel a kérdés már elhangzott, a válasszal egyetemben! - kiáltott közbe Hamilton

Burger.

- Helyt adok! - rendelkezett Keyser bíró.

- Eltekintve attól az egyetlen jeltől, amit ráspollal karcolt az Ellisnek adott pisztoly célgömbjére, más azonosító jel nem volt a fegyvereken?

- Tiltakozom! A kérdést már feltették és meg is válaszolták.

- Helyt adok! - jelentette ki Keyser bíró.

Mason az órára pillantott.

- Nincs több kérdésem a tanúhoz - közölte.

Hamilton Burger tüstént felpattant a helyéről.

- Perry Masont szólítom mint a vád tanúját.

- Mr. Mason, kérem, foglaljon helyet az emelvényen - mondta Keyser bíró.

- Egy pillanat, bíró úr - szólalt meg újra Mason.

- Úgy vélem, a vád képviselője megfeledkezett valamiről, sőt a bíróság figyelmét is elkerülte ez a tény. Mr. Anclitas, a kerületi ügyész azon kérésére lépett a tanúk padjára, hogy további közreműködését szükségtelessé tegyék. Előtte azonban Helman Ellis állt tanúként az emelvényen.

- Ami engem illet, befejeztem Mr. Ellis meghallgatását - jelentette ki Hamilton Burger.

- Kétlem, hogy a jegyzőkönyv ezt igazolná - ingatta a fejét Mason. - Emlékezetem szerint olyasmit mondott, hogy: Úgy vélem, pillanatnyilag nincs több kérdésem a tanúhoz.

- Rendszben van. Ezennel kijelentem, hogy a nevezett tanú meghallgatását befejeztem, s egyúttal megkérem Mr. Masont, hogy fáradjon fel az emelvényre - vágta rá türelmetlenül a kerületi ügyész.

- Nekem azonban nem állt módomban feltenni a kérdéseimet - emelte fel a hangját Mason. - Ha a kerületi ügyész úr befejezte a tanú meghallgatását, akkor az én keresztkérdéseim következnek.

- Nincs mit megkérdezni tőle! - akadékoskodott Hamilton Burger. - Elvégre már mindent elmondott.

Tudja, hogy kapott egy pisztolyt George Anclitastól, amit a jachton szokott tartani.

- Nos, éppen ezzel kapcsolatban kívánok néhány kérdést feltenni neki - felelte a védőügyvéd.

- Én meg azt kívánom, hogy álljon a tanúk padjára, még mielőtt valami pompás alibit főzne ki magának! - üvöltötte Hamilton Burger.

- Feltett szándéka, hogy megfosszon Mr. Ellis meghallgatásának jogától?

A kerületi ügyész hatalmasat sóhajtott.

- Hát jó, rendben. Kérelmezni fogom Helman Ellis teljes vallomásának törlését, és mint tanút, visszavonom. A tanúvallomást tehát teljes egészében kérem törölni a jegyzőkönyvből.

- Nem járulok hozzá! Ez nem egyezkedés kérdése!

- Tiltakozott Mason.

- Miért nem?

- Mert okvetlenül fel szeretném neki tenni a kérdéseimet.

Hamilton Burger dühtől tajtékozva meredt Masonre, majd a bírósághoz fordult.

Keyser bíró azonban megelőzte.

- A délutáni hivatalos időnk néhány perce lejárt. Tökéletesen átérzem a vád helyzetét, mindazonáltal a védelemnek is joga van ahhoz, hogy a vád által megidézett tanúkat a keresztkérdéseknek alávesse. Nekem viszont a meghallgatás után értekezleten kell részt vennem, és egyéb elfoglaltságom is akad. A törvényszéki tisztviselőknek is megvan a maguk dolga. Ezért az előzetes meghallgatást berekesztem, de ma este nyolc órára ismét összehívom. Tehát esti ülést tartunk, uraim. Úgy vélem, jelen esetben a vád is a helyzet mielőbbi tisztázására törekszik.

- A védelem viszont tiltakozik - jelentette ki Mason.

- Nemcsak azért, mert személy szerint engem is érint, hanem mert a védencemet is megfosztják a jogaitól.

Keyser bíró a fejét csóválta.

- Nem engedhetem meg, hogy bármilyen jogi csúrés csavarás megakadályozzon bennünket abban, hogy ennek az ügynek a végére járjunk. A bíróság tehát este nyolc óráig visszavonul. Akkor viszont minden beidézett személy köteles megjelenni a tárgyalóteremben.

Mason felvont szemöldökkel, gondolataiba merülve járkált fel-alá az irodájában.

Della Street a kávéfőzővel foglalatostkodott. Az íróasztalon jókora zacskóban fánkok dudorodtak.

Mason időről időre megállt, ivott néhány kortyot a kávéjából, és fánkot majszolt hozzá.

- Ennél azért valamivel táplálóbb ételre lenne szüksége - mondta Della Street anyáskodva. - Hadd szaladjak le az étterembe pár sonkás szendvicsért vagy hamburgerért!

Mason csak némán legyintett, és tovább folytatta sétáját. Kisvártatva szórakozottan megszólalt:

- Köszönöm, Della. - Majd hozzátette: - De most gondolkodnom kell.

- Nem segíthetnék azzal, hogy kérdéseket teszek fel?

- Megpróbálhatjuk - felelte Mason. - Ne, mégse.

Inkább én kérdezek. Aztán meglátjuk, sikerül-e felfedeznünk valami hiányosságot.

A titkárnő bólintott.

Mason hirtelen sarkon fordult, és Dellával szemben megállt. Lábát szétterpesztette, vállát felhúzta, vagyis olyan pózt vett fel, amelyet általában a tanúk kihallgatásakor szokott.

- Az a pisztoly, amit Ellen Robb az irodába hozott, a páncélszekrényünkbe volt zárva attól a perctől kezdve, hogy a lány idejött hozzánk, egészen addig, amíg vissza nem juttattuk a Pajta Casinóba.

Kivéve azt az időt, amíg Drake elvitte a ballisztikai szakértőhöz. Akkor viszont hogyan kerülhetett ebből a fegyverből egy golyó Nadine Ellis testébe, hacsak nem Ellen Robb volt a tettes?

- Ezt nem tudhatjuk - felelte Della Street. - De úgy látszik, itt az ideje, hogy cserbenhagyja az Ügyfelét. Gyilkosságot követett el, ráadásul még hazudott is magának.

- Azután - folytatta Mason, elengedve a füle mellett titkárnője megjegyzését - kivettem egy pisztolyt a páncélszekrényből, mégpedig azt, amit Loring Crowderféle fegyvernek nevezünk. Ellen Robb ezt a pisztolyt vitte magával a kézitáskájában. Ám ebből a fegyverből származó golyót is találtak Nadine Ellis testében.

Hogy kerülhetett oda?

- Másként aligha, mint hogy kilőtték a pisztolyból - mondta Della Street, aztán gyorsan hozzátette:

- Igazán nem vagyok tréfás kedvemben, főnök. Csupán arra próbálok rávilágítani, hogy a karcjelek egyértelműen azt bizonyítják: a lövedék csakis abból a pisztolyból származhat. Szembe kell néznünk a tényekkel, és jobban tesszük, ha már most megbarátkozunk velük.

- Jó, legyen úgy... - hagyta helyben Mason. - Tehát abból a pisztolyból lőtték ki. De ki?

- Csakis Ellen Robb tehette.

- Egy dolgot biztosan tudunk - töprengett tovább Mason. - Mégpedig azt, hogy a két golyót nem lőhettek ki egy időben. Sőt minden bizonnyal meglehetősen nagy időeltéréssel lőtték ki őket. Akár több órányi különbséggel is. Ez az egyetlen olyan dolog, amit mi tudunk, a rendőrség és a kerületi ügyész viszont nem. Tehát ennyi előnyünk van velük szemben.

- És ez miért előny?

- Mert megállapíthatjuk belőle a lövések sorrendjét. Nagy a valószínűsége, hogy a Crowder-féle fegyverrel már csak Nadine Ellis holttestébe lőttek. És ha ez bebizonyosodik, Della, akkor legfeljebb bűnpártolással vádolhatnak. Ez is törvénysértésnek számít, de olyan súllyal semmiképpen sem eshet latba, mint az emberölés vagy a gyilkossági kísérlet.

Della Street bólintással nyugtázta a hallottakat.

- Az érem másik oldala viszont az - folytatta az ügyvéd -, hogy saját puszkaporos hordómhoz láncoltam magam. Elfecsegttem azt a különös határozatot, amelynek értelmében nem minősül gyilkosságnak, ha valaki egy pisztolylövéssel halálos sérülést okoz, majd utána másvalaki egy második golyót ereszt az áldozatba, aki ebbe a második lövésbe hal bele. Úgy értem persze, hogy ettől még az első személy is vádolható gyilkossági kísérlettel. S mivel én bányásztam elő ezt a végzést, mondhatok bármit, nem fognak hinni nekem. A lövések sorrendje azonban így is

túlságosan kétes. A jelek mind arra utalnak, hogy jogi trükkökkel próbáltam megmenteni az ügyfeletem.

- Ellen Robb éppen itt ült az irodában, amikor maga a Nadine Ellis által megbízott Darwin C. Gowrieval beszélt telefonon - érvelt Della. - A lány tehát hallotta, amit a szövevényes jogi értelmezésekről beszélt.

Sőt gyorsírással jegyzeteket is készített, pedig maga nem neki adott tanácsot, hanem Gowrie-nak. Mármost tegyük fel, hogy Ellen átlagon felül értelmes. Megölte Nadine Ellist a bőröndjében talált fegyverrel. Majd, miután maga trükkösen kicserélte a pisztolyokat, rájött a cserére, és segítő szándékát kihasználva fogta a második fegyvert - a Crowder-féle revolvert visszament a tett színhelyére, s egy újabb golyót lőtt a holttestbe.

Mason csettintett egyet.

- Elsiklottunk egy lényeges körülmény felett - jelentette ki. - Meglehetősen egyoldalúan vizsgáltuk az időbeliséget.

- Hogy érti ezt, főnök? - csodálkozott Della Street.

- Tételezzük fel, hogy Anclitas fegyveréből csak a Crowder-féle pisztoly használata után lőttek bele Nadine Ellis testébe.

- De hát ez képtelenség!

- Miért volna az?

- Mert a pisztoly be volt zárva a páncélszekrényünkbe, miután maga a Crowder-féle fegyvert odaadta Ellen Robbnak.

- Na, nem egészen így volt - emlékeztette Mason.

- Megfeledkezett arról, hogy a pisztolyt elvittük Anclitas játékkaszinójába, és elrejtettük a női mosdóban?

Della Street szeme felcsillant.

- És ha a lőtt sebek időbeli sorrendjét felcseréljük... - kiáltott fel izgatottan. - Szóval mégis előfordulhat, hogy a Crowder-féle fegyverből származik az első golyó, és az Anclitas-féle lövedék a második.

Mason bólintott.

Della alig bírta türtőztetni magát.

- Ez azt is megmagyarázza, miért nem említette Anclitas egy szóval sem, hogy a pisztolyt megtalálták a női mosdóban. Nyilván felfedezte, hogy hiányzott, és megvolt a maga elképzelése arról, mi történhetett.

- És mi történhetett? - kérdezte Mason.

- Az, hogy Ellen Robb megölte vele Nadine Ellist.

- Ha az elmélete helyes. Akkor viszont Nadine Ellist nem ezzel a fegyverrel ölték meg, hanem a Crowder-féle revolverrel.

- Jó, jó - mondta Della Street. - Egyelőre tekintsünk el attól, honnan tudhatta Anclitas, hogy Nadine Ellis halott. Valami oka csak volt, ha fogta a fegyvert, és elment, hogy belelőjön Nadine Ellis holttestébe.

- Várjon csak! - szólt közbe Mason. - Azt mondja, elment és belelőtt. Ne tévessze szem elől, hogy Nadine Ellist a jachton találták holtan. És tekintettel az üres benzintartályokra, már jó ideje kint lehetett a tengeren. Anclitas számára fizikai lehetetlenség lett volna, hogy a pisztoly visszakerülése után megkeresse a jachtot, és kilője a második lövedéket. Ha mégis így történt volna, akkor a lövedéken rajta lennének az én karcjeleim. Arra pedig Redfield biztosan felfigyelt volna.

- Ebben az esetben - mondta Della Street hirtelen határozottsággal - a gyilkosságot már korábban elkövették, és nyilvánvaló, hogy az ügyfele a tettes.

Mason a fejét csóválta.

- Ennek ellenére tovább harcolok az ügyfelemért.

- Pedig csak kolonc a nyakán, főnök. Jobban tenné, ha megszabadulna tőle, és megpróbálná a saját

bőrét menteni. Végtére is, jó szándékkal segített neki: abban a hiszemben, hogy Anclitas pisztolyt rejtett a bőröndjébe, mert fegyverlopással akarta megvádolni.

Maga meg csak keresztül akarta húzni a számítását.

Mason bólintott.

- Olyan drámai kibontakozást szerettem volna, amivel alaposan megleckéztetem George Anclitast sóhajtott az ügyvéd. - De a jelekből ítélve, a megszokott taktikám ezúttal csődöt mondott.

- Mégis, elárulná, mit fog mondani a tanúk emelvényén?

- Valahogy csak-csak kimagyarázom magam. De tudom, hogy nem fognak hinni nekem. A legnagyobb bökkenő az, hogy elkotyogtam azt a fránya bírói végzést. A vád birtokában lévő bizonyítékok minden kétséget kizáróan arra utalnak, hogy Ellen Robb beállított hozzám, és bevallotta a tettét. Én meg elkértem tőle a pisztolyát, és egy másikat adtam neki helyette. Majd javasoltam, hogy térjen vissza a tett színhelyére, és még egy golyót röptessen a holttestbe. Mindezt a védelem trükkjének igyekeztem feltüntetni. Aztán elmentem George Anclitashoz, és elrejtettem nála a fegyvert, abban a hiszemben, hogy így őt is belekeverhetem a gyilkosságba.

- Ezek után mi a szándéka?

- Az biztos, hogy nem hagyom cserben az ügyfeleimet.

- Még akkor sem, ha ezzel saját magát mentené?

Mason erélyesen megrázta a fejét.

- El fogják tiltani.

- Nem nagy ügy. Majd csak találok valami elfoglaltságot. De nem árulom el egyik ügyfeleimet sem.

- Rákérdezhetnek arra is, hogy kicserélte-e a fegyvereket - jegyezte meg Della Street.

- És ezzel sikerül is megfogniuk - ismerte el Mason. - Feltéve, hogy nem tagadom meg a választ azzal az indokkal, hogy ez a kérdés hátrányosan érint engem.

- Akkor miért nem ezt teszi? Hiszen semmit sem tudnának bizonyítani, legfeljebb kikövetkeztethetnék a választ.

Mason dolgozószobájának ajtaján Paul Drake egyezményes kopogtatása hallatszott. Az ügyvéd intett Della Streetnek.

- Engedje be Pault, Della. Halljuk, mit sikerült kiderítenie, ha egyáltalán ki lehet még deríteni valamit ebben az ügyben.

A titkárnő ajtót nyitott.

A magándetektív olyan elkeseredettnek látszott, mint a pókerjátékos, aki mindkét végén nyitott sort tart a kezében. Rövid helyzetfelmérés után megszólalt:

- Üdv a jelenlévőknek! - Azzal odasétált a papírzacskóhoz, kihalászott belőle egy fánkot, és elvette a Della által odanyújtott kávéscsészét.

- Nos? - kérdezte Mason kurtán.

Drake lemondóan rázta a fejét.

- Mint a mesében, Perry. Itt a vége, fuss el véle!

- Miért, mit tudtál meg? - érdeklődött Mason.

- Ezúttal olyan ügyfélre akadtál, aki alaposan rászédett. A szépséges feje búbjáig benne van a pácban, és téged is magával rántott.

- Ezt meg hogy érted?

- Úgy, hogy linkel Ellisszel együtt. Anclitas viszont igazat mondott.

- Folytasd! - nógatta társát Mason, mikor az lélegzetvételnél szünetet tartott.

- Ugye emlékszel arra, amikor Ellen Robb felkeresett, miután kapott egy monoklit a szeme alá, és kihajították a Pajta Casinóból? - kérdezte Drake.

Mason bólintott.

- Azt mondta, hogy taxival ment át a Hullám Motelba, te pedig azt tanácsoltad neki, hogy menjen vissza és maradjon ott. Így volt?

Mason ismét bólintott.

- Nos hát, amikor beköltözött a motelba, találkája volt Helman Ellisszel.

Az ügyvéd újra járkalni kezdett.

- Mennyi ideig tartózkodott ott Ellis? - kérdezte végül.

- Úgy jó fél óráig.

Mason a fejét csóválta.

- Ez még nem jelenti feltétlenül azt, hogy az ügyfelem hazudott. Csupán annyit jelent, hogy Helman Ellis követte.

- Az egészben az a legkínosabb, Perry, hogy nem követhette, mivel előtte érkezett a motelhoz.

- Micsoda?

- Ez az igazság.

- Honnan származik az értesülésed?

- Az egyik emberem elbeszélgetett a motel tulajdonosával. Miután Ellen Robbot letartóztatták, a tag elgondolkodott, és megpróbált visszaemlékezni mindenre, ami arra utalna, hogy Ellen valóban bűnös-e, vagy csapdába ejtették. Végül eszébe jutott, hogy kedden este, még Ellen megjelenése előtt, egy autó érkezett a motelhoz. Behajtott a kapun, tett egy kört az udvaron, aztán újra kihajtott, mintha a vezető keresett volna valakit. A tulaj eleinte azt gondolta, hogy a férfi be fog jelentkezni. Így amikor az autó lelassított, a jegyzetömbjére felírta a rendszámát.

- A rendszámát? - hitetlenkedett Mason. - Ugyan miért?

- Hiszen ismered a motelekbe való bejelentkezés módját. A recepciónál feljegyzik a vendégek nevét, lakcímét, a kocsijuk típusát és rendszámát. S mivel tíz vendégből kilenc nem tudja fejből a rendszámot ami persze azzal jár, hogy a recepciónak kell kimennie leolvasni -, egy jegyzetömböt tartanak az íróasztalon, és amikor egy kocsi behajt a kapun, automatikusan felírja, hiszen az iroda verandájának erős fénye éppen megvilágítja. Ez azzal az előnnyel is jár, hogy rögtön szemet szúr neki, ha a kocsi vezetője netán hamis rendszámot diktálna, be. Ilyenkor aztán tudja, hogy érdemes jobban odafigyelni az illetőre.

- Folytasd csak, hallgatlak - sürgette Mason.

- Szóval a motel vezetője feljegyezte az autó rendszámát. Ám a fickó mégsem ment be szobát kérni, hanem egy kör után kihajtott az udvarból, és leparkolt a motel előtt. Ezért aztán a tulaj letépte a jegyzetömbömről azt a lapot, amelyre a rendszámot írta, összegyűrte, és már éppen be akarta dobni a szemétkosárba, amikor eszébe jutott, hogy a férfi esetleg egy hölgy érkezésére vár. Ezért újra kisimította a cetlit, és az íróasztala fiókjába tette. Tíz percre rá Ellen Robb felbukkant egy taxiban. Bejelentkezett és kivett egy szobát.

- Azt is látta a tulaj, amint Ellis bejön és csatlakozik hozzá? - kérdezte Mason.

- Nem, ezt nem látta - felelte Drake -, csak azt, hogy Ellis kiszáll a kocsiból, és besétál a motelba, nyilván azzal a szándékkal, hogy találkozzon valakivel. A tulajdonos szerint ez a valaki csak Ellen Robb lehetett.

- Csinált valamit a tulajdonos?

- Nem. Végére is az efféle motelek nem tartoznak a lánynevelő intézetek közé. A tulaj sem dúskál annyira a vendégekben, hogy megválogathatná a kuncsaftokat, mert ha ezt tenné, mindössze annyit érne el vele, hogy két hét leforgása alatt becsukhatná a boltot.

- Jó, jó, ne fárasz ezzel! - türelmetlenkedett az ügyvéd, - Mennyire súlyos a helyzet?

- Hát, elég siralmas - felelte Drake. - És tudod, mi a legszomorúbb az egészben? Hogy a saját emberem jött rá.

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Megpróbált előbányászni valamit, ami a segítségünkre lehetne. Ezért odament a motel vezetőjéhez, szoba elegyedett vele, majd Ellen Robb felől kezdett kérdezősködni. Tudod, Perry, amikor a lánynak védelmet szerveztünk, csaknem egy teljes napba telt, mire az emberek odaértek, és - szóval, ha valami disznóságot követett el, azt csakis ez idő alatt tehette. Ezért az emberem arra volt kíváncsi, mi történt Ellen Robb bejelentkezése után, meg hogy volt-e látogatója. Ekkor a tulajnak eszébe jutott az a pasas, aki...

- Jól megnézte az illetőt? - kérdezte Mason.

- Nyilván alaposan szemügyre vette - válaszolta Drake -, hiszen a fickó közvetlenül az orra előtt hajtott el. És a személyleírása tökéletesen ráillett Helman Ellisre. Ráadásul, mivel az emberem faggatta, a tulajnak eszébe jutott az összegyűrt papírlap a rendszámmal. Az emberemnek sikerült a cetlit megszereznie.

Ellenőriztük a rendszámot, amely - feltételezésünket igazolva - Helman Ellis kocsjának rendszáma volt.

- Lám, lám, miből lesz a cserebogár! - jegyezte meg epésen Della Street. - Alaposan átvert bennünket.

Mason megszólalt.

- Égre-földre esküdözött, hogy semmi sem történt közte és Ellis között, még csak nem is látta azóta, hogy a múlt kedden találkoztak a Pajta Casinóban lejátszódott incidens előtt.

- Világos - mondta Drake szárazon. - Rendesen benne vagy a pácban.

- Jobban már nem is lehetnék - ismerte el az ügyvéd. - Sajnos, most már nekem is be kell látnom, hogy lóvá tettek, és az ügyfelem büntársává váltam.

- Perry! - szólalt meg a magán-detektív. - Valóban kicseréltél két fegyvert?

- Jobb, ha kerülünk mindent, ami pletykára adhat okot - háritotta el Mason a választ.

- Ezt meg hogy értem?

- Hamarosan záporozni fognak rám Hamilton Burger kérdései, és minden tudásomat össze kell szednem, hogy megválaszolhassam őket. Ha annyira kíváncsi vagy arra, hogy mi történt, hát hallgasd meg a tanúvallomásomat.

- Mert ha csakugyan ezt tetted... - morfondírozott Drake. - A gyilkosságot minden bizonnyal abban az időszakban követték el, amikor...

Mason csettintett az ujjával.

- Várj csak, Paul! Hogy is állunk az időtényezővel?

- Mire gondolsz, Perry? - kérdezte Drake.

Mason folytatta.

- A munkanaplómban szerepel az időpont, amikor Ellen Robb távozott az irodából. Most pedig elárulok neked valamit. Amennyiben azzal a pisztollyal lőttek Nadine Ellisre, amelyet Ellen Robbnál találtak a letartóztatásakor, akkor a gyilkosság időpontja elég pontosan behatárolható. Szerdán délelőtt kellett történnie, miután Ellen elhagyta az irodámat, de még azelőtt, hogy megérkezett volna a Hullám Motelba. Ellenőrizzük csak gyorsan ezt az időpontot!

- Mire jó ez? - akadékoskodott Drake. - Hisz magad is tudod, hogy volt rá alkalma, mivel megtette. Elegendő idő állt rendelkezésére, hogy elkövesse a gyilkosságot, ha egyszer elment a jachtra, és kilőtte azt a golyót a pisztolyból. Feltéve, hogy a kerületi ügyész elmélete helyes, és te valóban kicserélted azokat a fegyvereket.

- Felőlem olyan elméleteket gyártasz, amelyeket csak akarsz - vágta rá Mason. - Én viszont nem ismerek be semmit sem - egyelőre.

- Megadhatom neked az időpontot, amikor a lány bejelentkezett a motelba. Kedden éjjel, tizenegy óra ötven perckor történt.

Mason intett a titkárnőjének.

- Lapozza csak fel a munkanaplót, Della! Nézzük, mikor távozott az irodából!

Della Street átfutotta a kérdéses oldalt, és sorolta az időpontokat:

- Tizedikén, szerdán délelőtt fél tízkor érkezett, és háromnegyed tízkor távozott.

Mason bólintott.

- Mrs. Ellis szerdán reggel még életben volt, mert a férje hajnalban találkozott vele.

- Szerdán este hét órától sem követhette el a bűntényt - közölte Drake -, mivel testőrt állítottunk mellé, azaz gyakorlatilag megfigyelés alatt állt. Tehát kedden éjjel érkezett meg a motelba taxival, szerdán pedig olyan korán távozott, hogy még a motel vezetője sem látta elmenni. Feltehetőleg a buszpályaudvarra igyekezett, buszra szállt, majd egy taxival idejött az irodádba. Miután töled

távozott, autóbusszal visszament a Costa Mesára, aztán taxival a motelba. Visszafelé már követték, innentől tehát lényegtelenné válik az időtényező. A motel tulajdonosa biztosra veszi, hogy Ellen Robb szerda délutánig nem hagyta el a motelt, utána pedig már ott voltak az embereim. Ebből arra következtethetünk, hogy Ellen Robb minden valószínűség szerint szerdán hajnalban, hat óra körül gyilkolta meg Mrs. Ellist, mielőtt az irodába jött volna.

- Feltéve, hogy buszra szállt - vetette közbe Mason.

- Elvégre jöhetett taxival is. Leparkolt a jachtklub környékén, megölte Nadine Ellist, aztán idejött. Drake megszólalt.

- Tíz az egyhez le merném fogadni, Perry, hogy így történt. Meglásd, Hamilton Burger elő fogja keríteni a taxisofőrt, hogy szembesítse vele.

Mason eltöprengett.

- Az embereid szemmel tartották a motelt. A feladatuk elsősorban az volt, hogy azokat figyeljék, akik veszélyeztetik Miss Robb életét, nem pedig az, hogy a lányra ügyeljenek.

Drake a fejét rázta.

- A motelnak azon a részén csak egy bejárat van.

Perry. Való igaz, hogy az embereim arra vigyáztak, nehogy támadó szándékkal behatoljon valaki, de egyúttal azt is látták, hogy ki sem ment onnan senki.

- Mennyire megbízhatóak az embereid? - tudakolta az ügyvéd.

-A legteljesebb mértékben.

- Jelentést is készítettek?

- Olyat, hogy akár naplónak is használható - felelte Drake.

Egyetlen pillanatra sem hagyták el a helyüket?

- Nem, semmi pénzért válaszolta a magán-detektív. - Két embert bíztam meg a munkával. Míg egyikük elment jelentést tenni vagy vécére, addig a másik figyelt. Elvégre száz százalékos védelmet kértél, és ilyet is kaptál.

- És amikor odamentem és megkértelek, hogy küldd el az embereidet? - akadékoskodott Mason.

- Valóban megkértél rá, de Mrs. Ellis akkor már halott volt, és nem sokkal később Ellen Robbot letartóztatták. - Hamiskás mosoly jelent meg Paul Drake szája szegletében. - Még a végén sikerül Hamilton Burger elméletét felborítanod ezzel az időtényezővel, de...

Hirtelen félbeszakította a mondatot, és vállat vont.

- Pontosan ez a szándékom - bólintott az ügyvéd.

- Látom, kezdesz rábredni arra az egyszerű igazságra, hogy minden bizonyítás matematikai alapon nyugszik. Ha egyszer a golyót abból a pisztolyból lőtték ki, amit én adtam Miss Robbnak, ő csak azután löhetett vele, miután én odaadtam neki. Ehhez pedig időre volt szüksége, bármikor használta is azt a fegyvert. Érted már?

- Ha viszont Nadine Ellis már halott volt a második lövés idején, akkor a bűntény csupán hullagyaláznak minősül - folytatta a gondolatmenetet Drake. Ez pedig nem olyan súlyos vétség, mint a gyilkosság. Különb is valószínűtlen.

- Már megint megfeledezel a körülményekről figyelmeztette Mason. - Ellen Robb csak abban az esetben tudhatta, hol található a holttest, és csak akkor mehetett oda belelőni a második golyót, ha ő maga követte el a gyilkosságot, megismételve azt az esetet, amelyet a telefonbeszélgetéséből kihallgatott.

Mason a karójára nézett és felsóhajtott.

- Lassan egy nehéz nap végére érünk, Paul. Ideje indulnunk, hogy nyolcra a törvényszékre érjünk. Amíg módomban áll, hogy Ellist keresztkérdéseknek vessem alá, addig elodázhatom a végzetes csapást, de abban a pillanatban, amint kifogyok a kérdésekből, Burger tanúnak szólít, és akkor végem van. Az a legrosszabb az egészben, hogy Keyser bírósága tudja, mire megy ki a játék, és nem engedi az időhúzást. Minden ügyességemet össze kell szednem, hogy késleltessem a dolgot, míg kitalálom, miként úszhatom meg a tanúk emelvényét.

Mason felsegítette Della Street kabátját, és leoltotta a villanyt.

Kifelé menet Paul Drake megszólalt:

- Most már tudom, mit érezhet az elítélt, amikor a kivégzés előtt végigkísérik a börtön folyosóján.
- Kellemes érzés, nem igaz? - jegyezte meg Della Street.

Mason egy szót sem hallott az egészről. Gondterhelt arccal lépdelt a felvonóhoz, ugyanabban a ritmusban, mint ahogy fel-alá szokott járkálni.

Keyser bíró a pulpituson állt, s szigorú tekintettel pásztázta végig az újra benépesült tárgyalótermet. Majd leült, s őt követően mindenki elfoglalta helyét.

Hamilton Burger emelkedett szólásra.

- Tisztelt bíró úr - kezdte. - A védelem ügyvédjének kérésére George Anclitas megjelent, és ebben a táskában magával hozta a három revolvert. Emlékeztetném azonban a bíróságot, hogy a három, fegyver közül mindössze csak az egyik játszik szerepet az ügyben, mint fontos bizonyíték, mivel abból lőtték ki a Nadine Ellis holttestéből a boncolás során előkerült golyót. Miután esküdszék nincs jelen, szeretnék néhány dolgot elmondani a fegyverekkel kapcsolatban. Bizonyítékként megjelöltünk egy pisztolyt, amit a Kapitány Szemefénye nevű jachton találtunk. Ez a fegyver azonos azzal, amelyet Mr. Anclitas üzlettársa, Wilton Marcus vásárolt, s amelyet George Anclitas Helman Ellisnek ajándékozott. Az ügyben E-azonosítási jellel került nyilvántartásba.

Ezt a továbbiakban Ellis-féle fegyvernek fogjuk nevezni. Van még egy revolverünk, amelyet a gyanúsított birtokában találtunk, és jellel vettünk nyilvántartásba. Csak azért, hogy a jegyzőkönyv világos és egyértelmű legyen, jelezni kívánom, hogy Alexander Redfield ballisztikai szakértő próbálvéseket és összehasonlító vizsgálatokat végzett a George Anclitas birtokában maradt három pisztoly lövedékeivel. Tettük mindezt álláspontunk igazolása végett. Hiszen köztudott, hogy amennyiben Mr. Perry Mason gyilkossági ügyben képviseli a védelmet, addig bűvészkedik a fegyverekkel, míg sikerül összezavarnia a bíróságot, a tanúkat és az összes érdekeltet. Mi pedig nem szeretnénk, ha ezúttal is így történne. Bejelentem továbbá, hogy a vád nagy meglepetésére kiderült: azt a golyót, amelyet Nadine Ellis holttestéből operáltak ki, s amelyet G-I jelzéssel bizonyítékként vettünk nyilvántartásba, a George Anclitas tulajdonában lévő pisztolyok egyikéből lőtték ki. Annak ellenére, hogy a cső huzagolását azóta megváltoztatták, be tudjuk bizonyítani, hogy ez ugyanaz a revolver, mint amit Maurice Halstead kapott tesztelésre, s amelyet a Mr. Mason által megbízott Paul Drake magánnyomozó adott át a fegyverszakértőnek. Ebben az ügyben tehát három fegyvernek van döntő szerepe. Van azonban két további pisztolyunk is, amelyeknek semmi jelentőségük nincsen. Ezért javaslom a bíróságnak, hogy azonnali hatállyal mentse fel George Anclitast a tanúskodás kötelezettsége alól, és tekintsen el a védelem azon követelésétől, hogy az érdektelen fegyvereket a bíróságnak is bemutassa. Javaslom továbbá a bizonyítéknak minősülő három fegyver elkülönítését és pontos megjelölését, hogy a továbbiakban semmiféle zavart vagy félreértést ne okozhassanak. Bejelentésemet a bírósági eljárástól függetlenül tettem, egyszerűen azért, hogy felhívjam a vizsgálóbíró úr figyelmét a körülményekre. Kérem tehát a bíróságot, hogy mentse fel George Anclitast a további tanúskodás alól, és gondoskodjék annak a két fegyvernek a tárgyalóteremből való eltávolításáról, amelyeknek a jelen ügghöz semmi közük sincsen.

- Egy pillanat - szólalt meg Keyser bíró. - A bíróság csak egyetlen dologra kíváncsi. Meg van jelölve annak a pisztolynak a célgömbje körömreszelővel, amelyből a C-I jellel nyilvántartásba vett golyót kilőtték?

- Igen, tisztelt bíró úr - válaszolta Hamilton Burger. - De szeretném leszögezni, hogy ez a fegyver nem lehet azonos azzal a revolverrel, amelyet Ellisnek ajándékoztak. Igaz, a tanú - kétségkívül önnön feledékenységének tulajdoníthatóan - azt állította, hogy az Ellisnek ajándékozott fegyvert jelölték meg körömreszelővel. De Helman Ellis pontosan emlékszik mindenre, és segítségével egyértelműen bizonyíthatom a történeteket. A magam részéről bejelentettem, hogy a tanú meghallgatását befejeztem, és Perry Masont szólítottam a tanú emelvényére. Miután a védelem képviselője nem volt hajlandó befejezettnek nyilvánítani azon tanú vallomását, akit csupán George Anclitas tanúskodása érdekében hívtunk vissza, most újfent Helman Ellist szólítanám az emelvényre.

Keyser bíró jelentőségteljes pillantást vetett Perry Masonre.

- Megkérem önöket, legyenek tekintettel arra, hogy az előzetes meghallgatásnál tartunk, s máris este vagyunk kénytelenek ülésezni bizonyos körülmények tisztázása végett. Ezért a bíróság nem járul hozzá, hogy akár, a vád, akár a védelem képviselője a szükségtelen időhúzás taktikájához folyamodjék. A feltett kérdéseknek és válaszoknak tehát szigorúan meg kell felelniük a bizonyítás szabályainak. Most pedig, Mr. Burger, magán a sor.

- Mr. Ellis, kérem, térjen vissza a tanúk padjára!

Hamilton Burger az órájára pillantott, majd a mögötte ülő hallgatóságot szemrevételezte.

Diadalmas mosollyal járatta végig tekintetét az első sorban helyet foglaló újságírókon, aztán megszólalt.

- Mr. Ellis, fel tudná idézni, hogy milyen körülmények között ajándékozták magának a revolvert?

- Egészen pontosan emlékszem rá.

- Elmondaná a bíróságnak, hogyan történt?

- Mr. Anclitas valamiféle fogadást kötött a társával, Mr. Marcusszal, egy pisztollyal kapcsolatban.

A fogadás tárgyáról nem sokat tudnék mondani, azt viszont láttam, hogy Síim... azaz, elnézést...

Mr. Marcus ötven dollárt fizet George Anclitasnak, aki mindvégig a kezében tartotta a revolvert.

Miközben megcsodáltam a fegyvert, azt mondtam, hogy személyes biztonságom védelmére én is be akarok szerezni egy hasonlót. Erre Síim... azaz Mr. Marcus benyúlt a bárpult alá, és előhúzott egy másik, ugyanolyan revolvert. Valami olyasfélét mondott, hogy úgymint túl sok van belőlük, ezért nyugodtan nekem adhatnak egyet. Erre George Anclitas nekem ajándékozta a pisztolyt, amelyet Mr. Marcus nyújtott át. Ez azonban, nem az a fegyver volt, amit Mr. Anclitas tartott a kezében, vagyis nem a fogadás tárgyát képező fegyver.

Hamilton Burger széles mosoly kíséretében a bíróság felé fordult.

- Ügy vélem, ez a tanúvallomás mindent megmagyaráz, tisztelt bíró úr - mondta. - Nincs több kérdésem.

- Van kérdése a tanúhoz? - fordult Keyser bíró Perry Masonhoz.

- Igen, bíró úr.

- Figyelmeztetem, hogy a bíróság minden ésszerű lehetőséget megad a meghallgatásra, de nem támogat semmiféle időhúzásra irányuló taktikát. Vagyis egyetlen kérdést sem engedélyez, amit nyilvánvalóan ezzel a szándékkal tesznek fel. Ezek után tegye fel a kérdéseit.

- Szerelmes a gyanúsítottba? - hangzott Mason kérdése.

- Nem, uram.

- Soha nem volt szerelmes belé?

- Tiltakozom, mivel a meghallgatás módja szabálytalan! - csattant fel Hamilton Burger.

- Elutasítom - jelentette ki Keyser bíró.

- De igen, régebben. Teljesen belehabarodtam.

- És igaz, hogy ez a felesége tudomására jutott?

- Tiltakozom a szabálytalan keresztkérdések miatt! - szólalt meg ismét a kerületi ügyész.

- Tisztelt bíróság! - folytatta Mason. - A vád egyik tanúja számolt be arról, hogy jelenet zajlott le a gyanúsított és Nadine Ellis között. Jogomban áll erről kihallgatni a tanút.

- Tisztelt bíróság! - harsogta Hamilton Burger.

Valóban rámutattunk a szóban forgó összezördülésre, és ha a védelem ezzel kapcsolatban ki akarja kérdezni a tanút, akkor joga van hozzá. De a vizsályról nem ez a tanú tett említést, ezért nem szabályos a meghallgatás.

- Viszont elárulhatja a tanú részrehajlását - mondta Keyser bíró, aki láthatóan mindent megtett annak érdekében, hogy kétségbevonhatatlanul igazságos legyen.

- A múltban történekről aligha deríthető ki egyértelműen a tanú részrehajlása - vélte a kerületi ügyész.

- Még a felesége féltékenykedése sem bizonyíték erre.

A fő kérdés inkább az, hogy pillanatnyilag mi jár a tanú fejében. Milyen kapcsolat fűzi a vádlotthoz? Milyen gondolatok foglalkoztatják? Részhajlás? Előítélet? Vagy netán ezek hiánya? Kérem a bíróságot, vegye figyelembe azt, hogy a részhajlás megállapításának nem az a módja, hogy kifaggyatjuk a tanút az érzései felől, hanem az, hogy felderítjük a két fél között fennálló kapcsolat részleteit.

- Szerintem is ez a helyes eljárás - felelte Keyser bíró -, de ettől még nem hagyatkozhatunk csupán egyetlen személy beszámolójára az áldozat és a gyanúsított közt lezajlott vitát illetően.
- Akkor más szemszögből teszem fel a kérdést mondta Mason, és a tanúhoz fordult. - Mr. Ellis, szemtanúja volt ön annak a civakodásnak, amely a felesége és Miss Robb között zajlott le a szexuális viszonyuk miatt?
- Ismételten tiltakozom! - szólt Harnilton Burger.
- A kérdést engedélyezem - jelentette ki Keyser bíró.
- Tiltakozom, mert a védelem képviselője a feltételezést valóságos tényként kezeli, és nem bizonyításra törekszik.
- Hiszen már bizonyítást nyert - mondta Keyser bíró-, ha nem is a jelen tanú bizonyította azt. A tiltakozást elutasítom. Válaszoljon a kérdésre!
- Nem - felelte lakonikusan Ellis.
- Találkozott a gyanúsítottal folyó hó nyolcadikán?
- Igen, uram.
- A Pajta Casinóban, ahol dolgozott?
- Igen, ott.
- Jelen volt, amikor Mr. Anclitas kilencedikén, kedden kiadta az útját?
- Nem, uram,
- Aznap este, miután elbocsátották az állásából, találkozott vele?
- Az elbocsátása előtt találkoztam vele.
- Nem ez volt a kérdés. Azután találkozott-e vele?
- Én..., erre nem emlékszem.
- Lássuk csak, talán fel lehet frissíteni az emlékezetét! - mondta Mason. - A gyanúsított, Ellen Robb a Costa Mesán lévő Hullám Motelban szállt meg. Maga is járt ott?
- Igen, valóban megfordultam ott.
- És találkozott a gyanúsítottal?
- Csak futólag.
- Ezt követően mikor találkozott vele legközelebb?
- Kiment a fejemből. De azt hiszem... azt hiszem, már csak a letartóztatása után.
- Pontosán nem emlékszik rá?
- Inkább csak nem merném határozottan állítani.
- Viszonya volt ezzel a lánnyal, és még arra sem képes visszaemlékezni, hogy találkozott-e vele?
- Persze hogy találkoztam vele, de csak a letartóztatását követően. Nem emlékeztem rá. Olyan sűrűn találkoztunk, hogy nem könnyű észben tartam mindegyiket.
- De arra emlékszik, hogy a Hullám Motelban találkozott vele?
- Igen, emlékszem.
- Ez alkalommal mennyi ideig tartott a találkozásuk?
- Nem lehetett több tíz-tizenöt percnél.
- Hová ment akkor este, miután eljött a gyanúsítottól?
- Tiltakozom, mert a kérdés szükségtelen és nem tartozik a tárgyhöz! A meghallgatás nem szabályos - jelentette ki Harnilton Burger. - A tanú nem tárgyaláson tesz tanúvallomást.
- Attól még jogom van meggyőződni a tanú emlékezetének megbízhatóságáról - vágott vissza Mason.
- De olyan dolgokkal kapcsolatban próbál meggyőződni erről, amelyeknek az ügghöz az égvilágon

semmi közük nincsen - ellenkezett a kerületi ügyész.

- Ha most végig akarja követni a tanú minden lépését kilencedikétől, azaz keddtől egészen a felesége holttestének megtalálásáig, akkor a bíróság holnap reggelig ülhet itt, olyasmiket hallgatva, amik nem tartoznak a tárgyhoz.

- A tiltakozásnak helyt adok - határozott Keyser bíró.

- Említette-e a felesége, hogy az ügyvédjétől hallott egy olyan bírói végzésről, mely szerint ha két egymástól független személy golyót lő valakibe, akkor csak az marasztalható el gyilkosságért, aki a halált okozó golyót kilőtte? - kérdezte a védőügyvéd.

- Tiltakozom, mert a keresztkérdés felesleges, értelmetlen, és nem tartozik a tárgyhoz! Hallomásra hivatkozik, ezért a meghallgatás módja szabálytalan.

- Elfogadom - döntött Keyser bíró.

Kedden, kilencedikén este járt a Pajta Casinóban?

- Igen- Rendben van - mondta Mason. - Most pedig nyíltan felteszek magának egy kérdést.

Eltulajdonította akkor az egyik pisztolyt a kaszinóból? Ne feledkezzen meg arról, hogy eskü alatt tanúskodik!

- Mit ért az alatt, hogy eltulajdonítottam?

- Akkor úgy kérdezem: megállapodott Sadie Bradforddal abban, hogy megszerzi az egyik revolvért, és odaadja magának?

- Egy pillanat, bíró úr - csattant fel Hamilton Burger. - Az ügyvéd úr elveti a sulykot. Ennek már semmi köze a szabályos meghallgatáshoz. Ez...

Keyser bíró előrehajolt, hogy láthassa a tanú arcát, aztán hirtelen megszólalt: - Azt hiszem, helyben vagyunk. A bíróság választ vár a kérdésre. így történt, vagy nem, Mr. Ellis?

A tanú arca idegesen megrándult, nyelvével megnedvesítette kiszáradt ajkát, s végül bevallotta:

- Igen, így történt.

Mason folytatta.

- Azután az eltulajdonított Smith and Wessonnal megölte a feleségét, majd rávette Sadie Bradfordot, hogy amíg a gyanúsított a mosdóban tartózkodik, rejtse a fegyvert a holmija közé. Miss Robbtól tudomást szerzett arról, hogy felkeresett engem. Ezért szerda délelőtt megvizsgálta a nála lévő pisztolyt, és rájött, hogy nem azonos azzal, amit a bőröndjébe rejtettek, így fogta a revolvért, még egyszer felment a jachtjára, újabb golyót lőtt a felesége holttestébe, majd ismételtelen visszacsempészte a fegyvert Miss Robb bőröndjébe. Mindezt persze az ő tudta nélkül hajtotta végre, még mielőtt megszerveztük volna: a védelmét. Közben egész idő alatt a szerelmével áltatta és ígéretekkal halmozta el, hogy mihelyt a dolgok rendbe jönnek, feleségül veszi. Cserében csupán hallgatást és teljes titoktartást kért tőle. így történt?

- Bíró úr! Nagytiszteletű uram! - harsogta Hamilton Burger. - Ez minden abszurditást felülmúl. A legképtelenebb történet, amit védőügyvéd valaha is kieszelt, hogy mentse az irháját! Ez amolyan...

- Ez olyan kérdés, amely minden kétséget kizáróan rávilágít a tanú elfogultságára és részrehajlására szakította félbe Keyser bíró halk, érzelemmentes hangon. - A körülményekre való tekintettel engedélyezem a kérdés feltevését. A tanú köteles felelni rá.

Helman Ellis holtsápadt arccal ejtette ki száján a szavakat:

- Nem én tettem.

A tárgyalóterem hátsó soraiból hirtelen izgatott morajlás hallatszott. Egy fiatal nő törtetett előre, és felkiáltott.

- Már mindent értek! Szóról szóra így történt.

Engem pedig felhasználta a céljaihoz. Vallomást kívánok tenni!

A törvényszolga csendet kérve kopogott a kalapáccsal. Egy rendőr felugrott, hogy kitessékelje a nőt, de Keyser bíró egy kézmozdulattal visszaparancsolta.

- Csend legyen! - ripakodott rá a hallgatóságra, majd a lányhoz fordult. - Maga kicsoda?

- Sadie Bradford vagyok - felelte a lány. - Én szoktam fogadni a vendégeket Mr. Anclitas kaszinójában. Csak most értettem meg igazán, mit követett el Helman Ellis. És a bűntársává tett engem.

Keyser bíró Perry Masonre meredt. A tekintetében tükröződő meglepődést fokozatosan önkéntelen csodálat váltotta fel.

- Úgy vélem, érthető, ha bírói hatáskörömnél fogva holnap délelőtt tíz óráig elnapolom a meghallgatást. Javasolnám, hogy a bírósági ülést megelőzően a kerületi ügyész úr próbálja meg egyértelműen kideríteni, mi történt.

- Továbbra is ragaszkodom Perry Mason tanúként történő meghallgatásához az előzetes vizsgálattal kapcsolatban - üvöltötte Hamilton Burger.

Keyser bíró rámosolygott.

- Szerintem, ha a kerületi ügyész úr józanul mérlegeli a dolgot, magától is rájön, hogy jobban teszi, ha eláll ettől a szándékától. Az ülést berekesztem.

Keyser bíró felállt és távozott az emelvényről.

Mason a helyén maradt. Arcvonásai nem árulkodtak érzelmeiről.

Újságírók serege özönlött be a hallgatóságot elválasztó mahagóni kerítés kapuján, és záporoztak felé a kérdések. Minden pillanatban fotósok vakuja villant.

- Nincs kommentár - közölte Mason. - Holnap délelőtt tíz óráig nem nyilatkozom.

Hamilton Burger kimerültnek látszott, amikor Keyser bíró felé fordulva szóra emelkedett, s megpróbált tudomást sem venni a zsúfolásig megtelt tárgyalóteremről.

- Tisztelt bíróság! - kezdte. - Az ügyészség javasolja az Ellen Robb ellen indítványozott vád elejtését. Egyúttal kötelességének érzi bejelenteni, hogy Helman Ellis a kézjegyével hitelesített tanúvallomást tett, amelyben elismeri, hogy bizalmas kapcsolatban állt Ellen Robb-bal, és hasonló viszonya volt Sadie Bradforddal is, aki a vendégek fogadásán kívül a női toalett ügyeletét is ellátta Mr. Anclitas játékkaszinójában. Ebből nyilvánvalóan kiviláglik, hogy Ellis, aki teljesen elhidegült a feleségétől, minden adandó alkalmat kihasznál, hogy megcsalja. Az igazsághoz tartozik, hogy George Anclitas valóban ajándékozott egy pisztolyt Helman Ellisnek. De mint vallomásából kiderült, Ellis szerzett egy másik fegyvert is, mégpedig azt, amelyet a Pajta Casino bárpultja alatt szoktak tartani egy esetleges rablótámadás megakadályozására. Kedden este ezzel a pisztollyal lőtte agyon a feleségét A kapitány szemefénye nevű jachtjukon. Miután végzett az asszonnyal - azt a látszatot keltve, hogy a felesége védekezni próbált támadójával szemben -, a George Anclitástól kapott fegyverből egy golyót lőtt a kabinajtó melletti faburkolatba, és a fegyvert a holttest jobb keze mellé helyezte.

A gyilkosság elkövetése után Helman Ellis visszatért a Pajta Casinóba, ahol találkozott Ellen Robbbal és másik barátnőjével, Sadie Bradforddal is. Ez utóbbit rávette, hogy a gyilkos fegyvert rejtse Ellen Robb bőröndjébe. Bízott benne, hogy a pisztoly ott marad, míg a rendőrség a nyomára nem bukkan. Sadie Bradford mit sem sejtett a gyilkosságról. Ellis meggyőzte, hogy azért kell a pisztolyt Miss Robb bőröndjébe csempésznie, mert ily módon elbocsátják a lányt, és a továbbiakban nem fog kettejük közé állni. Később ugyancsak Sadie Bradford által szerzett tudomást arról az összetűzésről, amely Ellen Robb elbocsátását eredményezte. A lány árulta el neki azt is, hogy Miss Robb a Hullám Motelban foglaltatott szobát. Helman Ellis azonnal a motelhoz hajtott, Ellen Robb érkezésére várva. A férfi szerelmet színlelt, miközben meggyőződött arról, hogy a pisztoly valóban Miss Robb bőröndjében van. Ígéretet kapott a lánytól, hogy titokban tartja motelbeli találkozásukat, és viszonyukat. Helman Ellis - vallomásának megfelelően, amelyet immár jogosan tekinthetünk tényszerűnek - elhagyta a motelt, és egyenesen a jachtklubhoz hajtott. Elkötötte a hajót, hagyva, hogy az áramlat elsodorja a mólótól, s csak később indította be a motort. Így a klubban senki sem vette észre a jacht távozását. Ezután Catalina szigetre hajózott, ahonnan a hajnali repülőjáratral tért vissza. Mivel tudta, hogy Ellen Robb fel akarja keresni Perry Masont, fontosnak tartotta, hogy találkozzanak, miután a lány elhagyja az ügyvédi irodát. Elkísérte Ellent a

buszmegállóhoz, ahonnan a lány Costa Mesára indult, s közben részletesen kikérdezte a Mr. Mason irodájában történekről.

Amikor Ellen Robb elmondta neki Perry Mason tanácsát, hogy tartsa magánál a fegyvert, és ne csináljon vele semmit, Ellis gyanút fogott. Megkérte, hogy mutassa meg a kézitáskájában lévő pisztolyt.

Ezzel el is érkeztünk Helman Ellis vallomásának legérdekesebb részéhez, amelynek célja a nyomozás összezavarása volt. Az a fegyver, amit George Anclitas Helman Ellisnek ajándékozott, nem volt megjelölve. Annak a fegyvernek viszont, amellyel a gyilkosságot elkövette, s amit azután Ellen Robb holmija közé rejtettek, meg volt karcolva a célgömbje. Ellis gyanút fogott, hogy ügyfelének védelme érdekében Mason kicserélte a pisztolyt. Amikor megvizsgálta Miss Robb által átnyújtott fegyvert, meggyőződhetett róla, hogy nem tévedett, mivel azon a célgömbön nem volt karcolás. Erre Ellis elmagyarázta a lánynak, milyen veszélyekkel jár, ha a kézitáskájában tartja a revolvert. Meggyőzte arról, hogy tiltott fegyverviselés címén még le is tartóztathatják.

Megerősítette abban a hitében, hogy Mr. Masontól helyes tanácsot kapott, és tegye csak vissza a fegyvert a bőröndjébe, ahol találta, de jobb, ha nem viszi fel magával a buszra, mivel nincs engedélye. Magára vállalta, hogy elteszi a pisztolyt, és majd később, de még a nap folyamán visszajuttatja. Figyelmeztette Miss Robbot, hogy a saját érdekében egy szót se szóljon az egészről senkinek. Aztán azzal az ürüggyel, hogy bizonyos üzleti ügyet kell elintéznie, otthagya a lányt a buszpályaudvaron. Azonnal a repülőtérre hajtott, és, pilótaengedélye lévén, bérelt egy repülőgépet. Átrepült Catalinára, és megkereste a jachtot. Kinyitotta a kabint, és ebből a második fegyverből is belélt egy golyót a már halott feleségébe. Majd lezárta a kabin ajtaját, és áthajózott a sziget túloldalára. Kikötött egy alkalmas partszakaszon, a nyílt tenger felé irányította a jachtot, rögzítette a kormány szerkezetet, beindította a motort, aztán eloldozta a kötelet, hagyva, hogy a jacht szabadon sodródjon a tengeren. Azután a bérelt géppel visszarepült Los Angelesbe.

Ezt követően felkereste Perry Masont, és figyelmeztette, hogy Ellen Robb élete veszélyben forog, mert Nadine Ellis megfenyegette. Számított rá, hogy Mr. Mason megszervezi majd ügyfele védelmét. Vallomása szerint Ellis az ügyvédi irodából a Hullám Motelhez hajtott. Hátról parkolt le, a völgy felőli bejáratnál, ahol nem vehették észre. Újfént elmondta Miss Robbnak, mekkora szolgálatot tett neki azzal, hogy elhozta a fegyvert, és ismét a lelkére kötötte, hogy erről mélyen halgasson. Síríg tartó szerelméről és odaadásáról biztosította a lányt, sőt megígérte neki, hogy rögtön összeházasodnak, mihelyt sikerül elválnia a feleségétől.

Az aláírt vallomásból minden kétséget kizáróan kiderül, hogy Ellis nem tudott a Catalina sziget mögött húzódó tiltott zónáról. Úgy képzelte, hogy a jacht addig sodródik majd az óceánon, míg üzemanyagtartályai kiürülnek, aztán szépen felborul és elsüllyed valami viharban, mivel A kapitány szeme fénye nem óceáni hajózásra készült. Ha pedig mégis közbejönne valami, és felfedeznék a hajót, akkor a felesége holttestében olyan golyót fognak találni, amit az Ellen Robbnál lévő fegyverből lőttek ki. Biztosra vette, hogy a büntény gondos megtervezésével tökéletes alibit biztosított magának.

Tisztelt bíróság! Az elmondottak és Helman Ellis vallomása alapján, mint az ügyészség képviselője, indítványozom az Ellen Robb elleni vád elejtését. El kell ismernünk, hogy Miss Robbot félrevezették. Bejelentésemet, Helman Ellis vallomását tudomásul véve, a tények nyilvánosságra hozatala érdekében tettem.

Keyser bíró elgondolkodva nézett a kerületi ügyészre, majd tekintete Perry Masonre vándorolt.

- A bíróság előtt továbbra sem világos, hogy került vissza George Anclitashez az a pisztoly, amelyet eredetileg Miss Robb bőröndjébe rejtettek.

Hamilton Burger fásultan felelt a kérdésre.

- Állítólag Sadie Bradford bukkant rá a női mosdó padlóján, amikor az ajtóhoz igyekezett, hogy néhány szót váltson Helman Ellisszel. A lány meg van győződve arról, hogy Ellis tette a pisztolyt a padlóra, és amikor ő ajtót nyitott, véletlenül berúgta az egyik mosdókagyló alá. Meg merne esküdni rá, hogy amikor az ajtóhoz lépett, a pisztoly még nem volt ott, abban az időben pedig más nem

tartózkodott a mosdóban. Miután beszélt Ellisszel, majd visszament, a revolver már ott hevert a mosdókagyló alatt.

Ezért felvette és visszatette a helyére, a bárpult alá.

Úgy gondolta, hogy ezzel Helman Ellis kívánságának tesz eleget. Érthetetlen, hogy Helman Ellis, aki beismerte a gyilkosságot, mégis makacsul kitart amellett, hogy a pisztolyt nem ő juttatta vissza a mosdóba.

Őszintén szólva nem találok magyarázatot erre, mivel a mosdó légkondicionált, nincs ablaka, és ajtaja is csak az az egy van, ahol Sadie Bradford tanú állt.

Teljességgel megmagyarázhatatlan, miért hazudik Ellis továbbra is a fegyver visszaszármaztatásával kapcsolatban. A nyakam tenném rá - szólta el magát Hamilton Burger -, hogy azért, mert Mr. Perry Masont, a védelem képviselőjét is bele akarja rántani a dologba.

A tények mindamelllett arra utalnak, hogy bár Perry Mason szokatlanul járt el, tette korántsem volt jogtalan. Mivel úgy tájékoztatták, hogy egy pisztolyt rejtettek el az ügyfele bőröndjében, egy ballisztikai szakértővel próbálövést végeztetett ellenőrzés céljából.

Ez az eljárás kétségtelenül jogszerű volt.

- Továbbra sem világos azonban, hogy a Crowder féle fegyver miképp került Ellen Robb kézitáskájába, hacsak nem az ügyvédjétől kapta - mondta a bíró.

- Szólhatnék, bíró úr? - kérdezte Mason.

- Természetesen, ügyvéd úr.

- Amikor ügyfelem felkeresett, és elmondta, hogy valaki egy pisztolyt rejtett a bőröndjébe, csupán alkalmat kerestem arra, hogy megvizsgáltsam a kérdéses revolvért. Úgy vélem, jogosan jártam el, főként ha figyelembe vesszük, hogy akkor még semmi jel sem utalt bűntény elkövetésére.

Kicséréltem hát a pisztolyt az irodámban lévő másik Smith and Wessonra, úgy, hogy az ügyfelem ne vegye észre a cserét. Azt hiszem, egy ügyvédnek jogában áll ezt tennie, ha tudomást szerez arról, hogy lopott tárgyat csempésznek ügyfelének holmijába, és ezzel bajba sodorhatják. Ilyenkor még át is kutathatja annak érdekében, hogy kliensét megóvja a bajtól.

- Ez rendben is volna - válaszolta Keyser bíró. - A bíróság, nagyjából, egyetért magával, függetlenül attól, hogy meglehetősen szokatlan módszert alkalmazott. A célszerű eljárás persze az lett volna, ha a történeteket egyszerűen jelenti a rendőrségnek.

- A célszerűség mindig a körülmények függvénye - jegyezte meg Perry Mason.

- Végezetül van még valami mondandója az ügyvéd úrnak a fegyverekkel történt manipulációjával kapcsolatban? - kérdezte Keyser bíró. - Elvégre a gyilkosságot mégis csak azzal a fegyverrel követték el, amelyet az ügyfele bőröndjébe rejtettek.

- Nem hinném, hogy erről nekem kellene számot adnom - felelte Mason. - Bebizonyítottam ügyfelem ártatlanságát, és lelepleztem a gyilkost. Igaz, hogy nem mindennapi, de kétségkívül eredményes módszert alkalmaztam.

Keyser bíró elnevette magát.

Hamilton Burger kissé elpirulva megszólalt:

- Ha módunkban állt volna, hogy Perry Masont kapcsolatba hozzuk annak a pisztolynak a visszaküldésével a Pajta Casino női toalettjébe, most egészen másképp vélekednék erről. Így csak a gyilkos és bűntársa révén szereztünk tudomást a dologról, s ezért be kell érnem ennyivel. Sadie Bradford - aki immáron az ügy koronatanújának számít - azt állította ugyanis, hogy Perry Mason semmiképp se tehetné volna oda a pisztolyt, ahol megtalálta. Érzésem szerint Helman Ellis keze van a dologban. Ugyanis- érthetően - gyűlöletet táplál Mr. Mason iránt. Ellisnek tehát birtokába került a fegyver, amit visszavitt a női mosdóba, abban a reményben, hogy Mr. Masont is sikerül belerántania az ügybe. Nyilvánvaló azonban, hogy az ügyvéd úr - aki szokatlan módszert választott, ha ugyan nem jogtalan - nem élt vissza ügyfele bizalmával. A koronatanúm állítása szerint Mr. Ellis birtokában volt a szóban forgó fegyver, és ő juttatta vissza a mosdóba.

Az egyetlen tanú pedig, aki Perry Mason ellen vallott, nem más, mint maga a gyilkos. Ezért ki kell jelentenem, hogy a védelem képviselője ártatlan, és bármi történt is, fölösleges eljárást kezdeményezni ellene.

Ha ezt mégis megtenném, a vád koronatanújának becsületességét vonnám kétségbe. Ezzel a vád pozícióját gyöngíteném Helman Ellisszel szemben, aki visszavonta vallomását azzal az indokkal, hogy erőszakkal és büntetlenségi ígérettel csalták ki tőle.

Perry Mason megszólalt.

- Ha az ügyész urat megnyugtatja az a tudat, hogy lehetetlenség lett volna részemről a fegyver visszajuttatása, bizonyára nem én leszek, aki ezt cáfolja.

Keyser bíró alaposan eltöprengett az elhangzottakon, s végül csak a fejét csóválta.

- Ez az egyetlen olyan körülmény, ami teljesen homályos maradt a bíróság előtt - jelentette ki. - Az viszont a napnál is világosabb, hogy bármit tett is az ügyvéd úr az ügyfele érdekében, az nem csupán egy ártatlan ember felmentését eredményezte, hanem a valódi bűnös leleplezését és letartóztatását is.

Adott esetben a bíróság aligha tehet egyebet... mint felmenti Ellen Robbot a gyanú alól, elbocsátja az őrizetből, és visszavonul.

Keyser bíró felemelkedett székéből, és az irodája felé indult. Aztán egy pillanatra megállt, jelentősegteljes pillantást vetett Masonre, majd folytatta az útját.

Hamilton Burgert megrohanta az Ellis vallomásának részleteire kíváncsi újságírók serege, így nem volt módja arra, hogy szót váltson a védőügyvéddel.

Perry Mason pedig, kihasználva a zűrzavar kínálta lehetőséget, Della Streetbe karolt, intett a szemével, s kisiettek a tárgyalóteremből.

- Hogy a csodába jött rá? - kérdezte Della, miközben a lift felfelé vitte őket Mason irodájába.

- Úgy, hogy csak így történhetett - adta meg a választ Mason. - Miután Ellen Robbnak odaadtam a kicserélt fegyvert, már nem maradhatott annyi ideje, hogy megkeresse a jachtot, és golyót röptessen Nadine Ellis holttestébe, majd visszasiessen a Hullám Motelba. Gondoljon csak arra, hogy Drake egyfolytában a nyomában volt a buszpályaudvartól a motelig. Tehát csakis úgy eshetett meg a dolog, hogy a tettes két út megtételével juttatta ki a hajót Nadine Ellis holttestével a tengerre.

Először éjszaka valami elhagyatott catalinai öbölbe hajózott, majd következett a második út a nyílt tenger felé irányította a jachtot, s az addig sodródott, míg elhasználta a teljes üzemanyagot.

Nyilvánvaló, hogy egy ilyen kétszakaszos út első állomása csak Catalina sziget lehetett. Márpedig Ellen Robbnak nem volt lehetősége arra, hogy kétszer is elmenjen Catalinára. Ezt végiggondolva rájöttem, hogy az a pisztoly, amelyet az asszony holtteste mellett találtak a kabinban, kizárólag Mrs. Ellis halála után kerülhetett oda, Ebből a fegyverből egyetlen lövést adtak le, és csőre töltve feküdt a padlón, a halott keze ügyében. Ha valaki célzott lövést szándékozik leadni egy ilyen fél-automata fegyverből, az gyakran a kakas felhúzásával tölti csőre a pisztolyt, és nem az elsütő billentyűt húzza meg. Ha pedig egy közeli célra gyors egymásutánban akar rálőni, aligha az előbbi megoldást választja, mert nem marad ideje a kakas újbóli felhúzására. Ezért kezdtem gyanakodni arra, hogy azt a revolvert szándékosan tették oda. De ha így történt, akkor a kabin faburkolatába lőtt golyót is félrevezetésnek szánták.

Ezután már könnyű dolgom volt, mert egyértelművé vált, hogy az Anclitas-féle fegyverből lőttek először. Ebből következik, hogy Mrs. Ellis akkor már halott volt, amikor a kicserélt pisztolyt Ellen Robbnak adtam. A jacht már úton volt Catalina sziget felé, amikor Ellen beállított az irodámba.

Egyértelműen kiderült tehát, hogy Helman Ellis hazudott, s csak kitalálta szerda hajnali veszekezését a feleségével. Nem beszélve arról, hogy Elliséknek csak egy autójuk volt, holott bizonyított tény, hogy Helman kedden éjjel Ellen moteljéhez hajtott. Ez pedig kizárja annak lehetőségét, hogy Mrs. Ellis kedden Phoenixbe autózott volna. A következtetések ezen láncolata vezetett el végül az igazsághoz.

- De mitől volt olyan biztos abban, hogy Anclitas fegyveréből származott az első golyó?

- Mert mielőtt visszavittük azt a fegyvert, a vonókéssel megdolgoztam a huzagolást. Márpedig a Mrs. Ellis holttestében talált lövedékről hiányoztak azok a rovátkák, amelyeknek rajta kellett volna lenniük, ha azután lőtték volna ki a golyót, miután én machináltam a furaton.

- Hát nem mondhatja, hogy a falat támasztotta, amióta ez az ügy elkezdődött - ismerte el Della Street.

- Ez jó lecke lesz a jövőre nézve, hogy egyetlen ügyfele kedvéért se vállaljon ilyen kockázatot. Mason a fejét rázta, és vigyorgott.

- Ez mindössze arra tanított meg engem, hogy legyek profi a koncentráció művészetében. Soha életemben nem kellett még olyan gyorsan és átfogóan gondolkodnom, mint a tegnapi délutáni tárgyalás szünete és az esti tárgyaláson Helman Ellisnek feltett perdöntő kérdések között. Amikor elhagytuk a tárgyalótermet, úgy éreztem magam, mint akit kifacsartak.

Della Street leplezetlen csodálattal bámult a főnökére.

- És egész idő alatt, egy pillanatra sem szűnt meg lojális lenni az ügyfeléhez - mondta -, holott meg volt győződve arról, hogy Ellen Robb hazudott magának.

Mason nagyot sóhajtott.

- Tudja mit, Della, ha valaha is észrevenné, hogy cserbenhagyom az ügyfeleket, akkor tegyen nekem egy szívességet. Zárja be szépen az irodát, aztán szerezzen egy festékkaparót, és tüntesse el az ÜGYVÉD feliratot az ajtómról!

Vége